

ЛИНДА ХАУЪРД РАЗБИВАЧ НА СЪРЦА

Част 3 от „Кел Сейбин“

Превод от английски: Fantastique, 2011

chitanka.info

ГЛАВА 1

Тя намери документа, докато сортираше личните вещи от бюрото на баща си.

Мишел Кабът с любопитство разгърна листа, така както бе разгъвала десетките други до сега, но едва бе прочела първото изречение, когато усети как гърба ѝ се скова, а ръцете ѝ затрепериха. Шокирана, започна да чете отново. Очите ѝ ужасено се разшириха от прочетеното.

Всеки друг, но не и той! Мили Боже, само не той!

Тя дължеше на Джон Рафърти сто хиляди долара.

Плюс процентите, разбира се. Интересно, колко ли правеше това?

Нямаше сили да продължава да чете по-нататък, затова захвърли документа на бюрото, покрито със сметки, и потъна назад в очукания стар кожен стол на баща си. Затвори очи, почувства гадене от ужаса и сковаващото усещане за безнадеждност. И така, бе почти разорена, а този дълг заби последния пирон в капака на ковчега.

Защо именно на Джон Рафърти? Защо не на някоя банка?

Крайният резултат щеше да бъде един и същ, разбира се, но поне нямаше да се унижава. При мисълта, че трябва отново да се срещне с него, дълбоко вътре в нея, там, където пазеше най-съкровения си чувства и мечти, започна да трепери. Ако Рафърти някога заподозреше за тяхното съществуване, тя щеше да е загубена. В пълна безизходица, с разбити надежди и разрушени мечти.

Загубена гъска. Пълна глупачка. За каквото и сравнение да се сетеше, все ѝ подходеше.

Ръцете ѝ продължаваха да треперят, когато отново вдигна листа, за да прочете и вникне в подробностите на финансовото споразумение. Джон Рафърти беше дал на баща ѝ, Лангли Кабът, личен заем от сто хиляди долара при лихва, два процента по-ниска от установения пазарен курс, който трябваше да бъде изплатен още преди четири месеца. Почувства се много зле. Знаеше, че баща ѝ не бе успял да

изпълни това задължение, защото беше изучила подробно счетоводните книги в опита си да спаси нещо от обхваналата я финансова катастрофа, след смъртта му. Бе ликвидирала безмилостно почти всичко, за да изплати настоящите дългове, като остави само ранчото, което бе мечтата на баща ѝ, а сега нейно единствено убежище.

Тя не бе харесала Флорида още тогава, преди десет години, когато баща ѝ продаде дома им и я принуди да замени добре установения, удобен и богат живот в Кънектикът, за топлината и влажността на животновъдната ферма в централна Флорида. Но оттогава минаха години и нещата сега бяха различни. С течение на времето, всичко се променяше. Ранчото и сега не олицетворяваше нейната любов, нито пък мечтата на живота ѝ, но беше единственото място, където можеше да се върне. Това, което правеше тогава нейния живот сложен и нещастен, сега, когато беше въпрос на оцеляване, изглеждаше лесно и разбираемо. Дори и при тези условия не можеше просто така да се предаде и да се остави на неизбежното. Още от самото начало знаеше, че ще бъде почти невъзможно да запази ранчото и да го направи отново платежоспособно, но поне беше длъжна да опита. Нима би могла да живее спокойно, ако бе избрала по-лекия път и се бе предала без борба? Сега, в крайна сметка, трябваше да продаде или ранчото, или всичкия добитък, за да изплати тези сто хиляди долара. Чудно защо Рафърти все още не бе изискал възстановяването на дължимата сума. Ако продадеше наведнъж всичкия добитък, какво щеше да стане с фермата? Тя зависеше от развъждането му и без ежедневните постъпления, така или иначе щеше да ѝ се наложи да я продаде.

Беше ѝ болно да мисли за това точно сега, когато почти повярва в своите сили, и тази вяра ѝ помагаше да се спаси от отчаянието и самосъжалението. В началото се страхуваше дори да се надява, но с течение на времето в душата ѝ започнаха да се появяват слабите лъчи на оптимизма. Бе претърпяла неуспех и в това така, както и във всичко останало в своя живот. Не бе успяла нито като дъщеря, нито като жена, а сега и като собственик на ранчо. Дори и Рафърти да ѝ дадеше отсрочка на заема, което се съмняваше да направи, нямаше никакъв шанс да погаси дълга при следващия падеж. Цялата истина бе, че сега

нямаше абсолютно никакви шансове да го направи. Единственото, което ѝ оставаше, бе да се държи, докато ѝ стигнеха силите.

Щеше ли да спечели нещо, ако отлагаше решаването на проблема? Все едно, рано или късно трябваше да говори с Рафърти и тази вечер беше подходяща, като всяка друга. Часовникът на стената показваше, че няма още девет и половина, и той би трябвало да е още буден. Потърси в указателя номера му и побърза да го набере, докато не се бе отказала. Още преди да чуе първия сигнал, с такава сила стисна слушалката, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха, а сърцето ѝ заби бързо и тежко, като че ли бягаше от някаква опасност. Напрежението стисна стомаха ѝ в здрав възел. О, по дяволите! Нямаше да бъде в състояние да произнесе нито една дума, ако не се овладееше!

На шестото позвъняване някой вдигна слушалката отсреща и това ѝ даде време да се успокои и да се настрои за разговора. Когато икономката каза: „Резиденция Рафърти“, и Мишел помоли да разговаря с Джон, гласът ѝ бе напълно овладян, дори студен.

— Съжалявам, но в момента го няма. Желаете ли да оставите някакво съобщение?

Това можеше да се счита за отсрочка, ако не беше мисълта, че трябва отново да мине през същото изпитание.

— Предайте му моля, да позвъни на Мишел Кабът — отговори тя и продиктува номера си. А след това добави: — Очаквате ли да се прибере скоро?

След кратка пауза икономката отговори:

— Не, мисля, че ще бъде доста късно, но не се притеснявайте, ще предам вашето съобщение утре сутринта.

— Благодаря ви, — промърмори Мишел и затвори.

Трябваше веднага да се досети, че той няма да прекарва вечерите си в тишината и самотата на дома си. Рафърти беше много известен, по-добре бе да се каже „печално известен“ с многобройните си любовни похождения и силен сексуален апетит. Всичко се бе променило през тези години, само не и разпуснатия му начин на живот. Според клюките, които достигаха до нея от време на време, той притежаваше все същия темперамент и сексуалност, а пронизващия поглед на загадъчните му тъмни очи, още предизвикваше трепет и вълнение в много женски сърца. Да, около него винаги имаше много жени, но Мишел никога не стана една от тях. Още при първата им

среща, преди десет години, се бе появила враждебност, която никога не изчезна, и, погледнато в най-добра светлина, отношенията им представляваха въоръжен сблъсък. Само баща ѝ успяваше да бъде буфер между тях, но сега беше мъртъв и тя очакваше най-лошото. Рафърти никога не вършеше нещата наполовина.

Явно тази вечер не можеше да направи нищо повече по въпроса за заема, а докато мислеше за него, нямаше желание да продължава със сортирането на останалите документи.

Бързо взе душ. Макар болката в мускулите ѝ да се нуждаеше от повече време под топлите струи, трябваше да се икономисва електричеството. Водата идваше от кладенец, изпомпвана с електрическа помпа, затова трябваше да пренебрегне малките луксове и да се съсредоточи върху по-важното, като храната например.

Въпреки умората, която чувстваше, не успя да заспи. Мисълта за предстоящия разговор с Рафърти я измъчваше отново и отново, а сърцето ѝ ускоряваше ритъма си. Опитваше се да диша бавно и дълбоко. Винаги се чувстваше така, когато мислеше за него, да го види лице в лице, беше дори още по-лошо.

Само да не беше толкова едър! С ръст сто деветдесет и три сантиметра и около деветдесет килограма мускулиста мъжественост, пред него всички други мъже бледнееха. Всеки път, когато беше наблизо, Мишел се чувстваше застрашена, а мисълта за него я караше да се задушаваше. Никой друг в света не я караше да реагира по този начин, никой друг не можеше така да я ядоса, никой друг не я вълнуваше толкова силно физически.

Всичко започна от момента, в който се срещнаха за първи път преди десет години. Тогава тя беше на осемнадесет, наивна и упоритата тийнейджърка. Как можа да се влюби в него? Такава глупост... На всички беше известна репутацията на Джон Рафърти и Мишел беше решена да му покаже, че не може да бъде причислена към всичките онези жени, които въздишаха по него. „Все едно, той едва ли би се заинтересувал от едно толкова младо момиче! — иронично си мислеше тя, докато се въртеше в леглото.“ Какво дете беше! Глупаво, разглежено, уплашено. Защото Джон Рафърти я плашеше дори с това, че практически никога не ѝ обърна внимание. Още повече се

страхуваше от собствената си реакция. Тогава той бе на двадесет и шест — мъж, който успя да превърне малкото ранчо в процъфтяваща империя със своето силно упорство и години робски труд. За първи път го видя, докато разговаряше с баща ѝ за добитъка и чувството, което изпита тогава я бе изплашило до смърт. След толкова години още помнеше това отнемащо дъха ѝ усещане — изведнъж ѝ стана трудно да диша, сякаш бе получила силен удар в стомаха. Те бяха застанали до коня на Рафърти, едната му ръка лежеше върху седлото, а другата бе опрял небрежно на бедрото си. Сто деветдесет и три сантиметра покоряваща властност, твърди мускули и сила, които доминираха дори и над огромния му кон. Мишел беше чувала много за него: мъжете усмихвайки се го наричаха „жребеца“, и в думите им, противно на волята им, се усещаше възхищение, жените също го наричаха така, но с развълнувани и трепереци гласове. Ако някоя жена излезеше един път с Джон, можеше да се счита за „дружба“, но появеше ли се втори път с него, вече се знаеше, че спят заедно.

По това време Мишел не се замисляше, че репутацията му може би е преувеличена. Сега, когато бе по-възрастна и по-опитна, продължаваше да вярва на всички клюки за него. Имаше нещо в начина, по който изглеждаше Рафърти, което я караше да вярва на всичко, което се говореше за него. Но дори репутацията му не я подготви за истинския мъж, за силата и енергията излъчвана от него. При някои хора жизнената енергия беше много силна и ярка, и Джон Рафърти беше един от тях. Той беше тъмен огън, доминиращ над обкръжаващите го хора с неговата височина и мощна структура, със силната си и безмилостна личност.

Дъхът ѝ спираше при вида на тази мъжествена красота. Слънцето проблясваше в черната му коса, тъмните му очи се присвиваха под черни вежди, гъсти черни мустаци оформяха покровителствено линията на горната му устна. Кожата му бе силно загоряла, тъй като работеше много часове навън, независимо от сезона. Тя наблюдаваше как тънка струйка пот се спусна от високата бронзова скула, надолу през бузата, за да капне от квадратната челюст. Синята му риза на няколко места беше потъмняла от пот. Но дори потта и мръсотията не можеха да намалят аурата на силния сексуален самец, напротив — още по-силно я подчертаваха. Мишел погледна ръката му, лежаща на бедрото, след това очите ѝ като магнит бяха привлечени от

мощните му бедра, дългите му крака, които дънките обгръщаха като втора кожа. Внезапно устата ѝ пресъхна, сърцето ѝ почти спря да бие, кръвта горещо запулсира из цялото ѝ тяло. Беше само на осемнадесет, твърде млада, за да се справи със сигналите на собственото си тяло, и тази чувствена реакция към мъжа я изплаши. Поради това замаскира емоциите си с високомерие, когато приближи до баща си, за да ги запознае. Уви, това беше злополучно начало на отношенията им — и за двамата. Тя бе вероятно единствената жена, изправяла се някога на пътя на Рафърти, която си бе позволила да влезе в противоречие с него и това не се бе променило и до днес. Така или иначе, Мишел предпочиташе да му демонстрира своята неприязън, отколкото истинските си чувства. Враждебността, която използваше в отношенията им беше като защитна мярка.

Тръпка премина през тялото ѝ, докато лежеше в леглото и мислеше за него. Поддаваше се също толкова успешно на чара му, колкото и легиона жени, които падаха в краката му. Щеше да бъде в безопасност дотогава, докато той не осъзнаеше нейната уязвимост от мъжката му красота. С наслада щеше да използва властта си над нея, за да си отмъсти за всичките години през които тя го дразнеше и правеше неща, които го вбесяваха. За да се защити, тя трябваше да потисне чувствата си и да ги замаскира с враждебност. Но плановете ѝ изглеждаха прекалено смешни, при положение, че сега се нуждаеше от добрата му воля, за да оцелее финансово. За съжаление, Мишел се бе отучила да се смее, с изключение на необходимата в някои случаи светска усмивка и лъжливата маска на жизнерадостна млада жена, която си налагаше да носи заради социалното си обкръжение. Сега, в тъмнината на собствената си спалня, насаме със себе си, тя почувства как крива усмивка разтегна устните ѝ. За нея, да подобри отношенията с Рафърти беше по-сложно, отколкото да работи на пасището, да копае яма или да събира оборски тор, защото ѝ носеха много по-малко проблеми.

На следващата сутрин Мишел дълго се ослушва за обещаното позвъняване, обикаляйки около къщата, но домакинската работа и добитъка не можеха да чакат повече. Най-накрая се отказа и се отправи към плевнята; умът ѝ бе ангажиран вече с милионите ежедневни

проблеми на ранчото. Имаше няколко полета с трева, които трябваше да се окосят и да се балира сеното, но ѝ се бе наложило да продаде трактора и балиращата машина. Единствената възможност да се справи, беше да предложи част от сеното на някой срещу косене и балиране. Вкара пикапа в плевнята и се промъкна в сеновала, за да преброи оставащите бали сено. Количеството им бе значително намаляло и спешно трябваше да вземе някакви мерки.

Силите не ѝ достигаха да вдига тежките бали, затова бе разработила собствена система за справяне с тях. Спираше автомобила точно под капака на сеновала. Оставаше ѝ само да избута сеното до отвора и то само падаше в каросерията на пикапа. Но и бутането не беше лесно, защото балите тежаха около петдесет килограма всяка, а някои дори повече и едва успяваше да ги помръдне на сантиметри. Самата тя беше с няколко килограма по-лека от тях, а и напоследък бе доста отслабнала. Ако продължаваше така в скоро време нямаше да може да се справи и с това.

Седна отново зад волана на пикапа и подкара към пасището. Чули шума на двигателя, животните завъртяха глави, тъмнокафявите им очи погледнаха познатия автомобил и цялото стадо се отправи към нея. Мишел спря и се качи в каросерията. Бе невъзможно сама да хвърля балите, затова разхлаби връзките на крайните и с вилата започна да избутва навън големи купчини сено. После седна в пикапа и подкара надолу по пасището. Спря на следващата хранилка и повтори процедурата. Продължи по същия начин, докато не изпразни каросерията и когато приключи мускулите на раменете ѝ изгаряха от болка. Ако стадото ѝ не бе намаляло, може би нямаше да се справи сама, но ако пък стадото ѝ бе многочислено, припомни си, сега нямаше да е в това отчайващо състояние. Когато си помисли, колко работници са необходими, за да върви работата в ранчото нормално, я заля вълна на безнадеждност. Каза си, че е напълно логично да не може да се справи с всичко сама. Но каква логика пред лицето на жестоката действителност? Трябваше да се справя, защото кой друг би го направил? И нямаше възможност да наеме помощници. Понякога си мислеше, че с този жесток урок, животът твърдо искаше да я научи, че може да разчита единствено на себе си, без да се доверява и да чака помощ от някой, на когото да се облегне в тежки моменти. От време на

време изпадаше в отчаяние от чувството за самота и празнота, след като баща ѝ умря и тя нямаше друг близък човек.

Но си имаше и положителни страни, помисли си Мишел.

Не очакваше нищо от хората, така че нямаше разочарование и не трябваше да се старае да отговори на техните очаквания. Просто правеше това, което можеше и продължаваше да го прави, колкото и да ѝ бе трудно. Най-малкото, сега беше свободна и не се страхуваше да се събужда всеки ден.

Уморено се влачеше около фермата, и автоматично отбелязваше на ум работата, която трябва да се свърши. Стараеше се да не обръща внимание на болката, като най-лесния начин, за да го постигне, бе да игнорира протеста на мускулите си.

Нито един от старите ѝ приятели не би повярвал, че Мишел Кабът е в състояние да използва нежните си ръце за груба физическа работа. Понякога се забавляваше, като си представяше каква ще бъде реакцията им, ако я видят в това положение. Мишел Кабът беше винаги готова за забавления, за пазаруване, за екскурзия до Сен Мориц, за круиз на нечия яхта. Мишел Кабът винаги се смееше, дразнеше ухажорите си, изглеждаше добре с кристална чаша скъпо шампанско в ръка и с диамантени обеци на ушите. „Златното момиче“, така я наричаха. Сега „Златното момиче“ беше принудено да ухажва добитъка, да суши сено, да поправя огради и това беше само върха на айсберга. Беше ѝ нужно още много да учи, иначе нямаше да се справи сама. Малко знаеше за добитъка: кастрация, дамгосване, оплождане... Като започнеше да мисли за това, я обземаше безнадеждност, затова и не го правеше много често. Изживяваше всеки ден, като последен, бореше се да прави почти всичко, стигайки до предела на силите си. Това беше оцеляване и тя щеше да стане добра в него.

В десет часа вечерта, Рафърти все още не беше позвънил и Мишел се приготви да го набере за втори път. Отново отговори икономката и тя потискайки въздишката си се запита, дали Рафърти прекарваше поне една вечер в къщи.

— Аз съм Мишел Кабът. Бих искала да говоря с Рафърти, моля. Той в къщи ли си е?

— Да, в конюшната е. Сега ще прехвърля разговора.

Така, той имаше телефон и в конюшната! За миг си позволи да му завиди за постигнатия успех, докато в ухото ѝ се чу щракване от прехвърляне на връзката. Мислите ѝ за ранчото му я отвлякоха за малко от препускащия ѝ пулс и учестеното ѝ дишане.

— Рафърти — дълбокият му, нетърпелив глас проглуши ухото ѝ и тя подскочи, като стисна здраво слушалката и затвори очи.

— Аз съм Мишел Кабът — стараеше се да говори възможно най-спокойно и да не издаде вълнението, което я завладя. — Бих искала да говоря с вас, ако имате време.

— В момента нямам време. Една кобила се жребчи, така че казвай по-бързо.

— Притеснявам се, че разговорът ни ще отнеме доста време. Бих искала да си уговорим среща. Ще бъде ли удобно да дойда утре сутринта?

Той се засмя кратко и без чувство за хумор.

— Това е работеща ферма, захарче, а не социално събитие. Няма да имам време за теб утре сутринта. Времето ми е ограничено.

— Тогава кога?

Той промърмори нетърпеливо едно проклятие.

— Виж, сега нямам време за теб. Ще мина утре следобед на път за града. В шест.

Той затвори, преди тя да се съгласи или да откаже. Но добре разбираше, че не бе в положение да капризничи. Слава Богу, неприятното позвъняване беше вече зад гърба ѝ и имаше на разположение двадесет часа, за да се подготви за срещата им. Щеше да се наложи утре да приключи по-рано, за да вземе душ, да си измие косата, да се гримира и напарфюмира, да облече белия ленен панталон и бялата копринена блуза. Защо да разочарова Рафърти, който беше свикнал да мисли за нея като за глезена и безполезна глупачка?

Беше късен следобед, температурата стигна до тридесет и осем градуса под лъчите на палещото слънце и добитъкът стана неспокоен. Рафърти бе разгорещен, потен, прашен и раздразнителен, също като хората си. Бяха изгубили прекалено много време в преследване на отлъчилите се от стадото животни, вместо да дамгосват и ваксинират, а сега дълбокия заплашителен тътен на гръмотевиците предвещаваше

лятна буря. Мъжете бързаха да приключат работата си, преди тя да се е разразила.

Облаци прах се вдигаха във въздуха, неспокойния рев на животните и воня на изгоряла плът се разнасяше навсякъде. Рафърти работеше наравно с другите, без да пренебрегва мръсната работа. Това беше неговото ранчо, неговия живот.

Животновъдството бе трудна и мръсна работа, но той съумя да го направи печелившо, когато другите претърпяха крах. Беше го постигнал със собствената си пот и твърда решителност. Майка му не бе издържала на този живот и бе предпочела да напусне фермата, която тогава беше по-малка от империята, каквато бе сега. Баща му и ранчото не бяха в състояние да обезпечат живота, който тя искаше да води. Понякога Рафърти чувстваше горчиво удовлетворение, знаейки за съжалението, което изпитваше майка му за прибързаното си решение, да зареже сина и съпруга си преди много години. Не изпитваше омраза, не искаше да хаби сили за това. Просто не желаше да има работа с нея, както и с някой друг от богатите, разглезени, отегчени и безполезни хора, които тя наричаше свои приятели.

Нев Лутър приключи с последното теле и стана, триейки потта от челото с ръкава на ризата си, след това погледна нагоре и присви очи срещу слънцето и черните облаци, които предвещаваха буря.

— Е, това беше — изсумтя той. — По-добре да приключим с натоварването, преди това нещо да се развилнее — след това погледна към шефа си. — Ти не трябваше ли да се срещнеш днес с онова момиче Кабът?

Нев се намираше в конюшната, когато Рафърти разговаряше с Мишел и затова бе чул всичко. След бърз поглед към часовника, Рафърти прокле на глас. Бе забравил за нея и не беше благодарен на Нев, че му напомни. Малко хора на този свят можеха да го раздразнят така силно, както Мишел Кабът.

— По дяволите, предполагам, че е по-добре да отида — каза той неохотно.

Знаеше за какво го търси. Беше изненадан, че въобще му бе позвънила, вместо да продължава да игнорира дълга към него. Най-вероятно щеше да хленчи за това, колко малко пари са й останали и да му съобщи, че едва ли ще съумее да събере необходимата сума. Мисълта за нея го накара да пожелае да я сграбчи и добре да я

раздруса. Или, още по-добре, да вземе колана и да я напердаши. Тя беше точно това, което най-много мразеше: разглезен, егоистичен паразит, който не бе работил нито един ден през живота си. Баща ѝ се беше разорил, плащайки нейните удоволствия, но Лангли Кабът винаги е бил малко глупав, когато ставаше въпрос за любимото му единствено дете. Само най-хубавото за скъпата малка Мишел.

Жалко, че любимата Мишел беше едно прекалено разглезено дете. По дяволите, тя го дразнеше! Дразнеше го още от първия момент, в който я видя, минавайки покрай него, докато разговаряше с баща ѝ. Изглеждаше така, като че ли бе подушила неприятна миризма. Е, може би имаше право. Потта беше продукт на физическата работа, а явно тази миризма ѝ бе непозната. Тя го погледна, като че ли виждаше червей, а след това го отхвърли, като нещо маловажно, не заслужаващо нейното внимание и започна да пита нещо баща си със своя очарователен маниер на „Златно момиче“.

— Ей, шефе, ако не искаш да се видиш с това фантастично малко нещо, ще бъда щастлив да го направя вместо тебе — предложи Нев и се засмя.

— Звучи съблазнително, — кисело отвърна Рафърти и погледна отново часовника си.

Можеше да се прибере в къщи и да се измие, но тогава щеше да закъснее. Сега се намираше недалеч от ранчото Кабът и не бе в настроение да шофира обратно до дома си, да взима душ и отново да изминава целия път само, за да не обиди тънкото обоняние на мис Кабът. Не, тя трябваше да се примири с това, което представляваше той — мръсен и потен — в края на краищата щеше да го моли за услуга. Беше настроен да настоява за изплащането на дълга, знаейки прекрасно, че тя не може да го направи. Чудеше се с язвителна усмивка, какво щеше да стане, ако му предложеше да плати по друг начин. И ако той се съгласеше да участва в играта, сигурно тя щеше да откаже да му предложи лъскавото си тяло. В края на краищата, той беше груб, мръсен и работеше, за да живее.

Докато отиваше към пикапа и сядаше зад волана, не можа да се избави от образа на Мишел лежаща под него. Представяше си стройното ѝ голо тяло, светлорозовите ѝ коси разпръснати по възглавницата му, докато проникваше в нея. В отговор на тази провокираща картина усети тежест в слабините си и прокле. По

дяволите, и тя, и самия той! Прекалено много години бе изгубил да я наблюдава, да мечтае за нея и да я желае. Като в същото време искаше да я отучи да бъде толкова разглезена и толкова егоистична.

Другите хора не я познаваха в тази светлина, в която я познаваше той. Тя можеше да крие своята същност от тях, да се преструва на добра и очарователна и да забавлява с наивността си. Всички съседи, фермери и земеделски производители си общуваха помежду си и всеки уикенд организираха барбекю и приеми, на които практически мъжете ядяха от ръката на Мишел. Тя се шегуваше и кокетничеше с всички, само с него — никога. Танцуваше с всеки, само с него — не. Той я наблюдаваше, защото беше нормален мъж със здраво либидо. Не беше в състояние да спре да реагира физически на стройното ѝ гъвкаво тяло и пленителна ѝ усмивка, макар след това да се презираше. Не искаше да я желае, но само един поглед към Мишел и сексуалния му глад се събуждаше.

И другите мъже я наблюдаваха с гладни очи, включително Майк Уебстър. Рафърти не мислеше, че някога ще може да ѝ прости това, което причини на Майк, чийто брак бе нестабилен още преди Мишел да се появи на сцената с постоянното си флиртуване и искрящия си смях. Майк не можеше да ѝ се съпротивлява и бързо се оказа в краката ѝ, забравяйки за жена си и задълженията си. Когато Мишел се прехвърли на следващата си плячка, Уебстър остана без нищо и със съсипан живот. Младият фермер загуби всичко, за което бе работил и продаде ранчото си заради развода. Той беше просто още един мъж разорен от егоизма на Мишел, причинил и разоряването на баща ѝ. Дори когато Лангли бе имал сериозни финансови проблеми, бе продължил да обезпечава скъпия живот на дъщеря си. Бе затъвал все по-дълбоко в дългове, а тя бе продължавала да настоява за коприна и скъпоценности, а също и за ваканция на ски в Сен Мориц. Тя беше като пиявица, здраво впитва във всеки богат мъж изпречил се на пътя ѝ.

Мисълта за това, че сега и той щеше да стане един от тези мъже го преследваше с тревожно постоянство. Без значение колко ядосан, раздразнен и отвратен се чувстваше от нея, не можеше да контролира физическата си реакция към Мишел. Имаше нещо в нея, което го караше да се протегне и да я вземе. Тя изглеждаше разкошно, миришеше възхитително и имаше мелодичен глас, и той до болка искаше да узнае, дали копринената ѝ кожа бе така нежна, както в

мечтите му. Искаше да зарови ръце в слънчевата ѝ коса, да вкуси плътните ѝ меки устни, да прекара върховете на пръстите си по съвършените ѝ скули, да вдиша нежния аромат на кожата ѝ, от който всичко в него се стягаше. Спомни си деня, когато я видя за първи път, спомни си нежния аромат на скъпия парфюм излъчван от косата и тялото ѝ. Беше прекалено недостижима за Майк Уебстър и прекалено изтънчена за глупака, за когото се омъжи. Дори за баща си се бе оказала прекалено скъпа. Рафърти искаше да се потопи в целия този разкош. Това беше чистият примитивен инстинкт на самец, реакция на мъж към красива жена.

Може би Мишел не забелязваше, че дразни мъжете, но определено изпращаше сигнали, които ги караха да ѝ налитат като пчели на сладък цветен нектар.

В момента беше сама, но той знаеше, че скоро щеше да си намери нов обожател. Защо той да не бъде този мъж? Беше му омръзнало неудовлетвореното желание, което всеки път избухваше в него, когато я видеше. А също и да гледа, как отвъръща от него малкия си нос. Нямахше да може да го върти на пръста си, както правеше с другите мъже. Това беше цената, която щеше да ѝ се наложи да заплати за скъпите си вкусове.

Рафърти присви очи срещу дъжда, започнал да удря по предното стъкло. Мислеше си какво удоволствие щеше да изпита, да властва над Мишел изцяло, тя да зависи от него за всичко, дори за това, което яде и облича. Това беше яростно примитивно удоволствие. Щеше да задоволи изгарящия го физически глад за нея, но нямаше да я допусне близо до себе си, да замъгли разума му. Никога по-рано не бе плащал на жена за удоволствието и никога не бе ставал покровител, но ако само по този начин можеше да има Мишел Кабът, щеше да го направи, защото не беше желал друга толкова силно, колкото нея.

Изведнъж се изви силен вятър, понесъл пелена от дъжд, която наводни предното стъкло и наруши видимостта му, въпреки добрата работа на чистачките. Поривите на вятъра се блъскаха силно в пикапа и Джон трябваше да се бори, за да го задържи стабилно на пътя. Видимостта беше толкова лоша, че той едва не пропусна отбивката за ранчото Кабът, въпреки че познаваше пътищата, като линиите на собственото си лице.

Беше мрачен и в лошо настроение, когато пристигна пред къщата и отвращението му нарасна още повече, щом се огледа наоколо. Дори през дъжда се виждаше, че мястото е в упадък. Дворът беше буренясал, плевнята и конюшната имаха окаян вид от пустотата и липсата на грижи. Пасищата, които някога бяха пълни с едър рогат добитък порода „Брахман“, сега пустееха празни. Малкото царство се разпадаше пред очите на неговата царица.

Въпреки че паркира пикапа близо до къщата, той се измокри до кости, докато стигна до верандата. Удари няколко пъти сламената си шапка по крака, за да изтърси водата от нея. Вдигна ръка да почука, но вратата се отвори, преди да има шанса да го направи. На прага стоеше Мишел, и го гледаше с привичното си презрение на студените зелени очи. Тя се поколеба само миг, сякаш не желаше да намокри килима с капещата от него вода, после отвори широко вратата и каза:

— Влезте.

Джон си представи, как се изяжда вътрешно от необходимостта да бъде любезна с него, защото му дължи сто хиляди долара. Мина покрай нея, и забеляза, че тя се отдръпна, за да не я докосне. Само почакай, помисли си яростно той. Скоро щеше да направи нещо повече от това да я докосне, по дяволите, нещо, което щеше много да ѝ хареса. Сега можеше да извърща носа си от него, но нещата щяха да бъдат различни, когато се окажеше гола под него, обхванала с крака кръста му, гърчеща се в екстаз. Не искаше просто да използва тялото ѝ, нужно му беше и ответно желание. Искаше да я види също толкова гладна и обсебена, както се чувстваше самият той. Това щеше да бъде справедливо наказание, след всичките мъже, които бе използвала.

Почти искаше тя да го нагруби, за да има повод да постави дланите си върху нея, въпреки гнева си. Желаше да я докосне, независимо от причината, жадуваше да я усети топла и мека в ръцете си, искаше да я накара да му отговори със същото желание, което изгаряше и него.

Но тя не го засегна с думи, както обикновено правеше. Вместо това каза:

— Нека да отидем в кабинета на татко — и го поведе надолу по коридора, а след нея се разнесе аромата на парфюма ѝ, който го раздражни. Тя изглеждаше недосегаема в строгия бял панталон и бялата копринена блуза, които нежно обгръщаха съблазнителната ѝ

фигура, но въпреки това го сърбеше да я докосне. Блестящата ѝ светлозлатиста коса беше опъната назад и прихваната на тила с широк златен клипс. Нейното изтънчено съвършенство беше в пълен контраст с грубия му вид, и той се чудеше какво щеше да направи Мишел, ако я докоснеше, ако я притегнеше към себе си и изцапаше и намокреше копринената ѝ блузка. Той беше мръсен, потен и миришеше на коне и добитък, а в допълнение и целия мокър.

Не, нямаше начин да му позволи да я докосне.

— Моля седнете — каза тя и посочи с ръка един от кожените столове в кабинета. — Мисля, че знаете защо ви се обадох.

Изражението му стана още по-язвително.

— Предполагам, че знам.

— Открих документ за заем, когато разчиствах бюрото на татко миналата нощ. Не искам да си мислите, че се опитвам да избегна неговото плащане, но в момента не разполагам с пари...

— Не ми губи напразно времето — посъветва я Джон, като я прекъсна рязко.

Мишел погледна внимателно към него. Той не беше седнал на предложението му стол, а стоеше прекалено близо, извисявайки се над нея. Погледът на черните му очи я караше да трепери.

— Какво?

— Това са празни приказки и аз няма да си губя времето с тях. Знам какво ще предложиш и съм готов да го приема. Отдавна искам да вляза в панталоните ти, скъпа. Просто не прави грешка да си мислиш, че ще приключим само след няколко бързи скачания в леглото, защото това няма да стане. Убеден съм, че парите ми трябва да се изработят напълно.

ГЛАВА 2

Мишел се вкамени, цвета се отдръпна от лицето ѝ и то побеля, като сняг. За миг се почувства дезориентирана от думите му, които нямаха смисъл и които се въртяха в съзнанието ѝ като разпръснати парченца от пъзел. Неговата външност, височината, мускулите и мирисата на силното му тяло я смуцаваха и объркваха. Той беше прекалено близо! Тогава изведнъж думите му се наместиха, придобиха смисъл и я зашлевиха през лицето. Паника и ярост отстъпиха място на шока. Без да мисли тя се отдръпна от него и прошепна:

— Сигурно се шегувате?

Думите му бяха отвратителни и жестоки. Но точно сега не можеше да си позволи да отвърне на това оскърбление. Беше ѝ нужна неговата помощ и сътрудничество, ако искаше да спаси ранчото, но гордостта и темперамента ѝ взеха връх. Усети стягане в стомаха си, дори когато вдигна брадичка и го изгледа високомерно, очаквайки неговата реакция на явното предизвикателство. Разбираше, че си играе с огъня. Не беше безопасно да предизвиква Рафърти, а сега го правеше по най-елементарния начин.

Лицето му изглеждаше безразлично, а присвитите му очи я изгаряха. Мишел почувства железния самоконтрол, който той си налагаше, за да остане на място.

— Да ти изглежда така, сякаш се шегувам? — попита той с мек и опасен тон. — Винаги си имала някой нещастен глупак, който да те издържа и да изпълнява капризите ти. Защо сега да не бъда аз? Едва ли ще можеш да ме водиш за носа, като другите, но като гледам как стоят нещата в момента, не можеш да бъдеш много претенциозна.

— Какво знаете вие за моите претенции? — Мишел пребледня още повече, като продължи да отстъпва назад. Джон се беше приближил толкова плътно до нея, че усещаше дъха му по кожата си.

Той бе имал много жени, дори не искаше да мисли колко много, защото това ѝ причиняваше огромна болка. Дали всички те бяха чувствали такава безпомощност от горещото му тяло и ненаситната му

сексуалност? Мишел не можеше да управлява инстинктите си и реакцията на собственото си тяло. Винаги бе усещала слабост, когато се отнасяше до Рафърти и именно това я плашеше, и я принуждаваше да се бори с него през всичките тези години. Не можеше да си позволи да се окаже в редицата на любовниците му и да го използва като жребец обслужващ кобила; това би означавало твърде много за нея, и твърде малко за него.

— Престани да се дърпаш от мен — каза той с мек и дълбок глас, който галеше сетивата ѝ, като кадифе.

Сигурно този глас използва през нощта за съблазняване, помисли си смаяно Мишел. И против волята, в главата ѝ нахлу образа на Джон покриващ гола жена с горещото си и силно тяло, шепнейки в ухото ѝ еротични думи. Рафърти беше изтънчен любовник, силен и див, и рушеше всички невидими бариери поставени от жените. Мишел с последни сили застави въображението си да се успокои, и се отдръпна от събеседника си.

Когато тя се отвърна от него, го заля вълна от гняв. Бе се отдръпнала с такъв вид, сякаш ѝ беше противно да го гледа, и мисълта да спи с него ѝ причиняваше гадене. С три широки крачки той заобиколи бюрото, хвана я за ръцете и я придърпа към себе си. Дори в яростта си осъзна, че за първи път я докосва и усеща мекото ѝ, крехко тяло. Още по-силно я притегли към себе си, дланите му изгаряха от желание да я задържат в това положение по-дълго, за да я изучат, докосват, галят. Желанието му да я обладае се върна отново, измествайки гнева му.

— Не се отвръщай от мен, като някоя Ледена принцеса — нареди ѝ грубо. — Малкото ти царство отиде по дяволите скъпа, ако случайно не си забелязала. Бившите ти приятели се отдръпнаха от теб, когато разбраха, че нямаш повече пари. Сигурен съм, че не са ти предложили да ти помогнат, нали така?

Мишел го бутна по гърдите, като опита да се отдръпне.

— Не съм ги молила за помощ — извика тя. — Не желая ничия помощ, още по-малко вашата!

— Защо? — разтърси я леко, а очите му се присвиха ожесточено. — Мога да си те позволя, скъпа.

— Аз не се продавам! — опита да се отдръпне от него, но усилието ѝ беше безполезно, макар че не я стискаше прекалено силно,

за да ѝ причини болка. Беше безпомощна срещу стоманената му сила.

— А аз не се интересувам от покупка — промърмори той и наведе глава. — Само искам да те използвам под наем за определено време.

Мишел издаде нечленоразделен звук на протест и се опита да обърне глава, но той стисна в юмрук косата ѝ и я притегли към лицето си. Само за миг тя видя черните му очи изгарящи от глад, а след това устата му се впи в нейната. Затрепери в ръцете му, като изплашено животно. Миглите ѝ запърхаха, затвори очи и се притисна към него. В продължение на години бе мечтала за целувките му, за вкуса му, бе си представяла допира на устните му и се бе чудила, дали са меки и нежни или твърди и взискателни. Удоволствието избухна в нея като огнена топка и я заля с топлината си.

Сега тя знаеше. Знаеше горещия опияняващ вкус на целувките му, пълнотата на устните му, мекото боцкане на мустаците му, настойчивото движение на езика му, интимно навлизащо в устата ѝ. Някак си ръцете ѝ се оказаха около раменете на Джон, ноктите ѝ се впиха в мокрия плат на ризата му, в опит да достигнат до твърдите мускули под нея. Изви се към него, а той я стисна по-здраво в ръцете си и продължи да я целува дълбоко и страстно, отново и отново. Тя не чувстваше влагата на дрехите му, която проникваше в нейните, усещаше само неговата топлина и твърдост, смътно разбираше, че ако скоро не спре сама, той изобщо нямаше да го направи. Но не искаше да спира. Всички прегради, които бе издигнала вътре в себе си, сега се разрушиха. Желаше да лежи под него и да се наслаждава на допира на ръцете му. Знаеше колко възхитително щеше да бъде, но разбираше, че не може да си го позволи, не трябваше да го допуска толкова близо до себе си. Усещането беше толкова силно, че я стресна. Той я плашеше. Щеше да иска прекалено много от нея и когато настъпеше момента да се разделят, нямаше да може да го понесе. Инстинктивно, винаги бе знаела, че не може да го задържи.

Като събра последните остатъци от волята си, Мишел прекрати целувката, сложи ръце на раменете му и го отблъсна. Не ѝ стигаха физическите сили да се справи с него и затова когато той се отдръпна, тя с горчивина разбра, че това беше негов, а не неин избор. Той я наблюдаваше в очакване на решението ѝ. В стаята се възцари тишина, докато се мъчеше да възвърне самообладанието си под непоколебимия

му поглед. Почувства, че ситуацията беше изляла извън контрол. В течение на десет години бе поддържала враждебността между тях, боейки се той да не узнае за истинските ѝ чувства към него. Прекалено често беше наблюдавала жените влюбени в Джон Рафърти и блясъка в очите им, докато той им отдаваше вниманието си и фокусираше върху тях силния си сексуален инстинкт. Но после преминаваше на следващата и пламъкът винаги се превръщаше в болка, мъка и пустота. Сега се взираше в нея с това съсредоточено внимание, което тя се стараеше да избягва през всичките тези години. Не искаше Рафърти да гледа на нея като на жена, не искаше да се присъедини към редицата нещастници, които използваше и после изоставяше. Още повече сега, когато имаше достатъчно проблеми. Не беше нужно да добавя към тях и разбито сърце, защото Джон Рафърти бе ходещо главоболие за целия женски род. И без това бе на границата на издържливостта, и нямаше да може да понесе повече удари, нито емоционални, нито финансови.

Погледът му я изгаряше с черен огън, който се плъзгаше бавно по тялото ѝ, сякаш измерваше гърдите ѝ, и начина, по който биха се побрали в ръцете му, ханша ѝ и начина, по който би се притиснал към неговия, краката ѝ и начина, по който биха се увивали около кръста му във вихъра на удоволствието. Никога преди не беше я гледал така и това я разтърси до мозъка на костите. Очите му излъчваха чист секс. Във въображението си, той беше вече в нея, опитваше я на вкус, галеше я, доставяше ѝ удоволствие. Това беше поглед, на който малко жени биха устояли. Той бе изпълнен с яростна сексуалност, чувствен опит и високомерна увереност, че няма жена, която да му устои. Искане я и възнамеряваше да я има. Мишел не можеше да позволи това да се случи.

Животът ѝ бе преминал като в затвор обвит в коприна. В началото я задушаваше обожанието на баща ѝ, а след това обсебващата ревност на Роджър Бекман. Сега за първи път бе самостоятелна, отговаряше сама за себе си и намираще в това множество преимущества. Дали щеше да фалира или да успее, трябваше да го разбере сама, без да тича при някой за помощ. Погледна Джон с празен поглед: той я искаше, но не я обичаше, дори не я уважаваше. Считаше я за безполезен паразит, живеещ за сметка на мъжете.

Бавно, сякаш я боляха мускулите, тя се отдръпна от него, седна до бюрото и наклони глава, така че да не вижда лицето ѝ. Отново

гордостта и темперамента ѝ дойдоха на помощ; гласът ѝ беше спокоен и хладен, когато проговори.

— Както казах, не разполагам с пари, за да се разплатя точно сега, и разбирам, че дългът отдавна е просрочен. Решението зависи от вас.

— Аз вече направих моето предложение, — прекъсна я Джон, очите му заплашително се присвиха. Той приближи до бюрото и облегна бедрото си на него така, че почти да докосва ръката ѝ. Мишел преглътна, за да облекчи сухотата в устата си, стараяйки се да не поглежда към силните мускули обвити в памучната тъкан. Тогава той се наведе към лицето ѝ, подпирайки загорялата бронзова ръка на бедрото си. Това приближи тялото му към нея и тя се принуди да се дръпне назад в креслото. — Всичко, което трябва да направиш, е да гледаш напред и да го приемеш, вместо да си губиш времето да се преструваш, че не ти харесва, когато те докосвам.

Мишел обаче продължи упорито.

— Ако искате веднага да ви изплатя кредита, ще трябва да продам добитъка, за да ви върна парите, но бих искала да избегна това. Разчитам точно добитъка да крепи фермата на повърхността. Мислех си да продам част от земята, за да получа пари, но ще отнеме доста време. Не мога да обещавам, че ще стане веднага или след шест месеца, всичко зависи от това, колко бързо ще се намери купувач — тя затаи дъх в очакване на отговора му. Продажбата на част от земята беше единствената възможност, която виждаше, но всичко зависеше от това, дали той бе готов да чака толкова време. Джон се изправи бавно, тъмните му вежди се събраха в черта, когато погледна надолу към нея.

— Уау, скъпа, нека се върнем малко назад. Какво имаш предвид с думите да крепи фермата на повърхността. Фермата е вече мъртва.

— Не, не е — упорито отрече тя. — Все още имам останал добитък.

— Къде? — недоверието му бе очевидно.

— На южното пасище. Оградата от източната страна се нуждае от ремонт и не съм... — тя се поколеба, като видя как от нарастващия гняв лицето му потъмня. Защо това имаше значение за него? Техните земи граничеха най-вече на север; и нямаше опасност добитъкът да избяга.

— Нека да продължим малко по-нататък — каза Джон още по-ядосано. — Кой се грижи за това стадо?

Ето какво било. Не ѝ вярваше, защото знаеше, че в стопанството не бе останал нито един наемен работник.

— Аз се грижа за стадото — повдигна брадичка и му хвърли горд, предизвикателен поглед.

Разбира се, той не очакваше това от нея, според мнението му, тя беше най-малко способна, а и не желаше да работи в ранчото. Той я изгледа отгоре до долу и повдигна учудено вежди. Тя знаеше какво точно вижда, защото умишлено бе създала този си образ. Ноктите на ръцете и краката ѝ бяха лакирани със светлолилав лак, с бели сандали на висок ток, бели панталони и бяла копринена блуза, влажна от допира на мокрите му дрехи. Внезапно Мишел разбра, че дрехите ѝ бяха още мокри и червенина заля лицето ѝ. Нямахше да допусне да види смущението ѝ, затова вдигна още по-високо брадичка и го погледна предизвикателно.

— Отлично — каза той провлачено. — Нека да видя ръцете ти.

Дланите ѝ инстинктивно се свиха в юмруци и тя го изгледа свирепо.

— Защо?

Движението му беше като на нападаща гърмяща змия. Улови китките ѝ, преди Мишел да успее да отскочи и да ги скрие. Отдръпна се назад и се завъртя в опит да се изплъзне, но той я стисна здраво, разтвори пръстите ѝ и поднесе дланите ѝ към светлината. Лицето му беше неподвижно и сковано в продължение на една дълга минута, след това хвана другата ѝ длан, разгледа и нея. Хватката му отслабна и той нежно прокара върховете на пръстите си по драскотините и полуизлекуваните мехури. Мишел стоеше с мрачно стиснати устни и безизразно лице. Не се срамуваше от ръцете си, работата неминуемо оставаше следи върху човешката плът. Тежкият физически труд бе за нея лечение, което ѝ помагаше да забрави по-големи болезнени рани. И все пак ѝ беше болно, че Джон видя отпечатъците от този труд, все едно я бе съблякъл гола и бе надникнал в душата ѝ. Не искаше да знае толкова много за нея, не ѝ беше нужен неговия появил се кой знае от къде, силен интерес. Не се нуждаеше от съжалението му и най-вече, не желаше Джон Рафърти да си променя мнението за нея.

След това погледът му се вдигна и черните му като нощ очи разгледаха всеки сантиметър от гордо вдигнатата брадичка и застиналото ѝ лице. Всичките ѝ инстинкти за самосъхранение биха тревога. Твърде късно! Може би беше прекалено късно още в момента, когато той се появи в ранчото ѝ. От самото начало усети у него напрегнато очакване, което той едва контролираше, а тя го бе приела за обичайната враждебност. Рафърти не беше свикнал да чака жената, която желаше, а Мишел беше успяла да му се изплъзва цели десет години. Единствено по време на краткия си брак, бе неуязвима за чара му, защото разстоянието между Филадельфия и централна Флорида беше повече от стотици километри. Това беше разстояние между два различни начина на живот, по форма и по съдържание. Но сега се върна в границите на обсега му и този път бе уязвима. Чувстваше се сломена и самотна, и му дължеше сто хиляди долара. Вероятно, той очакваше, тя да бъде лесна плячка.

— Не трябва да работиш сама — каза най-накрая, дълбокият му глас прозвуча нежно.

Все още държеше ръцете ѝ, грубите му палци продължаваха да се движат леко и гальовно по изранените ѝ длани, когато я привлече между краката си. Тя изведнъж разбра, че той никога нямаше да ѝ причини болка; държеше я против волята ѝ, но контролираше силата си. Докосването му беше нежно, но Мишел знаеше, без дори да се опитва, че не би могла да се откъсне от него, ако не я пуснеше доброволно. Единствената ѝ защита оставаше подигравката, която бе използвала срещу него от самото начало. Отправи му ослепителна безгрижна усмивка.

— Разбира се, че трябва. Както толкова очарователно посочихте, аз съм изоставена от всичките си бивши приятели.

Горната му устна се изкриви в презрение към тези приятели. Не понасяше скучаещите и празноглави богаташи.

— Можеше да дойдеш при мен.

Отново му се усмихна ослепително и надменно, защото знаеше, че той мрази тази усмивка.

— Не, ще ми отнеме прекалено много време, да изработя тези сто хиляди долара, които ви дължа, по начина, по който така любезно ми предложихте, нали така? Боя се, че ще ви доскучая прекалено бързо. Интересно, колко взема добрата проститутка за една нощ? Сто

долара на сеанс? Дори да се разплащам с вас по три пъти на ден, това ще продължи около една година.

Гореща, тъмна ярост избухна в очите му и най-накрая той освободи ръцете ѝ, за да затегне хватката на раменете ѝ. Докато я държеше, погледа му отново се разходи по тялото ѝ.

— Три пъти на ден? — попита с измамна мекота, поглеждайки първо гърдите ѝ, а след това бедрата ѝ. — Да, това е много. Но ти забрави за интереса ми, скъпа. А аз имам прекалено силен интерес към теб.

Мишел трепереше в ръцете му, затворила очи, за да не вижда погледа му. Много прибързано се бе пошегувала и той обърна шегата ѝ против нея. Да, беше напълно способен на това. Изглеждаше толкова сексуално привлекателен, че практически излъчваше секс, привличайки жените, като светлина безпомощните молци. Тя отчаяно опитваше да се контролира и да продължи да се усмихва. Небрежно повдигна рамене, въпреки, че ръцете на Джон лежаха още върху тях и каза:

— Благодаря. Но предпочитам да рина тор с лопата.

Ако след тези думи Рафърти беше загубил контрол над нервите си сигурно щеше да ѝ стане по-леко, знаейки че има превъзходство, но това беше само мираж. Ако можеше да го отблъсне с обидите и подигравките си, щеше да бъде в безопасност. Макар че ръцете му, на раменете ѝ се свиха в юмруци, той запази самообладание.

— Не се натискай прекалено силно, скъпа, — посъветва я той. — Не ми трябва много, за да ти покажа това, което наистина искаш. И ще е по-добре, сега да ми разкажеш, как по дяволите мислиш да запазиш тази ферма жива.

За момент ясните ѝ очи се изпълниха с безгранично отчаяние, макар той да не беше сигурен в това, което видя. Но само за секунда. После кожата ѝ се изпъна над изваяните скули, познатата хладна подигравка в погледа на светлозелените ѝ очи се върна отново, закръглените ѝ устни, които до преди малко се притискаха до неговите, произнесоха:

— Ранчото е мой проблем, — каза тя, отхвърляйки предложението му за помощ, което прозвуча в думите му. Прекалено добре знаеше цената, която щеше да заплати, ако му отстъпеше. —

Единственото, което сега трябва да ви интересува, е това, как искате да ви бъде възстановен дълга.

Накрая Джон пусна раменете ѝ, подпря се отново на бюрото, изпълна дългите си крака и ги кръстоса в глезените.

— Сто хиляди са много пари. Не е толкова лесно да ги получиш на ръка.

Нямаше нужда да ѝ обяснява. Джон може и да бе милионер, но парите на собственика на една ферма бяха инвестирани предимно в земята и печалбите се намираха постоянно в обръщение. Не беше така просто да се отделят пари в брой и да се похарчат просто за развлечение.

Челюстите ѝ се стегнаха.

— Кога си искате парите? — попита тя. — Сега или по-късно?

Тъмните му вежди се повдигнаха.

— Предвид обстоятелствата, трябва да се държиш по-нежно с мен, а не да се заяждаш. Защо просто не продадеш ранчото и добитъка? Така или иначе не можеш да го управляваш и, най-малкото, след това ще имаш пари да живееш, докато не намериш някой друг глупак, да ти реши проблемите.

— Мога да го управлявам — избухна тя преbledнявайки. Ранчото бе всичко, което имаше.

— Не, скъпа, не можеш.

— Не ме наричай скъпа! — яростта в собствения ѝ глас я стресна. Той наричаше всяка жена скъпа. Тази дума не означаваше нищо, толкова много други жени я бяха чували от него. Мисълта, как той лежи в тъмното с друга жена и с дълбок и мързелив глас ѝ шепне и я нарича скъпа, беше свръх нейните сили.

Джон хвана брадичката ѝ с голямата си груба ръка, повдигна я, след което приближи лицето ѝ към своето и ласкаво погали с пръст устните ѝ.

— Ще те наричам така, както искам, скъпа, и ти ще си държиш устата затворена, защото ми дължиш много пари, които не можеш да ми върнеш. Трябва ми малко време да помисля за задължението ти и какво ще правим с него. Докато реша, защо не поразсъждаваш върху това?

Твърде късно се опита да отдръпне главата си назад, но той все още държеше брадичката ѝ, и топлата му уста се приближи към

нейните устни, преди да може да се освободи. Очите ѝ се затвориха и с последни сили опита да игнорира вълната на удоволствие, разляла се по цялото ѝ тяло, опита се да пренебрегне начина, по който устните му се движеха върху нейните и езикът му навлизаше в устата ѝ. Беше дори още по-лошо от преди, защото сега я целуваше бавно и уверено. Тя опита отново да обърне глава, но Рафърти предотврати това движение, като разтвори крака и я придърпа между мускулестите си бедра. Мишел започна да трепери. Ръцете ѝ бяха притиснати силно до гърдите му и тя можеше да усети неговото сърце пулсиращо силно срещу дланта ѝ и ускорения му ритъм. За да я задържи, той обхвана с ръце главата ѝ и сплете пръсти в косата. Сега нямаше начин да се отдръпне и да се отдалечи от него, затова се подчини на волята му. Устата ѝ се отвори под натиска на неговата и пое бавното проникване на езика му, което я изпълни изцяло с неговия вкус. Целуваше я с такава страст, като че искаше да я завладее цялата, без остатък. Дори и най-слабата мисъл, че е добил тази техника, целувайки се със стотици жени, не намали удоволствието от целувката. Тя беше в обятията му, завладяна от неговите докосвания, от вкуса му и аромата на тялото му, разкъсвана между удоволствието, болката и необходимостта да получи повече. Желаше го, винаги го беше желала. Той беше станал мания за нея още от момента, в който за първи път го видя, и бе прекарала по-голяма част от последните десет години под властта на тази страст, мечтаейки за него.

Рафърти неохотно се откъсна от устните ѝ и повдигна глава, очите му бяха закрити от гъстите мигли, а устните му влажни от целувките. На твърдото му лице се появи изражение на крещящо удовлетворение, докато я изучаваше. Тя стоеше притисната до него с лице замаяно от чисто удоволствие, със зачервени и подути устни. Много внимателно я отдалечи от себе си, като все още я прегръщаше през кръста, докато не се убеди, че стои стабилно на краката си и едва тогава я пусна.

Както винаги, когато се извисяваше над нея, Мишел автоматично отстъпи крачка назад. Отчаяно се опитваше да си възвърне самоконтрола и да намери думи, с които да обясни, че това, което току-що се случи, не значи нищо за нея, но дали той щеше да ѝ повярва? Истината беше очевидна. Да поставя отново маската на студенина и отчужденост беше напразно губене на време и не мислеше дори да

опитва. Всичко, което можеше да направи беше да не допуска случилото се да има продължение.

Лицето ѝ преbledня, но тя го погледна право в очите и стисна с всичка сила дланите си в юмруци.

— Няма да спя с вас, за да изплатя този дълг, независимо от това, какво ще решите. Затова ли дойдохте тук тази вечер — очаквайки, че веднага ще скоча в леглото, с мисълта, че с радост ще стана ваша курва?

Рафърти я погледна внимателно.

— Мина ми тази мисъл през главата. Бях готов.

— Е, аз не съм!

Мишел се задъха, опитвайки се да контролира обидата и гнева, които я изгаряха отвътре. Трябваше да се справи със себе си, не можеше да си позволи да се разпадне в момента.

— Радвам се, защото си промених мнението — каза лениво Джон.

— По дяволите, колко сте великодушен! — възкликна Мишел.

— Въпреки всичко, ще бъдеш с мен в леглото, но това няма да е заради парите, които ми дължиш. Когато дойде времето, ти ще си разтвориш краката за мен, защото ме искаш толкова, колкото и аз теб.

Начинът, по който я гледаше, я караше да трепери, а грубите му думи пронизаха мозъка ѝ като светкавица. Щеше да я използва и да я отблъсне, както бе направил с всички други жени, ако му позволеше да стигне твърде близо до нея.

— Благодаря, но ще се откажа. Никога не съм била привърженик на груповия секс, а точно това ще е, ако бъда с вас.

Тя искаше да го ядоса, но вместо това, той взе ръцете ѝ в своите и погали дланите ѝ с върховете на големите си палци.

— Не се притеснявай, мога да гарантирам, че докато сме заедно, ще бъдем само двамата. Успокой се и свиквай с тази мисъл. Ще дойда утре да огледам ранчото и да видя, какво трябва да се направи.

— Не — прекъсна го яростно и издърпа ръцете си, — ранчото е мое и мога сама да се справя с него.

— Скъпа, ти не можеш да се справиш сама, дори с чековата си книжка. Не се притеснявай, аз ще се погрижа за всичко.

Покровителственият му тон я вбеси, но яростта ѝ се дължеше повече на собствения ѝ страх от това, че Рафърти беше прав.

— Не искам да се грижите за нищо!

— Ти не знаеш какво искаш — отговори той, като се наведе надолу и я целуна бързо по устата. — Ще се видим утре.

След което, просто ей така, се обърна и излезе от стаята. След около миг, Мишел осъзна, че той си отива. Завтече се след него и стигна до вратата на време, за да го види как тича през дъжда към пикапа.

Той не я вземаше насериозно. А и защо трябваше да го прави? — мислеше си горчиво Мишел. Никой, никога не я бе възприемал насериозно. Облегната на рамката на вратата, тя го гледаше как си отива. Краката ѝ още трепереха и затова изпита нужда да се подпре някъде. Защо сега? В течение на много години го бе държала на разстояние с внимателно изобразена враждебност, но внезапно, защитната ѝ бариера се срути. Сега като хищник усетил уязвимостта ѝ, той се приближаваше, за да я убие.

Мишел затвори тихо вратата, изолирайки шума на дъжда. Тишината в къщата я посрещна, напомняйки за празния ѝ живот. Стисна силно зъби, за да не заплаче. Очите ѝ останаха сухи, не можеше да си позволи да губи време и сили за болезнени спомени. Някак си трябваше да задържи фермата, да изплати дълга и да държи на разстояние Джон Рафърти.

Но последното щеше да е най-трудно, защото трябваше да се бори със самата себе си. Не искаше да покори сърцето му — това беше невъзможно; искаше да чувства железните му мускулисти ръце около себе си и да се приюти в прегръдката му. Искеше да отговори на страстта му и да я сподели с него, да утоли глада му и своя собствен, да му се открие така, както на никой друг досега. Вината се зароди в гърлото ѝ и почти я задуши. Омъжи се за друг, желаейки Джон, обичайки Джон, обсебена от Джон. Роджър, бившият ѝ съпруг, някак си усети това и ревността му превърна брака им в кошмар. Нападнаха я спомени и за да се разсее от тях отиде в кухнята, да си приготви корнфлейкс с мляко за вечеря. Яде същото и за закуска, защото беше прекалено нервна, за да си сготви нещо по-сложно. Едва бе изяла и половината в чинията, когато захвърли лъжицата и скри лицето си с ръце.

През целия си живот бе била принцесата, любимката, обожаваната единствена радост на родителите си, родена когато и

дватамата са били почти на четиридесет и не са имали вече надежда да имат деца. Майка ѝ беше нежно, крехко създание, омъжена направо изпод крилото на собствения си баща и попаднала под опеката на съпруга си. Тя считаше, че ролята на жената в живота е да осигури уютен дом за любимия мъж. Това не беше необичайна перспектива за нейното поколение, и Мишел не винеше майка си. Лангли Кабът защитаваше и се грижеше за жена си и дъщеря си, това беше техният начин на живот, и той се гордееше много. Когато майка ѝ умря, цялата любов на баща ѝ се съсредоточи върху нея, той желаше само едно — Мишел да бъде щастлива, затова не ѝ отказваше нищо. В онези дни тя с радост му позволяваше да я засипва с подаръци и да я обгръща в разкош. Животът ѝ беше прекрасен до деня, в който Лангли обърна света ѝ с главата надолу, като продаде къщата в Кънектикът, където беше израсла и се преместиха в ранчото в централна Флорида, недалеч от крайбрежието. За първи път в живота си, баща ѝ остана равнодушен към сълзите и молбите ѝ. Фермата беше неговата сбъдната мечта, отговор на дълбоко скрита потребност, която много години бе крил под копринените ризи, идеално изгладените костюми и деловите срещи. И защото това бе негова мечта, той игнорира сълзите и избухванията на Мишел, като весело я уверяваше, че скоро ще има нови приятели и ще заобича фермата, също като него. И беше отчасти прав. Тя си намери нови приятели, постепенно свикна с жегите и дори се наслаждаваше на живота в ранчото. Лангли напълно преустрои старата къща, за да гарантира на любимата си дъщеря комфорта, на който беше свикнала. По този начин Мишел привикна с новия си живот, дори започна да ѝ харесва. Баща ѝ заслужаваше щастие, и тя се срамуваше от факта, че в началото се бе опитала да го разубеди. Той бе направил толкова много, за да бъде щастлива, и най-малкото, което можеше да стори, за да му се отблагодари, беше да заобича фермата.

След това срещна Джон Рафърти. Не можеше да повярва, че и след десет години раздяла, все още бе влюбена в него, но се оказа именно така. Тя го мразеше и се боеше от него, защото го бе обикнала внезапно с дивата страст на вманиачена тийнейджърка, но прекрасно осъзнаваше, че няма да може да се справи толкова лесно. Не считаше себе си за способна да укроти такъв мъж, беше твърде уязвима по отношение на него, а той бе прекалено силен. Можеше да я вземе и да я използва, но тя не беше достатъчно жена, за да го задържи. Беше

капризна и разглезена, а той дори не я харесваше. Затова с цел самосъхранение се беше постарала да направи така, че никога да не я погледне.

Мишел постъпи в женски колеж, на изток, а след дипломирането си прекара няколко седмици с един приятел, който живееше във Филадельфия. По време на това посещение се запозна с Роджър Бекман, потомък на едно от най-старите и най-богатите семейства в града. Той беше висок с черни коси и кокетни мустаци. Приликата му с Джон беше слаба и Мишел не можеше да каже, че съзнателно се е омъжила за Роджър, защото ѝ напомняше за Джон, но се страхуваше, че подсъзнателно го е направила точно заради това. Роджър беше много забавен. Имаше приятни маниери, симпатични бръчици в ъгълчетата на очите, когато се усмихваше и много обичаше шумните вечеринки с луди забави. В неговата компания успя да забрави Джон и весело да си прекарва времето. Искрено харесваше Роджър и беше готова да го обикне, колкото бе способна да обича някой, който не бе Джон Рафърти. Най-доброто, което можеше да направи бе да забрави за Джон и да продължи да живее живота си. В крайна сметка, между тях никога не бе имало нищо, освен собствените ѝ фантазии, а Роджър я обожаваше. Така, тя се омъжи за него, за радост на баща си, и неговите родители.

Това беше грешка, която едва не заплати с живота си.

Отначало всичко беше прекрасно. Но постепенно Роджър започна да показва признаци на ревност всеки път, когато Мишел дружелюбно общуваше с някой мъж. А ако бе усетил, че тя не го обича така, както той заслужаваше? Че притежава само малка част от сърцето ѝ? Вината я измъчваше дори сега, защото ревността на Роджър не бе съвсем неоснователна. Не беше в състояние да разбере истинската причина, затова всеки път се нахвърляше върху нея, когато се усмихнеше или разговаряше с друг мъж. Сцените на ревност ставаха все по-диви, и една вечер по време на скандала я удари по лицето. Беше направила грешката да разговаря два пъти с един и същи мъж по време на една забава. Шокирана, с парещо лице Мишел се втренчи в съпруга си и осъзна, че ревността му бе излязла извън контрол. За първи път се изплаши от него.

Постъпката потресе и самия Роджър. Той зарови лице в скута ѝ, прегръща я, плака и моли за милост. Закле се, че това никога повече

няма да се повтори и заяви, че по-скоро ще си отсече ръцете, отколкото да я нарани отново. Потресена до мозъка на костите си, Мишел направи грешката, която преди нея бяха правили хиляди жени, молени от техните съпрузи: тя му прости.

Но това не бе последния път. Стана още по-лошо.

Мишел беше твърде засрамена и шокирана, за да каже на някого. Но с времето стана невъзможно да търпи побоищата и повдигна обвинение срещу Роджър. За неин ужас, родителите му подкупиха полицаите и Мишел остана без защита, а доказателствата бяха унищожени. Каквото и да забъркаше скъпоценният им син, Бекманови бяха готови да го защитят. Най-накрая се опита да избяга от него, но едва успя да се добере до Балтимор. Когато я откри, лицето му бе изкривено от ярост. Именно тогава Мишел осъзна, че не бе съвсем нормален, ревността го лишаваше от разсъдък му. Хващайки я здраво за ръката, която беше все още в синини, ѝ каза думи, които я принудиха да се върне при него: че ако отново го остави, ще убие баща ѝ. Мишел не се съмняваше, че е способен на това, както и, че ще избегне с лекота наказанието, защото бе твърде добре защитен от парите и престижа на семейството си и от множеството стари семейни приятели, работещи по онова време в наказателното право. И така, тя остана ужасена, че може да я убие в някой от изблиците си на гняв, но не посмя да рискува. Трябваше да защити баща си с цената на всичко.

В крайна сметка намери начин да избяга. Една нощ Роджър я преби с колана си. Родителите му бяха в Европа на почивка и когато узнаха за инцидента беше вече твърде късно, за да използват влиянието си. Мишел успя да се измъкне от къщи, отиде в болницата, където нараняванията и разкъсванията ѝ бяха обработени и документирани, и тя получи копие на докладите, които ѝ осигуриха развода.

Принцесата щеше да носи белезите до гроб.

ГЛАВА 3

Телефонът започна да звъни, докато Мишел си приготвяше втората чаша кафе и наблюдавайки изгрева на слънцето се настройваше за новия ден и работата във фермата, която непрекъснато се увеличаваше. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове, които свидетелстваха за безсънните часове на неспокойно въртене в кревата, докато си припомняше всяка дума на Джон и своята реакция от докосването на ръцете и устните му. Неговата репутация не беше преувеличена, помисли си горчиво. Разбивач на сърца. Докосванията му обещаваха възхитително блаженство и с лекота можеха да съблазнят всяка жена.

Не искаше да разговаря с него по телефона, но познавайки го достатъчно добре, знаеше, че той няма да отстъпи, щом вече е взел своето решение. Щеше да се върне и тя го знаеше. Ако това беше той и тя не вдигнеше слушалката, щеше да дойде и да я попита, защо не му отговаря. Не можеше да си представи, как отново ще се срещне с него, лице в лице, затова вдигна и промърмори няколко думи за поздрав.

— Мишел, любима.

Пребледня, пръстите ѝ стиснаха здраво слушалката. Дали не го бе призовала със силата на мисълта си вчера вечерта, когато си спомни за него и за предишния си живот? Опита се да го забрави, да държи образа му заключен в миналото, но спомените за преживяния кошмар винаги се връщаха отново. Тогава изпитваше страх, че бе сама и безпомощна, без да има някой до нея, на когото да се довери и от когото да потърси помощ. Дори баща ѝ го нямаше вече.

— Роджър — произнесе със слаб глас.

Без съмнение, това беше той. Никой друг, освен бившия ѝ мъж не произнасяше името ѝ така галовно, сякаш я обожаваше.

Гласът му беше нисък и глух.

— Имам нужда от теб, любима. Върни се при мен, моля те. Умолявам те. Обещавам, никога повече да не те нараня. Ще се отнасям с теб, като с принцеса.

— Не! — задъхвайки се, Мишел премести стола, за да седне, краката ѝ трепереха и тя не можеше да стои изправена. Обхвана я леден ужас. Как би могъл да предположи, че ще се върне при него?

— Не говори така, моля те, — изпъшка той. — Мишел, майка ми и баща ми са мъртви. Сега имам нужда от теб, повече от всякога. Мислех, че ще дойдеш на погребението миналата седмица, но ти не се появи и аз не мога да се примиря с мисълта, че те няма. Върни се, кълна се, че всичко ще бъде различно.

— Ние сме разведени — произнесе със слаб, напрегнат глас. Студена пот, на тънки струйки се стичаше по гърба ѝ.

— Можем да се оженим отново. Моля те, любима.

Не! Мисълта, да се омъжи повторно за него, предизвика в нея такова отвращение, че ѝ бе трудно да продължи да бъде учтива. Яростно се бореше да запази самоконтрол.

— Съжалявам за родителите ти, не знаех. Какво се случи с тях?

— Самолетна катастрофа, — в дрезгавия му глас, все още се усещаше болка от тяхната загуба — летели над морето и попаднали в буря.

— Съжалявам — каза тя отново, но дори и да беше разбрала навреме, нямаше да отиде. Никога повече нямаше да се срещне с Роджър по собствена воля.

Той замълча за момент и тя почти го видя, как разтрива тила си с несъзнателен, нервен жест, който твърде често бе наблюдавала.

— Мишел, аз все още те обичам. Не мога да живея без теб. Кълна се, че няма да бъде същото, както по-рано, никога няма да те нараня отново. Бях ужасно ревнив, макар да не е имало никаква причина за това.

Не, имаше! — помисли си Мишел, закривайки очи. Чувството ѝ за вина се смеси с ужаса, който я обхвана, когато чу гласа на бившия си мъж. В живота ѝ физически нямаше друг мъж, но беше ли минал ден през последните десет години, в който да не мисли за Джон Рафърти? Една част от нея винаги оставаше скрита, както от Роджър така и от другите хора, защото те не знаеха, че в живота ѝ отдавна присъстваше Разбивача на сърца, който беше похитил нейното.

— Роджър, не говори така, — прошепна тя. — Всичко свърши. Никога няма да се върна. Имам всичко, което ми е нужно: работя в ранчото и сама се грижа за себе си.

Той издаде звук пълен с отвращение.

— Не си длъжна да работиш в тази малка миризлива ферма. Ти си свикнала на много по-добър живот от този. И аз мога да ти дам всичко, което поискаш.

— Не — отвърна тихо тя. — Не можеш. Сега затварям. Сбогом и моля те не ми се обаждай отново.

Много спокойно, тя постави слушалката на стария телефон и скри лице в дланите си. Не можеше да спре да трепери, главата я болеше, само като си представеше последствията от това, което ѝ бе казал Роджър. Родителите му бяха мъртви, а тя разчиташе на тях да го контролират. Беше направила сделка: те да го държат по-далеч от нея, а в замяна тя нямаше да предостави снимките и докладите от побоя на пресата, което щеше да доведе до грандиозен скандал. Представете си само, Роджър Бекман от Филадельфия, един от онези, които биеха жените си!

Доказателствата бяха заключени в сейфа. Сега баща ѝ бе винаги недосегаем за безумните му заплахи. Бе живяла в ада, страхувайки се за него, знаейки на какво е способен Роджър и прекрасно разбираше, че родителите му ще направят всичко възможно да го защитят, независимо какво беше извършил той.

По принцип харесваше роднините на мъжа си, но доброто ѝ отношение към тях изчезна без следа, когато го измъкнаха от неприятностите, след първия ѝ нанесен побой. Тя ги разбираше. Като всички родители те обожаваха сина си, а на нея не ѝ оставаше нищо друго, освен да чака. Нямаше никой, който да ѝ помогне, затова трябваше да разчита на себе си. Веднъж Мишел бе толкова отчаяна, че в разговор с баща си му спомена какво става, но той толкова се разстрои, че тя прекрати обясненията. Тогава той много бързо, бе успял да убеди сам себе си, че дъщеря му преувеличава. Семейният живот невинаги бе безоблачно щастие, а той винаги бе считал Мишел за разглезено и капризно дете. Дори и да предполагаше, че в семейството им има малки дрызги и разногласия, си мислеше, че младата двойка ще се справи с тях.

Беше ѝ страшно и самотно, но какво можеше да направи, като знаеше, че е заплашен живота на най-близкия ѝ човек? Баща ѝ я обичаше, тя знаеше, че я обича, но я възприемаше повече като играчка, отколкото като жив човек. Неговото прекрасно любимо дете.

Мишел разбираше, че той не може да понесе истината за живота на любимата си дъщеря, затова се стараеше да изглежда безгрижна и щастлива заради него. Не искаше да го кара да си мисли, че я бе подвел в нещо и не се бе справил със задълженията си на грижовен баща. Винаги му бе била слабост и затова се стараеше да се справи и заради двамата. Само тя можеше да го опази от заплахите на Роджър и беше длъжна да защити и самата себе си.

Никога повече нямаше да се върне при бившия си мъж. Така и не ѝ се удаде възможност да се справи с кошмарите, просто ги скри дълбоко в себе си. Стараеше се да забрави всичко и да продължи да живее, без спомените да разрушат живота ѝ. Но ужасът от преживяното и страхът не бяха изчезнали, и когато чу гласа на Роджър отново я обля студена пот.

Старото чувство на безпомощност и самотата я заляха напълно и ѝ причиниха болка.

Мишел се огледа наоколо, бавно завръщайки се от миналото и се втурна към печката, където кафето започна да кипи. Най-доброто за нея сега беше ръцете и мислите ѝ да са непрекъснато заети с каквато и да е работа, за да може да се успокои и да забрави. Именно за това след развода се беше отправила на пътешествие за две години, надявайки се да забрави всичко. Тогава баща ѝ я убеди да го направи, защото реши, че това ще ѝ помогне да се избави от депресията след развода.

Сега имаше истинска работа, която я изтощаваше и ѝ докарваше болки по цялото тяло, но ѝ помагаше, защото беше първото полезно нещо в живота ѝ.

Джон бе ядосан цялата сутрин. Беше в лошо настроение от минутата, в която стана от леглото. Тялото го болеше от неудовлетворено желание, сякаш бе похотлив тийнейджър, на когото бушуващите хормони не дават покой. Мислеше си, че отдавна е изминал пътя от юношата до мъжа, но сега дяволската му възбуда не искаше да се успокои, и той знаеше точната причина за това. Не бе успял да заспи цяла нощ, защото си спомняше предната вечер, усещанията, които изпита, когато притисна към себе си Мишел, сладкият ѝ вкус и копринената мекота на тялото ѝ. Тя го желаше не по-малко от него. Джон беше прекалено опитен, за да греши в

преценката си. Но той загуби самообладание и се държа прекалено агресивно, защото от десет години си мечтаеше да я притежава и сега изведнъж се бе оказала почти в ръцете му.

Не бе чудно, че така решително му бе отказала. Искаше да я обиди, като ѝ предложи да му се разплати със собственото си тяло. Че коя жена би приела такава оферта? Дори тези, които сами търсеха неговото благоразположение и се стремяха да попаднат в леглото му, искаха да запазят достойнството си след прекараната нощ заедно. Затова не осъждаше реакцията ѝ на мръсното му предложение. Вчера тя изобщо не бе изглеждала високомерна. Намръщеният му поглед потъмня още повече. Мишел се бе опитала да разговаря с него хладно и сдържано, но някогашната неприветливост и арогантност бяха изчезнали.

Беше добре, че ги нямаше вече и не трябваше да допуска да се върнат отново. Може би бе уплашена, и се чудеше как ще се справи без торбата пари, която винаги бе възприемала за някаква даденост. Тя беше безпомощна и неприспособена към живота, без навици за работа или други таланти. Всичко, което притежаваше бяха добри маниери и светско възпитание, а това богатство в наши дни не струваше и пукната пара. Мишел бе свършено сама в ранчото и нямаше никого, към когото да се обърне за помощ.

Джон изръмжа грубо и дръпна юздите на коня си.

— Ще се върна по-късно — каза той на Нев и смушка с токовете на ботушите си жребеца в хълбоците. Управителят му се усмихна, като го видя на къде пое.

— Прав ти път — измърмори той. Нев нямаше представа, какви демони се бяха вселили в шефа му тази сутрин, но настроението му бе по-лошо от всякога и бе неопишуемо облекчение да се работи без него.

Жребецът на Джон галопираше с дълги и леки подскоци, беше голям и силен, висок седемнадесет лакътя. Обикновено демонстрираше характер и беше инат, но те двамата отдавна бяха приключили битката помежду си. Сега животното се подчиняваше на майсторството на мускулестите крака и силните, умели ръце на своя ездач. Този кон обичаше бързата езда и се носеше в галоп през полето, а под копитата му хвърчаха буци пръст.

Колкото повече Джон размишляваше върху всичко, толкова по-малко му харесваше това. Мишел опитваше да възстанови огромното

ранчо сама. Никак не съвпаднаше с нещата, които бе свикнал да мисли за нея, но със собствените си очи бе видял мазолите по нежните ѝ ръце. Той изпитваше презрение към тези, които бягаха от обикновената честна работа и чакаха други да я свършат вместо тях. И все пак, дълбоко в него, някакво примитивно мъжко начало се противопоставяше на идеята Мишел да се справя сама с тежката работа във фермата. По дяволите, защо не се бе обърнала към него за помощ? Вярваше, че в живота всеки трябва да се занимава с нещо полезно, но за бога, никой не очакваше от нея да се превърне в краварка. Мишел беше прекалено слаба за тази работа, разбра го докато я държеше в ръцете си и усещаше крехкостта на костите ѝ и меката гъвкавост на тялото ѝ. Да я накара да се занимава с говедата, бе все едно да използва прекрасен чистокръвен кон за оран в полето. Тя беше свършено сама и ако се наранеше, щяха да минат може би няколко дни, докато някой я откриеше. Джон винаги бе изпитвал отвращение от начина, по който Лангли излишно беше предпазвал и защитавал Мишел, като не ѝ бе позволявал да работи и я бе приучил на безделие. Но сега осъзнаваше, какво чувства един мъж, когато се грижи за такава жена.

Той изсумтя отвратно и коня му наостри уши, от необичайния звук. Джон твърдо бе уверен в едно — не му харесваше идеята, тя да работи сама из ранчото. Това беше мъжка работа, и дори сам мъж не можеше да се справи с нея. И сега възнамеряваше да се погрижи за всичко, независимо дали ѝ харесваше или не. Беше уверен, че няма да възрази, тя бе свикнала да се намира под нечия защита, именно затова ѝ бе заявил твърдо, че сега е негов ред да се грижи за нея.

След вчера всичко се бе променило. Той бе почувствал ответната ѝ реакция и момента, когато устните ѝ бяха омекнали и бе отвърнала на целувката му. Тя също го искаше и мисълта за това, засили още повече решителността му да я има. Мишел можеше да му се съпротивлява колкото си иска, отровното ѝ езиче на няколко пъти го бе изкарало от нерви и го бе принудило да загуби самообладание, но въпреки това бе успял да види припламналата неувереност в очите ѝ. Това беше толкова необичайно, че му се прииска тя да си върне надменността, която го вбесяваше. Почти, но не съвсем. Сега младата жена бе уязвима, бе усетил слабостта и желанието ѝ. Искаше или не, тя

се нуждаеше от него. Това беше предимство, което Джон възнамеряваше да използва.

Когато пристигна във фермата, никой не му отвори вратата, а старият пикап го нямаше на мястото му в плевнята. Джон сложи ръце на кръста си и се огледа намръщено. Вероятно беше заминала за града, макар да му бе трудно да си представи, че Мишел Кабът ще допусне да я видят в такъв стар, раздрънкан автомобил. Но това бе единственото ѝ превозно средство и тя нямаше друг избор.

Може би бе по-добре, че е заминала, така нямаше да му се мотае в краката и да му се нахвърля като разярена котка, докато той оглеждаше фермата и добитъка на южното пасище. Джон просто искаше да знае колко глави наброява стадото ѝ и в какво състояние е то. Не би могла да се справи с голямо количество животни, но заради нея се надяваше те да са добре отгледани, така че да може да получи справедлива цена за тях. Сам можеше да се заеме с това, ако разбере, че Мишел не е поискала изгодна цена и може да бъде излъгана. Бизнесът с добитък беше жесток за начинаещите.

Той отново скочи на седлото. Първо провери източното пасище, за което Мишел му бе казала, че оградата е паднала. Беше необходимо да се сменят цели участъци и Джон започна да смята на ум колко материал щеше да му бъде нужен за това. Всичко във фермата беше порутено, но оградата бе в критично състояние и ремонта ѝ бе най-важната му задача. Сочна зелена трева се простираше надлъж и нашир, и добитъкът трябваше да се премести тук, възможно най-бързо. На южното пасище вероятно тревата бе изпасана, но това щеше да си проличи по състоянието на животните, освен ако стадото беше малко и тревата на юг го задоволяваше напълно.

Джон огледа територията на ранчото за няколко часа и се отправи към южното пасище. Спря коня, щом се качи на малък хълм, от който се откриваше добра гледка. С намръщен поглед огледа полето и бутна шапката си назад. Стадото рогат добитък, което видя не беше голямо, но бе много повече от това, което предполагаше в началото. Пасището беше ужасно изпотъпкано, а тук-там се виждаха купчини сено, от които личеше старанието на Мишел да нахрани своите животни. Дълбоко в него закипя гняв, когато си представи борбата ѝ с огромните бали сено, някои от които бяха много по-тежки от самата нея.

Но когато видя Мишел, гнева му стигна до точката на кипене. Старият пикап бе спрял под сянката на дърветата, ето защо не беше го забелязал веднага. А самата тя с всички сили се бореше да поправи една част от оградата. Ремонтът на загражденията беше работа за най-малко двама човека, не бе във възможностите само на един да държи бодливата тел и едновременно да я опъва достатъчно здраво. Винаги съществуваше възможност телта да отскочи обратно и да нарани човека. Малка глупачка! Ако бодливата тел се увиеше около нея, сама, без чужда помощ нямаше да може да се освободи, а шиповете щяха да издерат лицето ѝ. Мисълта за това, как тя лежи тук заплетена в телта и кървяща, окончателно го разяри.

Той умишлено задържа малко по-бавно коня си, докато се спускаше по склона към мястото, където тя работеше, за да може да си даде време, да се успокои.

Мишел повдигна глава и го съзря. Дори от такова голямо разстояние, Джон я видя как се напрягна. След това младата жена отново се върна към работата си, опитвайки с усилие да заби металната скоба в дървения стълб на оградата. В резките ѝ движения се усещаше недоволството ѝ от присъствието му.

С плавен, лек отскок, той слезе от коня, като за секунда не отделяше поглед от нея и завърза жребеца за най-близкото дърво. Без да продума, хвана края на бодливата тел и го опъна към следващия стълб, като в това време Мишел, също така безмълвно заби следващата скоба. Подобно на него и тя носеше къси работни кожени ръкавици, но те бяха мъжки и много стари, останали вероятно от някой предишен наемен работник. Те ѝ бяха прекалено големи и с тях беше доста неудобно да се хване малката скоба. Затова младата жена свали лявата ръкавица. С голата си ръка лесно се справи с телта, но тя остави няколко наранявания по нежната ѝ кожа. Джон видя възпалените червени драскотини, някои от които толкова дълбоки, че от тях течеше кръв. Прииска му се здраво да я разтресе, та чак зъбите ѝ да изтракат.

— Не можа ли да свършиш нещо друго, вместо да се опитваш сама да поправиш оградата? — скара ѝ се той, докато натягаше следващия край на телта.

Тя продължи да забива скобата с непроницаемо изражение на лицето.

— Тази работа трябва да се свърши. И аз я върша.

— Не. Повече няма да го правиш.

Това заявление я накара да се изправи и още по-силно да стисне, дръжката на чука.

— Искате да получите дълга си още днес ли? — безмълвно попита тя и обгърна с поглед стадото си. Мишел преbledня и чертите на лицето ѝ се изостриха.

— Ето, това е, което искам да направя — той изтръгна чука от ръката ѝ, наведе се и вдигна пакета със скобите. Приблужи до пикапа и ги постави през прозореца на пода. Вдигна топа с бодливата тел и го сложи в каросерията на колата. — Това ще почака, докато дойдат моите хора, за да го направят както трябва. Да вървим.

Беше доста разумно от негова страна, че ѝ взе чука. Заля я гняв и тя стисна ръцете си в юмруци.

— Не искам да виждам тук ваши работници, които да правят нещо както трябва! Това все още е моя земя и аз не съм готова да платя цената, която искате за вашата помощ.

— Не съм ти дал право на избор.

Джон я хвана за ръката. Без значение колко се опитваше да се отскубне от хватката на силните му дълги пръсти, той я завлече до пикапа, отвори вратата и я бутна на шофьорското място.

— Карай внимателно, скъпа. Аз ще бъда точно зад теб.

Пасището не беше най-подходящото място за високи скорости, дори и старата реликва, която караше да бе способна на това. Знаеше, че Джон лесно я следва с коня си, макар че не погледна нито веднъж в огледалото за обратно виждане. Не искаше да го вижда, нито да мисли за необходимостта да продаде добитъка, за да плати дълга. Това би бил края на фермата.

Мишел се надяваше, че Рафърти ще ѝ даде отсрочка и няма да се върне днес, но колко крехка беше тази надежда. След сутрешния разговор с Роджър искаше само едно, да я оставят на спокойствие. Нуждаеше се от време за себе си, да възвърне самоконтрола си, да прогони далеч всички грозни спомени, но Джон не ѝ даде тази възможност. Той я желаше, и като всеки хищник беше усетил нейната уязвимост и щеше да се възползва от това.

Искаше ѝ се просто да продължи да кара стрия си пикап напред по пътя, все едно на къде, и да не мисли за нищо. Не искаше да спира и да се разправя с Джон, не сега. Желанието ѝ да избяга бе толкова

силно, че почти го направи, но един поглед към индикатора за гориво я накара кисело да свие устни. Бензинът в резервоара беше толкова малко, че за да избяга трябваше да ходи пеша или да открадне коня на Джон. Тя паркира в плевнята и почти се сблъска с Джон, който вкарваше коня в конюшната, навел глава, за да не се удари в горната рамка на вратата.

— Отивам да се погрижа за коня и да му дам вода — каза ѝ бързо. — Отиди в къщата. Ще бъда там след минута.

Нима отлагането на лошите новини с няколко минути, можеше да я накара да се почувства по-добре? Вместо да влезе в къщата, тя тръгна надолу по алеята, за да прибере пощата. Преди пощенската кутия беше пълна със списания, каталози, вестници, писма от приятели, бизнес документи и покани, сега пристигаха само рекламни брошури и сметки. Странно, но дори пощата отразяваше финансовите ѝ проблеми, сякаш никой не искаше да комуникира с разорени хора. Освен за просрочени сметки, разбира се. Тогава нещата ставаха сериозни. Познат пощенски плик привлече вниманието ѝ и чувство на страх пропълзя в душата ѝ докато се влачеше към къщата. Сметката за електричеството беше просрочена. Бе получила съобщение за това, а днес дойде друго. Трябваше да намери веднага пари отнякъде, иначе щяха да ѝ изключат тока. Макар да знаеше какво пише вътре, тя отвори писмото и прочете известието. Даваха ѝ срок от десет дни да преведе сумата. Провери клеймото на пощенския плик, бе пътувало три дни, значи ѝ оставаха още седем. Но защо трябваше да се притеснява за електричеството, когато можеше да изгуби ранчото?

Заля я умора, когато влезе в прохладната къща. Спря за миг да се наслади на тишината. Беше облекчение да се скрие най-после от жаркото изгарящо слънце. Бутна сметките, рекламните и съобщението в едно чекмедже, близо до входа. Нямаше да ги забрави, но поне щяха да са скрити от погледа ѝ.

Мишел беше в кухнята и пиеше вода, когато чу хлопването на входната врата и стъпките на Джон по дъбовия паркет на коридора. Продължи да пие, въпреки, че беше наясно с присъствието му в къщата. Чу го как спря за миг да се огледа и после продължи пътя си. Разтрепери се от звука на бавните му уверени стъпки.

Представи си го мислено: Джон Рафърти имаше спокойна уверена походка, която подчертаваше всичките му достойнства —

стройни бедра, дълги крака, стегнат задник. Походка на истински покорител на женски сърца.

Почувства момента, когато той влезе в кухнята, макар че беше с гръб към вратата. Като че ли я пронизаха хиляди невидими иглички и въздухът се зареди с напрежение, къщата вече не беше толкова прохладна.

— Покажи ми ръцете си.

Той се приближи толкова близо до нея, че тя не можеше да се обърне, без да се притисне в него. Сам взе лявата ѝ ръка и я вдигна.

— Това са само драскотини — промърмори Мишел.

Беше истина, но признанието ѝ не намали гнева му. Тя не трябваше да има никакви рани и не трябваше да се опитва сама да поправя оградата. Ръката ѝ лежеше в голямата му силна длан, като бледа крехка птица, твърде уморена, за да отлети. Мишел беше прекалено изтощена.

Джон се протегна, пусна водата, насапуниса и изплакна ръката ѝ. Тя бързо остави чашата на страна, преди да се изплъзне от треперещите ѝ пръсти и замря с наведена глава в обятията му. С гърба си усещаше горещината на тялото му и се почувства обгърната от неговата топлина и силата му. Той я миеше толкова внимателно и нежно, като грижовна майка малкото си дете. Тази нежност я порази и ѝ се прииска да отпусне глава на мощното му рамо и да почувства неговата закрила.

Джон вече беше измил ръката ѝ, но продължаваше да я държи под водната струя, като галеше с пръсти дланта ѝ. Мишел трепереше и се наслаждаваше с всяка частичка от тялото си на това докосване. А той просто ѝ държеше ръката! Водата беше топла, а неговата длан гореща. Докосването на задебелите му пръсти я възбуждаше, защото я галеше умело и чувствено с интимността на любовник. С големия си палец рисуваше кръгове по нежната ѝ длан, от което тялото ѝ се напрегна възбудено. Пулсът ѝ се ускори, а кръвта закипя лудо по вените.

— Не! — прошепна тя и се опита безуспешно да се отскубне.

Той спря водата с дясната си ръка, след това я постави на корема ѝ и я притисна плътно до себе си. Влагата на мократа му длан се просмука през ризата ѝ, а гърбът ѝ потъна в горещината на неговото тяло. Мишел се наслаждаваше на мириса му, на силата и

съблазнителната му топлина. Всичко в него говореше за мъж, способен с лекота да съблазни жената.

— Обърни се и ме целуни — каза ѝ с нисък и дрезгав глас, който предизвикваше Мишел да го направи.

Тя поклати глава и остана неподвижна. Джон не настоя, въпреки че и двамата разбираха, че ако поиска, тя нямаше да може да се противопостави. Вместо това, подсуши ръката ѝ и я поведе към банята. Накара я да седне на капака на тоалетната и внимателно обработи дланта ѝ с антисептичен крем. Мишел не трепна от болката, какво бяха няколко драскотини пред заплахата да изгуби фермата? Тя нямаше друг дом и чак сега разбра, колко много означава това място за нея. Луксозният мезонет във Филадельфия беше като затвор, тя се нуждаеше от свобода и пространство. Мисълта да живее отново в града я хвърли в паника, но ако продадеше фермата, щеше да се наложи да го направи и да си потърси някъде работа. Сега даже нямаше автомобил, с който да се придвижва всеки ден от къщи до града. Старият пикап нямаше да се справи с тази задача.

Джон внимателно наблюдаваше лицето ѝ, в мислите си тя беше някъде далеч от тук, иначе за нищо на света не би му позволила, да се погрижи за ръката ѝ. В края на краищата, можеше и сама да го направи, но той го използва като претекст да бъде близо до нея и да я докосва. Искаше да узнае мислите ѝ, да разбере, защо настояваше да работи във фермата, когато беше очевидно дори за нея, че това не е по силите ѝ.

— Кога искате да си получите парите? — попита тихо тя.

Джон потръпна и присви уста, когато я дръпна и я изправи на крака.

— Парите, не са това, което искам — отговори той.

В очите ѝ избухна зелен огън, когато го погледна.

— Вече ви обясних, че не съм съгласна да се превърна на курва, дори за вас! Или си мислехте, че ще подскоча от радост заради предложението ви да спя с вас? Разбира се, имате нужда да поддържате репутацията си на... жребец.

Той знаеше, че го наричат така, но Мишел произнесе тези думи с подчертано презрение. Мразеше специално този ѝ тон — леден и високомерен — който и сега го вбеси и пред очите му затанцуваха червени кръгове. Джон се наведе към нея, лицата им застанаха на едно

ниво, а носовете им почти се допряха. Черните му очи изпускаха огън и Мишел видя златните искрици блестящи в тях.

— Когато се окажем в леглото сладката ми, тогава сама ще решиш, верни ли са слуховете за моята репутация.

— Няма да спя с вас! — отвърна през стиснати зъби Мишел, а думите ѝ падаха като камъни във вода.

— По дяволите, ще стане! Но няма да бъде заради проклетата ферма — изправи се в цял ръст и я хвана отново за ръката. — Дай веднага да уредим работата с този дълг, за да престанеш да хвърляш в лицето ми обиди!

— Вие сте този, който започна пръв — каза му тя, като се дръпна от него и тръгна към кухнята.

Джон сложи няколко кубчета лед в чаша и я напълни с вода, после седна на един от столовете. Мишел проследи движението на мускулестия му врат, докато пресушава водата и слаба тръпка на възбуда премина по тялото ѝ. Бързо отмести поглед, като проклинаше неудържимото си физическо привличане. Само от вида на този мъж я обхващаше желание.

— Направих грешка — отвърна той кратко. — Парите нямат нищо общо с това. Обикаляме един около друг от деня на първата ни среща, ръмжим и се борим, като две разярени котки. Дойде време да оправим нещата. Що се отнася до заема, вече реших какво искам. Ще ми дадеш участъка от земята, който бе готова да продадеш и дълга е покрит.

Мишел не знаеше как да реагира и как да отговори на това предложение. Една част от нея искаше да му се нахвърли, разгневена от самодоволството и увереността му, че ще се озове с него в леглото, а другата — въздъхна от облекчение, че въпросът със заема се разреши така лесно. Джон би могъл да я погуби, ако изискаше незабавно плащане в брой, но не го направи. Разбира се, той не губеше нищо, защото щеше да получи добро, богато пасище, въпреки това ѝ подари надежда и възможност да спаси ранчото. Не очакваше такъв изход от ситуацията, затова само седеше и го гледаше. Той почака, но когато тя не каза нищо, се облегна назад в стола и твърдото му лице стана още по-решително.

— Но има едно условие — провлачено произнесе той.

Облекчението я напусна, като остави в душата ѝ само болка и пустота.

— Представям си — горчиво промърмори Мишел, като блъсна стола назад и се изправи. Така, отново се връщаха в изходна позиция.

Устните му се извиха в кисела усмивка.

— Много си далеч, скъпа. Условието ми е, да ми разрешиш да ти помогна. От утре моите хора ще поемат тежката работа във фермата. И запомни хубаво, ако още един път чуя, че си отишла да поправяш дяволската ограда, така ще те напердаша, че после цял месец ще можеш да седиш само върху възглавница.

— Но щом работниците ви ще вършат цялата работа, значи пак ще съм ви задължена.

— Аз не го считам за дълг. Наричам го помощ между съседи.

— А аз го наричам начин за поставяне отново под ваша зависимост.

— Наричай го както си искаш, твоя си работа. Но ти си само една слаба жена, а не десет силни мъже и нямаш нито силите, нито възможността, да се грижиш за такава голяма ферма. Нямаш пари, за да си позволиш да наемеш работници. При дадените обстоятелства нямаш голям избор, така че спри да се съпротивляваш. Така или иначе вината е твоя. Ако не обичаше толкова много да караш ски, нямаше да бъдеш в това положение.

Мишел се обърна назад и прикова зелените си очи в Джон.

— За какво говорите?

Той се изправи на крака и я погледна с предишния си поглед, който изразяваше неодобрение от лекомислените ѝ постъпки.

— Искам да кажа, че основната причина, поради която баща ти зае пари от мен, е, че искаше да ти осигури почивка с твоите приятели на Сент Мориц миналата година. По това време той вече беше потънал в дългове, но теб това не те интересуваше, нали?

Беше бледа и преди, но сега преbledня, като смъртник. Втренчи се в него така, като че ли беше я ударил и Джон твърде късно разбра, какво ѝ бе причинил с думите си. Той бързо обиколи масата и стигна до нея, но тя се отдръпна и се сви, като ранено животно.

Каква ирония, трябваше да положи неимоверни усилия, за да изплати дълга финансирал пътуването ѝ, което не бе искала! Всичко, от което се нуждаеше тогава, бе да бъде сама на тихо и спокойно

място, където да бъде раните си и да превъзмогне последиците от бруталния си брак. Но баща ѝ бе решил, че за нея не е полезно да бъде самотна и е по-добре да пътува и пазарува с приятели. Мишел не беше пожелала да го разстройва с отказа си и затова се бе съгласила.

— Аз дори не исках да отида — прошепна тя и за неин ужас, от очите ѝ рухнаха сълзи. Не искаше да плаче, не бе плакала през всичките тези години, с изключение на деня, когато почина баща ѝ, и най-вече не желаше да плаче пред Рафърти. Но беше много уморена, изплашена от сутрешното позвъняване на Роджър, а този разговор бе последната капка, която преля чашата. Горещи сълзи тихо закапаха по бузите ѝ.

— О, Боже, не плачи — промърмори Джон, прегърна я и притисна лицето ѝ към гърдите си. Почувства сълзите ѝ като нож в сърцето си. За времето, през което я познаваше, не я бе виждал никога да плаче. Мишел Кабът винаги бе възприемала живота с усмивка или предизвикателство, но никога със сълзи. Изведнъж той откри, че предпочита острото ѝ езиче, пред този беззвучен плач.

За миг тя се облегна на него, като му позволи да я подкрепи със силата си. Беше твърде примамливо да бъде в прегръдките му, да забрави за всичко на света и да му се довери. Тази нужда я изплаши и тя се стегна в ръцете му. Джон веднага я пусна. Мишел нервно прекара длани по бузите си, изтри влагата и затвори очи, за да спре напирещите сълзи.

Гласът му беше тих.

— Мислех, че знаеш.

Тя му хвърли недоверчив поглед и се обърна. За глупачка ли я взимаше! Винаги я бе мислил за невъзпитана и разглезена, а тя не протестираше срещу тази му оценка, вината за това беше нейна. Още от детството ѝ баща ѝ нищо не ѝ отказваше, глезеше я и задоволяваше всяка нейна прищявка. Очевидно Джон я смяташе и за обикновена проститутка, при това доста глупава.

— Не, не знаех. Но това не променя нищо. Аз все още ви дължа парите.

— Утре сутринта ще отидем при моя адвокат и той ще се погрижи да оформи всичко официално по този проклет дълг. Ще дойда в девет часа, така че бъди готова. Тогава ще доведе и моите работници да оправят оградата и да разхвърлят сено на животните.

Той не възнамеряваше да отстъпи по този въпрос, а тя нямаше сили да спори. Разбира се, Джон беше прав, тя не можеше да се справи и ѝ беше много трудно да се бори за оцеляване на фермата. Не ѝ достигаха силите да свърши сама цялата работа, просто защото беше твърде много за един човек. След като угоеше и продадеше говедата, щеше да има пари да наеме работници, макар и на непълен работен ден.

— Добре. Но държа да си водите сметка за това, което ще ви дължа през този период. Когато вдигна това място на крака ще ви изплатя всичко до цент.

Тя гордо се изправи и вдигна брадичка, зелените ѝ очи просветнаха. Естествено, проблемите ѝ не се решаваха напълно, но поне за сега нямаше да се притеснява за добитъка. Все още нямаше представа от къде ще намери пари да плати сметките, но това си беше неин проблем.

— Както кажеш, скъпа — каза той провлачено и постави ръцете си на талията ѝ.

Тя успя само да сдържи дъха си, когато устните му докоснаха нейните. Бяха топли и твърди, а вкусът им опияняващ, така както ги помнеше. Ръцете му се склупиха по-здраво около нея и я притиснаха силно към тялото му. Целувката стана чувствена и дълбока, когато проникна с език в устата ѝ. Изгори я глад, запален за миг от страстното му докосване. От първата им среща знаеше, че ще бъде точно така, само да се допре до нея и никога нямаше да се насити на ласките и страстта му. Отпусна се и се притисна с цялото си тяло към него, изпита нужда да се потопи и да удовлетвори изгарящия я глад. Беше слаба пред желанието му, като всички останали жени. Ръцете ѝ се стегнаха здраво около врата му, като че ли никога повече нямаше да го пусне. Джон беше този, който пръв, с видимо нежелание, прекъсна целувката и внимателно я отдалечи от себе си.

— Имам много работа и трябва да си вървя — изръмжа той, но очите му я гледаха топло, пълни с обещание. — Бъди готова утре.

— Добре — прошепна тя.

ГЛАВА 4

Точно след изгрев-слънце, в двора влязоха два пикапа. Единият бе натоварен с материали за оградата, а в другия седяха петима от работниците на Джон. Мишел им предложи по чаша прясно сварено кафе, но те вежливо отказаха както кафето, така и поканата ѝ да разгледат фермата. Вероятно, Джон им бе наредил да не позволяват на младата жена да върши нищо, към което те се отнасяха напълно сериозно. Нямаше смелчаци, които искаха да запазят мястото си при Рафърти и да не изпълняваха заповедите му, затова тя не продължи да настоява, но за първи път от няколко седмици насам разбра, че няма с какво да се занимава. Опита се да си спомни, какво бе правила в такива случаи по-рано, но не можа да се сети за нищо. Какво бе направила? С какво щеше да си запълва времето сега, след като ѝ бе забранено да работи в собственото ѝ ранчо?

Джон пристигна малко преди девет, но Мишел го посрещна на вратата, тъй като бе готова час преди това. Той се спря на стъпалата, погледът на тъмните му очи пробяга по нея, изразявайки одобрение.

— Хубава си... — промърмори достатъчно силно, за да го чуе.

Мишел изглеждаше спокойна и елегантна в бледожълтата копринена рокля, която се закопчаваше с две бели копчета на талията. На раменете ѝ имаше леки подплънки, които подчертаваха стройната ѝ фигура, а на ревера ѝ бе закачена брошка от емайл, изобразяваща бял паун. Блестящата ѝ на слънчевата светлина коса бе прибрана в малък кок. Семпли слънчеви очила завършваха образа ѝ на истинска дама. До Джон достигна дразнещия аромат на омайния ѝ парфюм и тялото му, противно на неговата воля, реагира веднага. Тя изглеждаше аристократична и скъпа от главата до изящно обутите си крака. Дори бельото ѝ навярно бе от коприна. Прииска му се незабавно да я съблече и да я почувства гола под себе си в леглото. Да, точно това бе начинът, по който трябваше да изглежда.

Мишел мушна малката бяла чанта под мишница и тръгна с него към колата, като се радваше, че слънчевите очила закриват очите ѝ. Джон бе трудолюбив собственик на ферма, но когато поводът налагаше, можеше да се облече като адвокат от Филадельфия. Всяка дреха би изглеждала добре на широкоплещестата му, стройна фигура, но строгият сив костюм, който бе облякъл днес, засилваше мъжествеността му, вместо да я скрива. Сега сресаната му къдрава черна коса изглеждаше права. Вместо обичайния пикап, Джон бе взел двуместен, тъмносив Мерцедес, чиято лъскава красота ѝ напомни за нейното порше, което бе принудена да продаде, след смъртта на баща си.

— Ти каза, че твоите хора ще ми помагат в работата — безизразно промърмори тя след няколко минути, когато излязоха на магистралата — но не сме се договорили да поемат цялата работа.

Заради ярко греещото утринно слънце, Джон също бе със слънчеви очила, които скриха изучаващия му поглед, вперен в напрегнатото ѝ лице.

— Те ще вършат тежката работа.

— След като оградата бъде ремонтирана и добитъка прекаран на източното пасище, оттам нататък мога да се справя и сама с останалото.

— Какво ще кажеш за ваксинирането, кастрирането и дамгосването — всички неща, които трябва да бъдат свършени през пролетта? Не можеш да се справиш с това. Нямаш нито коне, нито работници. Какво ще правиш, по дяволите, ще гониш с въже всеки млад бик със стария си очукан пикап ли?

Мишел стисна ръце в скута си. Защо трябваше да бъде толкова прав? Не можеше да направи нито едно от нещата, но и не можеше да седи настрана, като някое безполезно украшение.

— Знам, че не съм в състояние да свърша това сама, но мога поне да помагам.

— Ще си помисля — отговори той уклончиво. По дяволите знаеше, че няма да ѝ го позволи. Какво можеше да върши тя? Работата беше тежка, мръсна, миризлива и кървава. Единственото, което можеше да направи бе дамгосването на телетата, но много се съмняваше, че младата жена щеше да понесе миризмата и буйната съпротива на животните.

— Това е моето ранчо — напомни му тя с леден тон. — Или ще помагам или сделка няма да има.

Джон не каза нищо. Не виждаше смисъл да спори. Просто нямаше да ѝ разреши да работи и толкова. Когато дойдеше време, щеше да ѝ позволи да помага, само за да се убеди, че не е за нея. Когато разбере в какво се забърква, сама щеше да се откаже. А може би още сега знаеше, че работата във фермата не е по силите ѝ, но продължаваше да спори заради прекалената си гордост.

Пътят до Тампа бе дълъг. Повече от половин час не бяха си казали нито дума. Най-накрая тя проговори:

— Обичаше да се подиграваш на моята малка скъпа кола, а самия ти...

Когато разбра, че става въпрос за мерцедеса му, изсумтя. Лично той предпочиташе своя пикап. В края на краищата, беше собственик на ранчо и по дяволите, бе добър в това, но вкусовете му не бяха толкова изтънчени.

— Странно нещо са bankerите — обясни той. — Ако смятат, че не се нуждаеш чак толкова от пари, нямат търпение да ти дадат заем. Тогава имиджът има значение. А колата е една много важна част от него.

— Обзалагам се, че и постоянно сменящия се състав на твоя харем е във възторг от нея — каза тя с насмешка. — Иначе излизането в града губи част от очарованието си, когато го правиш в пикап.

— Не знам за какво говориш. Някога правила ли си го в пикап? — меко попита той и тя усети въздействието на погледа му, дори през тъмните си очила.

— Сигурна съм, че ти си го правил.

— Не и откакто бях на петнадесет — той се изсмя, без да обръща внимание на язвителната студенина в думите ѝ. — Но пък пикапът никога не е бил в твой стил, нали?

Те излязоха от офиса на адвоката по обяд. Срещата не бе продължила дълго. Земята бе оценена, документите подписани. Ранчото на Джон се увеличи, докато нейните хектари намаляха, но тя

бе доволна от начина, по който разрешиха проблема. Сега поне имаше шанс. Когато наближиха колата, той нежно я хвана за лакътя.

— Хайде да обядваме. Толкова съм гладен, че не мога да изчакам докато се прибера у дома.

Мишел също бе изгладняла, но изгарящата топлина я правеше апатична. Тя промърмори в съгласие, докато ровеше из чантата си да намери очилата и не видя доволната му усмивка.

Той отвори автомобилната врата и задържа погледа си върху оголените ѝ дълги, копринени крака, които се показаха под вдигнатата ѝ рокля, докато сядаше на предната седалка. Тя се усети и бързо придърпа края на дрехата, кръстоса крака и отправи предизвикателен поглед към Джон, който продължаваше да я наблюдава.

— Нещо не е на ред ли?

— Не — той затвори вратата и заобиколи колата.

Не, всичко беше на ред, ако не се смяташе, че от проучващия поглед, който ѝ отправи, му стана горещо и усети болка в слабините си. Всяко нейно движение предизвикваше в главата му мисли за секс. Когато тя кръстоса краката си, той си мислеше как да ги разтвори, когато придърпа роклята си, той си мислеше как да я вдигне. Когато се облегна назад в седалката и гърдите ѝ опънаха плата, на Джон му се прииска да съблече проклетата дреха. По дяволите, що за рокля бе това! На пръв поглед изглеждаше много скромна, но коприната целуваше всяка мека закръгленост на тялото ѝ, по начин, по който самият той искаше да го направи. През цялата сутрин това го дразнеше, а факта, че бе закопчана само с две копчета, направо го побъркваше. Две копчета!

Трябва да я имам! — яростно си помисли Джон. Не можеше да чака повече. Беше чакал десет години, търпението му се изчерпа. Време беше.

Ресторантът, в който покани Мишел, бе добре известен в деловите среди на града, но той не се притесни, че нямат резервация за обяд. Управителят го познаваше, както и болшинството хора в залата — ако не лично, то поне визуално. Преведоха ги през препълнената зала, към маса, близо до големите прозорци. На Мишел ѝ направи впечатление, че всички посетители ги наблюдават.

— Добре, че ще е само един път — каза тя сухо.

Джон вдигна поглед от менюто.

— Кое ще е само един път?

— Ами това, че ще ме видят само веднъж в твоята компания. Според слуховете, всяка жена, забелязана два пъти с тебе, автоматично се възприема за твоя любовница.

Мустаците му трепнаха, когато се намръщи с досада.

— Слуховете, както винаги са преувеличени.

— Обикновено, да. Но и в този случай ли? — погледна го тя.

— Ти ми кажи — той остави менюто настрана и прикова в нея поглед. — Независимо от това, което говорят хората, ти не трябва да се притесняваш, че ще бъдеш поредната бройка в харема ми. Докато сме заедно, ще си единствената жена в леглото ми.

Ръцете ѝ се разтрепериха и тя побърза да остави менюто на масата, за да скрие предателското им треперене.

— Позволяваш си твърде много — каза тя внимателно, в опит да се противопостави на топлината излъчвана от него.

— Не си позволявам нищо. Планирал съм го.

Гласът му беше нисък, по мъжки самоуверен. И имаше причина да бъде сигурен — нима до сега, някоя жена му бе отказвала? Джон излъчваше усещане за изумителна мъжественост, която беше съблазнителна, колкото изключителните умения, с които бе надарен. Само един поглед и всяка жена започваше да мечтае, какво ли би било, да се озове с него в леглото.

— Мишел, скъпа!

Тези думи, произнесени от мелодичен женски глас, я накараха да подскочи. Бързо се огледа, зарадвана, че ги прекъснаха. Но когато позна жената, надяна ледено учтива маска на лицето си. Не можеше да я понася.

— Здравей, Битси, как си? — попита вежливо, когато Джон се изправи на крака. — Запознай се с Джон Рафърти — мой съсед. Джон, това е Битси Съмнър — от Палм Бийч. Учихме заедно в колежа.

Очите на Битси заблестяха, когато погледна към Джон и му протегна ръка.

— Радвам се да се запознаем, мистър Рафърти.

Мишел си спомни, че приятелката ѝ много си падаше по такива мъже. В същото време видя пламналите искри в тъмните очи на Джон,

когато пое нейната обсипана с бижута ръка с безупречен маниер. Той бе забелязал явния ѝ интерес към него. С такива погледи, жените го поглъщаха от младежките му години.

— Мисис Съмнър — обърна се към нея Джон, отбелязвайки златната халка, инкрустирана с диаманти, на лявата ѝ ръка, — желаете ли да се присъедините към нас?

— Само за минутка — въздъхна Битси и седна на стола, предложен ѝ от Джон. — Съпругът ми и аз сме тук на обяд с няколко негови бизнес партньори и техните съпруги. Той счита, че общуването с тях е полезно за бизнеса, затова долетяхме тази сутрин. Мишел, скъпа, отдавна не съм те виждала! Какво правиш в тази част на щата?

— Живея на север от тук — отговори Мишел.

— Трябва обезателно да ни дойдеш на гости. Някой спомена онзи ден, че скоро няма да те видим. Миналия месец във вилата на Хауърд Каса направихме фантастично парти. Мислех, че ще присъстваш.

— Благодаря ти за поканата, но имам твърде много работа, която трябва да свърша — успя да се усмихне на Битси, но много добре знаеше, че поканата ѝ не бе отправена от сърце. Просто се носеха слухове и старите ѝ познати бяха любопитни, къде бе пропаднала Мишел и защо вече не се мярка в техните кръгове.

Битси елегантно сви рамене.

— О, по дяволите, проклетата работа! Остави на някой друг, да се занимава с нея за месец-два. Ти трябва да се забавляваш! Ела в града и доведи със себе си и мистър Рафърти — гладният поглед на Битси се плъзна още един път по тялото на Джон и показа, че е заинтересувана от него. — Ще ви хареса, мистър Рафърти, обещавам. Всеки има нужда да си почине от работата, не мислите ли?

Веждите му се повдигнаха.

— От време на време.

— Вие с какъв бизнес се занимавате?

— С животновъдство. Ранчото ми граничи със земите на Мишел.

— О, собственик на животновъдна ферма!

Като забеляза глупавата усмивка на Битси, Мишел разбра, че приятелката ѝ, както и много други жени, бяха под властта на романтичните заблуждения относно каубоите, конете, ранчото и всичко останало свързано с тях. Никой не мислеше за това, че

поддържането на процъфтяваща животновъдна ферма се постига с убийствена работа. Или може би тя беше привлечена от собственика, от когото така и не можа да откъсне възхитен поглед. Гледаше Джон, сякаш щеше да го изяде жив. Мишел скри стиснатите си в юмруци ръце в скута си. Изпитваше желание да удари Битси, за да спре най-после да съзерцава Джон Рафърти и никога повече да не помисли за него.

За щастие, след няколко минути, доброто възпитание на мисис Съмнър надделя и тя се завърна при своята компания. Джон проследи с поглед поклащащите ѝ се бедра, докато заобикаляше плетеницата от маси, после погледна Мишел с весели искри в очите.

— Кой по дяволите, би нарекъл Битси, възрастна жена?

Беше трудно да не сподели веселието му.

— Мисля, че истинското ѝ име е Елизабет. Битси е прякор, който получи в колежа, защото беше най-малка.

— Пък аз си помислих, че идва от големината на мозъка ѝ — каза той язвително.

Към тях приближи келнер, за да вземе поръчката им, и Джон се задълбочи в изучаване на менюто. Мишел беше благодарна, че Битси нямаше възможност да остане с тях. Тази жена беше една от най-големите клюкарки, които бе срещала, и не желаше да слуша мръсните слухове за общите им познати. Кръгът от приятели на Битси, бе специфичен и ограничен. Те бяха хора със стремеж към луди забавления и Мишел всячески се стараше да ги избягва. Това невинаги се получаваше, но поне никога не бе в центъра на всеобщото внимание.

След обяда Джон я попита, дали би имала нещо против да го почака, докато проведе разговор с един от деловите си партньори. Мишел в началото се възмути, но си спомни, че днес за добитъка ѝ се грижат неговите хора, затова нямаше причина да бърза да се връща. Всъщност дори ѝ достави удоволствие да си почине малко. Физическата умора ѝ се беше отразила. Освен това, този ден беше първия в живота ѝ, който прекарваше с Джон Рафърти, и не желаше толкова бързо да свършва. Те почти не спореха и, ако пренебрегнаше

арогантната му увереност, че ще спят заедно, то денят в неговата компания минаваше чудесно.

— Не бързам — отговори тя, за да му даде възможност, той да реши, кога да се върнат.

Наложи ѝ се да чака дълго; тръгнаха от Тампа след залез-слънце. Срещата на Джон продължи повече, отколкото се очакваше, но Мишел не скуча, защото той я взе със себе си, вместо да я остави да чака отвън. Разговорът беше толкова интересен, че тя не усети как се изнизаха часовете. Към шест привършиха и Джон бе огладнял отново. Минаха още два часа, преди да тръгнат по обратния път.

Мишел седеше до него отпусната и сънлива. Той беше пил кафе, защото щеше да шофира, а тя изпи две чаши вино с вечерята, които я замаяха. Мерцедесът стремително разсичаше тъмнината. На шосето в това време, почти нямаше други коли. Сгушена в седалката, тя отговаряше само когато той я питаше нещо. Скоро рукна проливен дъжд и равномерно движение на чистачките засили сънливостта ѝ. Стъклата се замъглиха и Джон пусна климатика на по-ниска степен. Мишел се обгърна с ръце, защото копринената рокля не я топлеше кой знае колко, а хладния въздух прогони дрямката. Той видя това и отби в страни от пътя.

— Защо спиране?

— Защото ти е студено — съблече сакото си и я загърна с него. Обви я топлината и аромата на тялото му. — Имаме още два часа път, защо не подремнеш малко? Виното те удари в главата, нали?

— М-м-м — сънено измърка в съгласие.

Джон докосна леко бузата ѝ, докато я наблюдаваше как притваря очи, сякаш миглите ѝ тежаха. Реши, че е необходимо да ѝ даде време да поспи, за да изтрезнее до завръщането у дома. Тялото му се напрегна. Искаше я будна и отзивчива, когато я заведеше в леглото. За нищо на света нямаше да спи сам тази вечер. През целия ден се бе борил с необходимостта да я докосне, да я усети легнала под него. В течение на десет години не бе излизала от ума му, и страстно я желаше. Беше капризна и разглезена, но въпреки това той я искаше. Сега разбра, какво караше мъжете около нея, от деня на нейното раждане, да я гледят. Току-що бе сключил отлична сделка и като награда щеше да има Мишел в леглото си. Стройното ѝ копринено тяло щеше да се отвори за неговото удоволствие. Джон знаеше, че и тя

го желае, но поради някаква причина, все още му се съпротивлява. Вероятно породена от инстинктивното ѝ женско колебание.

Мишел обикновено не спеше добре. Често я измъчваха кошмари, дори когато баща ѝ беше наблизо. Подсъзнанието ѝ отказваше да се отпусне дори в съня, без значение дали имаше някой около нея. Веднъж Роджър я бе нападнал посред нощ, в най-дълбокия ѝ сън. Травмата, получена, когато от спокоен сън попаднеш в кошмара на насилието, беше по-лоша дори и от болката, породена от него. Сега, точно преди да заспи, с изненада разбра, че от предишния страх, няма помен. Може би бе дошло време да се излекува от него, или се чувстваше напълно безопасно с Джон. Сакото му я сгриваше, а неговата близост ѝ вдъхваше чувство на покой. Беше я докосвал и в страст, и в гняв, но никога не беше ѝ причинявал болка. Той сдържаше силата си, усещайки нежността ѝ, и затова тя бе заспала спокойно, инстинктивно отпусната.

Дълбокият му кадифен глас я събуди.

— У дома сме, скъпа. Сложи ръцете си около врата ми.

Мишел отвори очи и го видя да се накланя към нея през отворената врата на мерцедеса. Усмихна му се сънено.

— Май съм спала през целия път, а?

— Също, като бебе.

Джон прекара устни по нейните в бърза, нежна ласка и промуши ръце под тила и коленете ѝ. Тя ахна, когато я повдигна и го прегърна през врата, както ѝ бе наредил.

Той захлопна вратата на колата и се отправи стремително през тъмнината към къщата. Все още валеше, но сакото му надеждно я предпазваше от влагата.

— Будна съм вече. Бих могла да ходя и сама — протестира тя, а сърцето ѝ заблъска лудо от неговата близост. Носеше я леко и прескачаше стъпалата през едно, все едно тежеше колкото малко дете.

— Знам — промърмори той, повдигна я малко и зарови лице в извивката на шията ѝ. Внимателно потърка брадичка опивайки се от

сладкия, топъл аромат на кожата ѝ. — М-м-м, колко хубаво миришеш. Все още ли си замаяна от виното?

Милувката беше толкова нежна, че напълно заличи последните ѝ съмнения. Не можеше повече да сдържа емоциите си. Чувстваше се в пълна безопасност. Джон леко я повдигна, отвори вратата и я пренесе през прага. Нима мислеше, че е толкова пияна?

— Не съм пияна. Просто съм сънена — обясни Мишел.

— Идеално — прошепна той и затвори вратата, заглушавайки шума на дъжда отвън.

Обгърна ги мрак и тишина. Мишел не виждаше нищо, но това нямаше значение, защото Джон беше до нея, огромен и топъл. Устата му, алчна и възискателна, намери нейната и настойчиво взе да я убеждава да отвори устни и да поеме езика му. Целуваше я с изгарящ мъжки глад, сякаш искаше да изпие цялата ѝ сладост и нейното дихание, да ги направи свои собствени. Бе живял прекалено дълго с тази жажда и вече не му бе достатъчно да бъде само до нея. Тя не можеше да не отговори на тази нужда, притисна се към него и му отвърна с необузвано желание, защото страстта му запали в нея див пожар.

С лакът, Джон натисна ключа и запали лампата в коридора и по стълбите в дясно. Прекъсна целувката за кратко и в приглушената светлина, Мишел видя твърдия, мрачен израз на лицето му и напрегнато опънатата кожа по скулите му.

— Оставам тук, тази нощ — остро произнесе той и се заизкачва по стълбата с Мишел на ръце. — Чаках прекалено дълго.

На лицето му бе изписано, че няма да се откаже, а и Мишел не искаше. Всяка клетка на тялото ѝ плачеше за него. Потисна вътрешният си глас, който ѝ нашепваше да не се забърква с разбивача на женски сърца — Джон Рафърти. Но тази борба беше безполезна. Между тях винаги бе съществувал всепоглъщащ огън, който сега избухна с пълна сила и излезе извън контрол. Докато изкачваше стъпалата, той отново завладя устните ѝ, а напрегнатите му мускули с лекота я носеха нагоре. Тя отстъпи на натиска и изцяло се отдаде на целувката. Кръвта ѝ кипна във вените, сгря я, напрегна гърдите ѝ, които се нуждаеха от неговото докосване. Захленчи от непоносимата пустота, която само той можеше да запълни.

През годините, Джон бе идвал неведнъж в къщата и познаваше разположението на стаите. Внесе я в спалнята, постави я на леглото и легна върху нея, притискайки я в матрака с тялото си. Мишел почти извика от интензивното удоволствие, което изпита от тежестта на притисналото я тяло. Джон протегна ръка и включи нощната лампа над главата си. Погледна я и черните му очи се изпълниха с мъжко удовлетворение, когато видя страстта избухнала в очите ѝ и треперенето на нежните ѝ, подпухнали от целувките му устни. Бавно и внимателно, с коляно, разтвори бедрата ѝ и легна между тях. Тя рязко вдиша, когато между слоевете дрехи почувства възбудата му. Очите им се срещнаха и Мишел разбра: Джон още от сутринта е знаел, че денят им ще приключи в леглото. Бе се уморил да я чака и щеше да я има. През целия ден се бе държал, като джентълмен, позволи ѝ да свикне с присъствието му, но сега търпението му беше привършило. И тя нямаше да се съпротивлява, защото също го желаше.

— Ти си моя — властно заяви Джон и гласът му прозвуча грубо и ниско.

Повдигна се на единия си лакът, а с другата ръка разкопча двете бели копчета на талията ѝ. Разтвори роклята, сякаш разопаковаше дългоочакван и желан подарък. Под собствената си тежест, коприната остана да лежи върху бедрата ѝ. Той се повдигна, отстрани краищата на роклята и оголи краката ѝ, за да не ги разделя нищо повече. Когато я погледна, почувства, че тялото му ще се взриви. Тя не носеше нито сутиен, нито камизола. Копринената рокля, обгръщаща тялото ѝ, през целия ден успешно бе скрила от него факта, че под нея, освен чорапогачи и парченце дантела, която играеше ролята на бикини, нямаше нищо друго. Само ако знаеше, че гърдите ѝ са голи под дрехата, нищо не би било в състояние да го спре да разтвори реверите и да докосне и опита голата ѝ кадифена плът — както не можеше да го спре и сега. Гърдите ѝ бяха високи и кръгли, с лъскава кожа, а зърната — малки с коралов цвят. С грубо ръмжене, Джон наведе глава и силно засмука едното ѝ зърно, след това с устни погали проблясващата сметанова плът. Нежно галеше с ръка другата ѝ гърда, а с големия си палец търкаше връхчето. Висок, задъхан вик се изтръгна от гърлото ѝ, изви се на дъга под устните и ръцете му, зарови пръсти в неговите гъсти тъмни коси и притисна главата му към себе си. Гърдите ѝ бяха стегнати, твърди и това го възбуди още повече. Той искаше да опита

всичко и да се потопи в горещия сладък аромат на нейната плът. Мишел се извъртя под него и издърпа от колана на панталоните ризата му, за да премахне последната преграда между тях. Трябваше да почувства топлината на голата му кожа под ръцете и върху тялото си. Устните му измъчваха гърдите ѝ, довеждайки я до лудост от удоволствие и тя не успя да се контролира, за да го съблече до край. Всяко докосване на езика му предизвикваше потоци от изгаряща лава заливащи нервните ѝ окончания — от зърната до слабините ѝ — и тя беше безпомощна срещу това блаженство. Джон се отдели от нея, изправи се на колене, за да съблече ризата и я захвърли на страна. Последваха я обувките, чорапите, панталона и бельото му. Гол, седна на колене между разтворените ѝ бедра и смъкна чорапогащите и бикините ѝ, оставяйки я открита и уязвима за неговото проникване.

За първи път Мишел усети страх. Прекалено отдавна не бе спала с мъж, а и секса в нерадостния ѝ брак не беше особено приятен. Джон се надвеси над нея, разтвори широко краката ѝ и тя почувства първия шок от голата му плът, която той нагласи, за да проникне в нея. Беше огромен и ѝ оказваше натиск. Тя знаеше от собствения си печален опит, колко е безпомощна една жена срещу силата на мъжа. А Джон беше много силен и имаше твърдото намерение да прави секс. Той беше първобитен еталон за мъжественост, самата същност на мъжката агресия и сексуалност. Обхвана я паника. Започна да го отблъсква, пръстите ѝ се заплетоха в тъмните косъмчета, покриващи гърдите му. Страхът ѝ нарасна. Гласът ѝ беше едва доловим, и молеше за пощада.

— Джон... Не ми причинявай болка, моля те.

Той замръзна, надвесен над нея, готов да проникне. Топлото ѝ сладко тяло го зовеше, нейната влажна сърцевина бе готова за навлизането му, а очите ѝ го умоляваха. Тя очакваше болка? Милостиви Боже, защо? Кой ѝ я бе причинил?

Семената на яростта покълнаха дълбоко в душата му. Това временно притъпи крещящата болка в тялото му. Сега бе длъжен да я утеши и да я накара да му се довери.

— Няма, мила — успокои я нежно, а гласът му беше топъл и мек. Страхът в очите ѝ намаля. — Няма да те нараня.

Подпъхна едната си ръка под нея, подпря се на лакът и повдигна Мишел така, че зърната ѝ се прилепиха в косъмчетата на гърдите му. Отново чу рязкото ѝ поемане на въздух и неосъзнатия вик на

удоволствие. Погледите им се срещнаха. Нейният — замечтан и мек, неговият — изгарящ огън. Много бавно и внимателно започна да навлиза в нея. Тя потръпна от огромната вълна на удоволствие преминала през тялото ѝ и обви с крака бедрата му. Лек и необуздан вик се откъсна от гърлото ѝ и тя притисна длан към устата си, за да заглуши звука. Погледът на черните му очи я изгори.

— Не — прошепна той. — Махни си ръката. Миличка, искам да те слушам. Позволи ми да чуя, колко ти е хубаво — той продължи да се движи дълбоко в нея с бавни изгарящи тласъци. Беше готова да протестира, оказа се прекалено огромен за нея. Паниката я сграбчи отново.

— Спри! Джон, моля те, стига! Ти си... аз не мога...

— Ш-ш-шт — успокояваше я той, като покриваше с целувки устните, очите и смучеше меката част на ушите ѝ. — Всичко е наред, мила, не се притеснявай. Няма да ти причиня болка.

Джон продължаваше да я успокоява с целувки и нежен шепот, и въпреки че инстинктите му крещяха, да се потопи в нея до края, успя да се сдържи, събирайки последните остатъци от самоконтрола си. От всичко на света, най-малко искаше да я нарани и да види страх в дълбините на зелените ѝ очи. Сърцевината ѝ бе толкова нежна и копринена, толкова тясна, здраво обвита около него, че той усещаше леките пулсации на плътта ѝ. Очите му се затвориха от удоволствието, което го прониза. Галеше я с целия си сексуален опит, който притежаваше, обладаваше устните ѝ с дълбоки целувки, ръцете му бяха навсякъде.

Започна бавно да се движи в нея, като се сдържаше, въпреки че всеки тласък предизвикваше нови вълни на екстаз. Желаше я до лудост и имаше чувството, че ще умре от наслада. Мишел бе спряла да се контролира. За нея това вече нямаше никакво значение. Всичко загуби смисъл, освен топлината изгаряща тялото и замъгляваща разсъдъка ѝ. Сега бе само едно женско тяло, извиващо се под всепоглъщащата мъжественост. Обхвана я мощно напрежение, което съчетано с топлината я помете неумолимо. Изгаряше жива, извиваше се безпомощно и задъхано стенеше. Джон усети нейното състояние, погълна звуците с устни и промуши ръка между телата им, за да я погали на най-чувствителното място.

Мишел изведнъж усети, че се издига на гребена на огромна вълна, потрепери и се потопи в невероятна експлозия от чувства. Джон я държеше в прегръдката си, докато тя се разтърсваше в конвулсии, а след това той започна да се движи с дълбоки и силни тласъци, дарявайки я с цялото удоволствие, на което беше способен.

Когато всичко свърши, Мишел се отпусна в прегръдките му и се разрида.

— Не съм си представяла... — прошепна тя и се задави, сълзи се затъркаляха по лицето ѝ.

Джон измърмори нещо и за момент я притисна силно в прегръдките си. Все още беше дълбоко в нея и не намери повече сили в себе си да се сдържа. Подпъхна ръцете си под ханша ѝ, за да я вдигне по-високо и започна да се движи с дълбоки мощни тласъци. Сега, тя го притискаше в люлката на своята прегръдка, и той издаде дълбок и дрезгав вик, пометен от вълната на огромно, ослепително удоволствие.

Дълго време останаха в абсолютна тишина. Джон лежеше върху Мишел, заситен и спокоен, не беше в състояние да се помръдне, не можеше дори да излезе от нея. Когато тя се размърда под неговата тежест, той се повдигна на лакти и погледна надолу. На лицето му бе изписано удовлетворение, примесено с нежност и известна доза мъжко превъзходство. Отстрани от лицето ѝ заплетената коса и погали нежно с пръсти бузите ѝ. Тя изглеждаше бледа и изтощена, но това бе чувственото изражение на жена, която е била напълно удовлетворена от любовника си. Той очерта с устни формата на изящните ѝ скули, езикът му проникна отново в устата ѝ и това донесе нови вълни на възбуда.

Когато Джон вдигна глава в очите му гореше въпрос.

— Никога преди не си изпитвала нещо подобно, така ли?

Червенина заля бузите ѝ и тя обърна глава във възглавницата, като съсредоточи поглед в нощната лампа.

— Предполагам, че това чудесно подхранва егото ти.

Тя се отдели от него, но това беше последното нещо, което той искаше. Реши за момента да се откаже от въпросите, на които непременно щеше да получи отговори по-късно. Сега тя беше в ръцете му, топла и отпусната от неговата любов и той щеше да я държи, докато не свикнеше с мисълта и не приемеше факта, че вече не се налага да бъде сама.

Сега Мишел му принадлежеше.

Щеше да се грижи за нея, дори да я глези. Защо не? Тя беше родена за това. В последно време се беше показала в друга светлина — работеше сама в ранчото — и той се възхищаваше на смелостта ѝ, но не беше създадена за този начин на живот. Мишел беше длъжна да разбере, че повече не трябва да се бори за оцеляването си, той щеше да се грижи за нея. Тя трябваше да се успокои и да приеме всичко, в естествения ред на нещата.

Той нямаше излишни пари, за да ги харчи за екзотични пътувания или да я обсипва с бижута, но щеше да ѝ даде комфорт и сигурност. Освен това, можеше да ѝ гарантира, че чаршафите в леглото им нямаше да изстинат.

Дори и сега, толкова скоро след първото им любене, той отново усети надигация се в него глад и нуждата да я притежава. Без да каже и дума, започна да я гали, понасяйки я още веднъж със себе си, в тъмния водовъртеж на желанието и насладата. Очите ѝ бяха затворени, тялото ѝ се извиваше от удоволствие в умелите му ръце. Още преди години, Мишел инстинктивно знаеше, че интимността с Джон ще бъде възхитителна, но въображението ѝ бледнееше пред реалната сила на неговата страст. В ръцете му тя бе изгубила самата себе си и сега му принадлежеше завинаги.

ГЛАВА 5

Мишел се събуди рано, точно когато първите лъчи на слънцето се прокрадваха в стаята. Краткият ѝ сън бе учудващо дълбок и без кошмари. Беше свикнала да спи сама и необичайното присъствие на мъж в леглото ѝ я принуди да се събуди окончателно. Погледна Джон и дълбоко въздъхна. Той лежеше по корем, заврял едната си ръка под възглавницата, а с другата прегръщаше голото ѝ тяло.

Колко лесно я бе покорил. Беше ѝ болно да го признае пред себе си. Измъкна се предпазливо от леглото, като се постара да не го обезпокои. Може би той щеше да спи в продължение на часове, тъй като през нощта не му беше останало много време за сън.

Когато стана, краката ѝ трепереха, а болката в бедрата ѝ и дълбоко в тялото, ѝ напомняха за изминалата нощ, като че ли се нуждаеше от допълнително потвърждение. Четири пъти. Беше я взел четири пъти, и всеки път удоволствието бе все по-голямо. Дори не можеше да повярва, че тялото ѝ бе отговаряло толкова неконтролируемо и диво на неговото, извиващо се лудо, извън всякакъв контрол. Но той бе успял да овладее и себе си, и нея, като наложи определен ритъм, за да удължи най-върховния момент на екстаза. Сега Мишел знаеше, че всички слухове за него не бяха преувеличени, даже мъжествеността и уменията му бяха недооценени.

Някак си трябваше да се примири с неприятната истина, че стана поредната в неговия списък жена за една нощ. Най-голямото съжаление идваше не от факта, че позволи лесно да бъде прелъстена, а че този екстаз, който изпита, нямаше да се повтори никога вече. О, той може би щеше да се върне, но... нямаше да остане. С течение на времето щеше да му стане скучно с нея и той щеше да обърне хищнически си поглед към някоя друга жена, както бе правил винаги.

А тя щеше да продължи да го обича, както до сега.

Тихо взе чисто бельо от гардероба и хавлия от банята. Предпочете да вземе душ, долу, на първия етаж, защото не искаше шума на течащата вода да го събуди. Точно сега се нуждаеше от време

за себе си, за да събере остатъците от самообладанието си, преди да го срещне отново. Не знаеше какво да му каже и как да се държи с него.

Топлата вода облекчи малко болезненото усещане в мускулите ѝ. При всяко движение, останалата болка ѝ напомняше за силата на Джон. След душа, отиде в кухнята да направи кана прясно кафе. Бе се облегнала на шкафа и гледаше черната течност, която капеше в стъкления съд, когато чу звука на двигател. Погледна през прозореца и видя как два пикапа от ранчото на Джон влизат в двора. Същият мъж, който беше тук и вчера, излезе от кабината и смушка приятеля си в ребрата, като посочи колата на шефа им, паркирана пред къщата. Дори от това разстояние, Мишел чу приглушения мъжки смях и никак не ѝ бе трудно, да си представи техните коментари. Шефът им бе отбелязал нова победа. Целият окръг щеше да научи за това в рамките на двадесет и четири часа. Като всички мъже и те бяха горди, и малко завистливи от сексуалните похождения на шефа си, и разбира се, обичаха да обсъждат тази тема непрекъснато. Замайна, Мишел се обърна към кафеварката. Когато кафето стана готово, напълни голяма чаша и обви около нея студените си пръсти, за да ги стопли. Заради нервното напрежение, ръцете ѝ бяха станали ледени. Тихо се качи горе, за да погледне в спалнята, дали Джон спи още.

Той не спеше, очевидно се бе събудил секунди преди това. Повдигна се на лакът, прекара ръка през разрошената си черна коса и присви очи в отговор на нейния твърд поглед. Сърцето ѝ болезнено се преобърна. Джон приличаше на пират: с разбърканата коса, с тъмната прораснала през нощта брада, с голия потъмнял от слънцето торс, целия в стоманени мускули, които едва ли можеха да се видят при някой бизнесмен. Тя не знаеше, какво се надява да прочете на лицето му: желание, вероятно дори привързаност. Но каквото и да искаше да види, то не бе там. Вместо това, както винаги лицето му бе сурово и твърдо, измерваше я с присвити очи, което я накара смутено да се свие. Усещаше, че той очаква от нея някаква реакция — движение или дума. Мишел влезе в стаята с омекнали крака, като се постара да не разлее кафето. Гласът ѝ беше леко напрегнат.

— Поздравления. Слуховете за теб не ти отдават дължимото. Боже мой, ти действително си на висота, когато решиш да покоряваш. Дори не помислих да ти кажа — не. Сега можеш да се прибереш у вас и да отбележиш още една черта над кревата си.

Очите му се присвиха още повече. Той седна, без да обръща внимание на чаршафа, който се свлече върху бедрата му и протегна ръка за чашата с кафе. Когато тя му я подаде, той я обърна и пи от мястото, където и тя беше отпила, след това ѝ я върна, без да сваля очи от лицето ѝ.

— Седни.

Мишел потръпна от гласа му, който беше рязък и дрезгав от съня. Той забеляза това леко движение и я хвана за китката, от което кафето се оказа в опасна близост до ръба на чашата. Нежно, но неумолимо я застави да седне на края на леглото с лице към него. Държеше ръката си на китката ѝ и с грубия си палец галеше фините кости и нежната кожа върху вените ѝ.

— Само за протокола — не правя никакви черти над кревата си. Затова ли си толкова ядосана от сутринта?

Тя повдигна отбранително рамене, без да го поглежда в очите. Отдръпна се отново от него. Лицето му стана мрачно, докато я наблюдаваше и се опитваше да прочете нещо в изражението ѝ. Спомни си нейния страх през изминалата нощ и пожела да узнае, кой е бил причината за него. Заля го огнена ярост при мисълта, че някое копеле беше злоупотребило с нея в леглото и ѝ беше причинило болка. Жените са уязвими, когато се любят, а Мишел бе особено крехка, за да се защити. Трябваше да я принуди да говори, иначе тя щеше да се затвори в себе си и да се отдръпне.

— Не беше го правила много отдавна, нали?

Тя отново повдигна леко рамене, като че ли искаше да се скрие зад това движение. Джон продължи да разпитва, като наблюдаваше внимателно лицето ѝ.

— Никога преди не си получавала удоволствие от секса, нали? — това не беше въпрос, а констатация.

Накрая тя го погледна предпазливо и възмутено.

— Какво искаш? Препоръка? Много добре знаеш, че това беше първия ми път, когато... изпитах някакво удоволствие.

— Защо не ти е харесвало преди?

— Може би, просто е трябвало да си легна с жребца — отвърна му с насмешка тя.

— По дяволите, не ме наричай така! — отсече той с отвращение. — Кой те нарани? Кой те накара да се страхуваш от секса?

— Не се страхувам — отрече тя, ужасена от мисълта, че Роджър я бе деформирал до такава степен. — Това беше, защото... ами беше отдавна, а ти си едър мъж — гласът ѝ заглъхна, тя почервения и отвърна поглед.

Джон я наблюдаваше замислено. След всичко, което научи за нея през изминалата нощ и тази сутрин, се чудеше, как не го бе повалила и не му бе избила зъбите, заради неговото предложение да му стане любовница срещу пари. Освен това, вече не се съмняваше, че участието ѝ в разпада на брака на Майк Уебстър е било раздуто от всички страни. Една жена, която не получава удоволствие от правенето на любов, едва ли с лекота прескача от едно легло в друго. Може би бе егоистично, но той се зарадва, че до сега не бе изпитвала наслада с нито един мъж. Това му даваше известно влияние над нея, бе още един начин да я държи по-близо до себе си. Щеше да използва всички средства, за да я задържи, защото през нощта бе осъзнал, че няма да я пусне да си отиде от него. Преди я мислеше за високомерна, глупава и упорита, сега откри в нея съвсем други качества и осъзна, че се е заблуждавал. Мишел беше уязвима и смела, горда и предпазлива. Беше изградила около себе си каменна стена, за да го държи на разстояние, както гордата принцеса, която страни от бедния селянин. Но когато се любеха, нямаше нито принцеса, нито селянин, а мъж и жена, които се увиваха, напругаха и стенеха от удоволствие. Никога по-рано не бе желал така страстно жена и сега нищо и никой не можеше да го държи далеч от Мишел. Изглежда тя си мислеше, че от негова страна изминалата нощ е била само една случайност и с настъпването на зората, всичко е приключило. Очакваше я изненада. Сега, когато му се беше отдала, нямаше никакво намерение да я пусне да си отиде. Беше се научил да се бори и да пази това, което му принадлежи. Съзнателното му желание да изгради най-голямото ранчо за развъждане на едър рогат добитък във Флорида беше нищо, в сравнение с интензивното чувство на притежание, което изпитваше към Мишел. Накрая пусна китката ѝ и тя веднага се изправи и се отдалечи от него. Отпи от кафето, което все още държеше и погледна през прозореца.

— Момчетата ти, много добре се повеселиха, когато видяха, че колата ти е все още тук тази сутрин. Не мислех, че ще идват повече, след като вчера оправиха оградата.

Без да се притеснява от голотата си, Джон отхвърли чаршафа и стана от леглото.

— Те не са приключили още. Днес ще свършат останалата работа, а утре ще прехвърлят стадото на източното пасище — той почака, след това спокойно попита: — Притеснява ли те това, че знаят?

— Притеснява ме факта, че по-късно аз ще бъда водещата тема в разговора им на бутилка бира. Това още повече ще повдигне твоя имидж, защото аз ще бъда най-новата в дългия ти списък жени за една нощ.

— Е, така или иначе, всеки ще узнае, когато дойдеш да живееш при мен, нали? — арогантно ѝ подхвърли Джон, докато се отправяше към банята. — Колко време ти е необходимо, за да си приготвиш багажа?

Шокирана, Мишел се обърна, за да го погледне, но той бе изчезнал в банята. До нея достигна звука на течащата вода от душа. Да се пренесе при него? Ако имаше някаква граница на наглостта му, тя не беше я усетила още! Седна на края на леглото и съсредоточи поглед във вратата на банята. В очакване на появата му се бореше с обзелото я чувство, че се пързала все по-надолу и по-надолу по стръмен склон. Контролът над собствения ѝ живот се изплъзваше от ръцете ѝ и тя не знаеше дали ще може да го спре. Не се дължеше само на това, че Джон бе толкова властен, проблемът беше, че се чувстваше свършено безпомощна до него, макар че се стремеше да не е така. Искаше да бъде смела, да си позволи да се отпусне в силните му обятия, да се опре на него, и да го остави да се справя с всичките ѝ проблеми. Беше толкова уморена, физически и психически. Но ако сега му разреши да поеме властта над всичко, какво щеше да се случи, когато му омръзнеше? Щеше да се върне там, откъдето бе започнала, като към това добавеше и проблема с разбитото си сърце. Шумът от водата затихна. Представи си мислено Джон: планина от голи, мощни мускули, по които се стичат капки вода. Подсушаваше себе си с нейните хавлии. Изпълваше банята ѝ с мъжкия си аромат и присъствие. Обстановката в нейната много женствена, в бяло и розово баня, в никакъв случай не би смекчила безспорната му мъжественост, нито пък би изглеждал глупаво, ако използва нейния парфюмиран сапун — напротив само би ги подсилила.

Започна да трепери при мисълта какво бе направил през нощта и начина, по който я караше да се чувства. Не знаеше, че чувството да бъде притежавана от него, може да донесе такава върховна наслада на тялото ѝ. И въпреки представата, че мъж може да притежава физически една жена, да бе остаряла, именно това се бе случило. Усецаше го съзнателно и дълбоко с всяка своя клетка.

Без да бърза, Джон излезе от банята, завързал около хълбоците си кърпа. Дебелата, мека бяла тъкан, контрастираше с бронзовия загар на неговия корем. Косата и мустаците му блестяха от влага. Капки вода проблясваха по широките му рамене, къдрави косъмчета покриваха мощния му гръден кош. Устата на Мишел пресъхна. Косъмчетата по тялото му растяха под формата на дърво, започваха от подмишниците, разпростираха се по гърдите, след това линията се стесняваше и се спускаше през корема, за да се разшири отново при слабините му. Той бе великолепно сложен, като триатлонист, и тя изпита болка от порива си да го докосне и да прекара длани по съвършеното му тяло.

Погледна я с тежък непреклонен поглед.

— Стига си стояла! Пригответъ се!

— Никъде няма да ходя! — опита се да вложи максимална увереност в думите си. Когато разбра, че ги е произнесла прекалено тихо, се успокои, че гласът ѝ беше поне равен.

— Изобщо няма да ти бъде приятно, че няма да има какво да облечеш, освен ризата на гърба ти, когато те заведе в дома си — тихо я предупреди той.

— Джон... — замълча, а след това направи разочаровано движение с ръката. — Не искам да се увличам по теб.

— Не е ли малко късно да се тревожиш сега за това? — отбеляза той.

— Знам — прошепна Мишел. — Миналата нощ беше грешка.

— Дявол да го вземе жено, това трябваше да се случи много отдавна — той с досада захвърли кърпата и вдигна слиповете си от пода. — Да дойдеш при мен е единственото разумно нещо, което трябва да направиш. Обикновено работя по дванадесет часа на ден, а понякога и повече. Има дни, когато съм на крак и нощем. Вечер трябва да се справям и с бумагите. По дяволите, ти знаеш какво е да

управляваш ранчо. Кога ще имаме време да се видим? Веднъж в седмицата? Да бъда проклет, ако се съглася на случайни, кратки срещи.

— А моето ранчо? Кой ще се грижи за него, докато аз съм ти под ръка за удовлетворяване на желанията ти, когато ти се прииска?

Джон се разсмя.

— Бебчо, ако лягаш всеки път, когато почувствам желание, ще трябва да прекараш следващата година по гръб. Достатъчно ми е само да те погледна и ставам твърд.

Мишел неволно плъзна поглед надолу по тялото му и топла вълна на възбуда я заля отново, когато видя доказателството на неговите думи, набъбнало под бялата тъкан на бельото. Рязко отвърна поглед и преглътна, за да преодолее сухотата в гърлото си.

— Аз трябва да се грижа за своето ранчо — упорито повтори тя, като че ли това бяха вълшебните думи, които щяха да я предпазят от него.

Джон нахлузи панталона си, от раздразнение, линиите около устата му станаха по-дълбоки.

— Аз ще се грижа и за двете ферми! Слез на земята, Мишел! Имаш нужда от помощ, сама няма да се справиш.

— Може би няма да мога, но съм длъжна да опитам. Нима не разбираш? — в гласа ѝ се прокрадна отчаяние. — Никога не съм имала работа. И никога не съм правила нещо, за да обезпеча сама себе си. Сега се опитвам да се науча. Ти си наследил всичко от баща си и сам го управляваш. Какво ще стане с мен, когато ти омръзна и отидеш при друга? Аз все още няма да знам, как да се грижа за себе си?

Джон застина, докато дърпаше ципа на панталона си и яростно я погледна. Дявол да го вземе, какво си мислеше тя, че той щеше да направи? Да я изхвърли през вратата с думите: „Беше ни забавно, но се уморих от теб.“ Той щеше да се увери, че е самостоятелна и ранчото носи печалба в деня, когато я погледнеше и не почувстваше прилив на желание. Макар че такъв ден едва ли щеше да настъпи. Страстта му към нея го поглъщаше като нажежен до бяло огън, скрит от всички, но никога не угасващ, изгарящ непрекъснато тялото и разума му. Беше я искал тогава, когато бе осемнадесетгодишна, прекалено млада, за да го удовлетвори, искаше я и сега.

Джон се справи с гнева си и спокойно каза:

— Аз ще се грижа за теб.

Тя му се усмихна малко напрегнато.

— Разбира се.

От собствен опит Мишел знаеше, че хората се грижат единствено сами за себе си. Родителите на Роджър го защитаваха и не разрешаваха скандалите да почернят името на семейството им. Баща ѝ, когото тя обичаше такъв, какъвто беше, бе пренебрегнал нейната молба за помощ, защото не му харесваше да мисли, че дъщеря му е нещастна. По-удобно му бе да реши, че дъщеря му преувеличава. Жалбата, която подаде, бе изчезнала, тъй като за някой съдия бе по-изгодно да остане приятел на великите Бекман. Икономката на Роджър винаги си бе обръщала главата на другата страна, защото обичаше добре платената си работа. Мишел не ги обвиняваше, но се научи да не чака помощ и да не поверява живота си на други хора.

Джон грабна ризата си от пода, лицето му потъмня от ярост.

— Искаш ли писмен договор?

Тя уморено потърка челото си. Джон не бе свикнал някой да не се подчинява на заповедите му. Ако тя се съгласеше, това означаваше да потвърди първоначалното му мнение, че тялото ѝ може да се купи. Той вероятно дори искаше тя да се съгласи, тогава щеше да е напълно под негов контрол, купена и платена. Но само каза:

— Не, това не е, което искам.

— Тогава какво искаш, по дяволите?

Само неговата любов. И да изживее остатъка от живота си с него. Това беше всичко. Със същия успех, можеше да пожелае луната от небето.

— Искам да направя всичко сама.

Грубостта изчезна от лицето му.

— Няма да можеш.

Истината в думите му силно я удари.

— Но мога да опитам.

По дяволите, той трябваше да зачита нуждата ѝ да опита, въпреки че природата и логиката казваха, че няма да успее. Мишел не беше достатъчно силна физически, за да се справи с работата и не притежаваше необходимите финансови средства. Бе започнала от толкова огромна нула, че бе обречена на провал от самото начало. Щеше да се превърне в скелет, можеше и да се нарани, само и само да стане на нейната, затова трябваше да има някой, който да се погрижи

за нея. Всичко, което му оставаше да направи бе да изчака, да я наглежда, да бъде там и да се намеси, когато всичко около нея се срутеше. Да, тогава тя щеше да се радва да се облегне на силното му рамо и да заеме мястото си в неговия живот. Но той нямаше да отстъпи и да ѝ позволи да се преструва, че нищо не се е случило между тях миналата нощ. Сега тя му принадлежеше и трябваше да го разбере, преди той да си тръгне. Осъзнаването на това, трябваше да изгори нейното тяло, както стана и с него. Може би бе нужен урок на дневна светлина, за да я накара да повярва в това.

Джон бавно пусна ризата и разтвори ципа на панталоните си, наблюдавайки Мишел. Преди да си тръгне, щеше да остави своите следи по тялото ѝ, вкуса си по устните ѝ, за да го чувства, вкухва и да си мисли за него, когато си ляга сама в леглото.

Зелените ѝ очи се разшириха и по бузите ѝ плъзна червенина. Тя погледна нервно към леглото, след това към него. Сърцето му заби лудо. Искаше отново да почувства в ръцете си твърдостта на гърдите ѝ, и настръхналите зърна в устата си. Мишел прошепна името му, когато той събу панталоните си и застана пред нея, постави ръце на талията ѝ, която бе толкова тънка, че можеше да я пречупи, ако бе невнимателен.

Когато се наведе над нея, главата ѝ се отметна назад, все едно бе прекалено тежка да се задържи на врата ѝ. Той незабавно се възползва от уязвимостта на гърлото ѝ и с устни прекара пътека надолу по шията към гърдите ѝ. Тя искаше да се противопостави на това, което се случваше, но тялото ѝ страстно отговори на докосванията му, и се устреми към него в търсене на безумния екстаз, който ѝ бе подарил преди. Не можеше повече да го пренебрегва. Джон беше наркотик, към когото вече се бе прирастила. Когато я пренесе на леглото и я покри с горещото си голо тяло, тя дори не помисли да спре нито него, нито себе си.

— Пиеш ли противозачатъчни таблетки?

— Не.

— По дяволите! Кога е следващата ти менструация?

— Скоро. Не се притеснявай. Сега периодът е неблагоприятен.

— Редовният отговор. По-добре иди на лекар за рецепта.

— Не мога да пия противозачатъчни. Опитах, но от тях ми се повдига през целия ден, все едно съм бременна.

— Тогава ще предприемем нещо друго. Сама ли ще се погрижиш за това, или искаш аз да го направя?

Този разговор се въртеше постоянно в главата ѝ. Джон абсолютно ясно бе дал да се разбере, че иска връзката им да бъде продължителна. Този разговор сам по себе си, не ѝ бе направил впечатление до момента, в който осъзна, че с покорното си „Съгласна съм“, тя му признаваше правото да прави любов с нея. Това достигна до съзнанието ѝ, когато той я целуна и си тръгна, а очите му удовлетворено блестяха и демонстрираха отлично самочувствие след нощта, в която се изпълниха всичките му желания.

Мишел имаше работа по някои документи и си наложи да се концентрира, но това ѝ донесе повече проблеми. Купчината с неплатените сметки растеше и не знаеше още колко дълго ще може да удържа кредиторите. Нуждаеше се от пари. Преди да продаде добитъка, трябваше да го угои, но нямаше пари за зърно. Отново и отново се опитваше да изчисли, колко ще ѝ струва фуража, обмисляше каква допълнителна сума може да очаква от продажбата на по-охранените животни. Опитният фермер беше наясно с това, но на нея ѝ се налагаше да се основава единствено на бащините си записки, а не знаеше, колко са точни. Баща ѝ беше много ентузиазирани в управлението на ранчото, но винаги разчиташе на съветите на по-старшите си работници, да го управлява.

Можеше да помоли Джон, но той щеше да го използва, като още една причина да ѝ изтъкне, че сама няма да може се справи.

Телефонът иззвъня и тя разсеяно вдигна слушалката.

— Мишел, скъпа.

Остър пристъп на гадене сви стомаха ѝ. Натисна копчето и прекъсна разговора. Когато постави обратно слушалката, ръцете ѝ трепереха. Защо не я оставеше на мира? Минаха две години! Със сигурност Роджър имаше време да се справи с болната си мания, сигурно родителите му го бяха подложили на някакъв вид лечение! Телефонът иззвъня отново, пронизителният му звук я блъсна в ушите. Застинала, броеше позвъняванията и се чудеше, кога ще се откаже?

Или нейните нерви първи нямаше да издържат? Какво щеше да стане, ако продължеше да звъни настоятелно? Трябваше да напусне къщата или да полудее. На осемнадесетото позвъняване, вдигна.

— Скъпа, не затваряй отново, моля те — прошепна Роджър. — Толкова много те обичам. Трябва да поговоря с теб, иначе ще се побъркам.

Това бяха думи на любов, но Мишел се тресеше от студ. Роджър беше полудял. Колко много пъти ѝ бе нашепвал любовни думи, само миг след изблика му на ярост, когато тя застиваше от ужас, а тялото ѝ гореше в болки от побоя? А после той съжаляваше, че я бе наранил и ѝ казваше, колко много я обича и не може да живее без нея.

С изтръпнали устни, Мишел едва успя да промълви:

— Моля те, остави ме на мира. Не искам да говоря с теб.

— Ти не разбираш. Знаеш, че много те обичам. Никой и никога не те е обичал толкова силно, колкото аз.

— Съжалявам — едва успя да прошепне тя.

— За какво съжаляваш?

— Няма да разговарям с теб, Роджър, затварям.

— Защо не можеш да говориш? Има ли някой при теб?

Ръката ѝ замръзна, неспособна да постави слушалката на мястото ѝ. Чакаше, без да диша, като заек, хипнотизиран от погледа на змия, това, което знаеше, че ще последва.

— Мишел! Кой е при теб?

— Няма никого — прошепна тя. — Сама съм.

— Лъжеш! Затова не искаш да говориш с мен. Любовникът ти е до теб и чува всяка дума, която си казваме, нали?

Безпомощно слушаше, как нараства яростта в гласа му и знаеше, че нищо не е в състояние да го спре, но въпреки това направи опит:

— Уверявам те, сама съм.

За нейна изненада, той замълча, макар че чуваше много ясно учестеното му дишане по телефона, сякаш бе до нея.

— Добре, ще ти повярвам. Ако се върнеш при мен, ще ти повярвам.

— Не мога...

— Значи имаш друг, нали така? Винаги съм знаел, но не... не можах да ви хвана, но винаги съм го усещал!

— Не. Няма никой. Сама съм и работя в кабинета на баща ми — отговори бързо и затвори очи. Фактически, това, че е сама, бе истина, макар всичко друго да бе лъжа. Дълбоко в сърцето ѝ винаги бе имало друг мъж, а мислите за него бяха скрити дълбоко в най-потайното кътче на душата ѝ.

Внезапно гласът на Роджър затрепери.

— Няма да мога да го понеса, ако обичаш някой друг, скъпа. Просто няма да мога. Закълни ми се, че си сама.

— Кълна се — в нея нахлу отчаяние. — Аз съм абсолютно сама, кълна се!

— Обичам те — прошепна Роджър и затвори.

Мишел се втурна в банята и започна да повръща, докато не изпразни стомаха си. От напъването я заболяха мускулите. Не можеше да премине още един път през това, трябваше да смени телефонния си номер и да не го публикува в указателя. Наведена над мивката, избърса с влажна кърпа лицето си и се втренчи в побелялото си отражение в огледалото. Нямах достатъчно пари, за да предприеме действието за промяна и нерегистриране на домашния си телефон. Слаба усмивка пробяга по треперещите ѝ устни. Ако всичко продължаваше да се развива по същия начин, скоро телефонната компания щеше да изключи телефона ѝ за неплатени сметки. Това със сигурност щеше да реши проблема ѝ. Роджър нямаше да може да ѝ звъни, като няма телефон. Може би, все пак в разоряването имаше някакви предимства. Само не знаеше, какво щеше да предприеме, ако Роджър дойдеше лично да я вземе и отведе във Филадельфия, където според него беше нейното място. Ако наистина трябваше да бъде някъде, то несъмнено бе тук, защото тук беше Джон. Може би нямаше да може да посещава симфонични концерти, да ходи на ски в Швейцария или да пазарува в Париж, но за нея тези неща, както сега, така и тогава, нямаха абсолютно никакво значение. Те бяха приятни, но твърде незначителни. Сега за нея бяха важни плащането на сметките и грижата за добитъка. Роджър бе способен на всичко. От една страна бе толкова възпитан, че бе трудно да се повярва в неговата жестокост. Хората, които го познаваха цял живот си мислеха, че е един от най-добрите мъже на света. И можеше да бъде такъв, но съществуваше и друга негова страна, която изпадала в безумно ревнив гняв. Ако

дойдеше тук, ако трябваше да го види отново, ако я докоснеше дори леко, тя знаеше, че няма да може да се справи с това.

Последният път беше най-ужасно.

Родителите му бяха в Европа и Роджър бе приел покана да присъства на вечеря с някои от неговите бизнес партньори и клиенти. Мишел беше изключително внимателна през цялото време на вечерта, да не каже или направи нещо, което да се приеме като флирт, но това пак се оказа недостатъчно за него. На път за къщи, Роджър бе започнал познатия разпит:

Усмивкала се много на мистър еди-кой си. Дали ѝ бе предложил да продължат вечерта? Предложил ѝ е, нали? Защо просто не си го признае? Той видял погледите, които си разменяли.

Когато се бяха прибрали в къщи, Мишел бе събрала сили, в случай на необходимост да избяга, но Роджър се беше затворил в работния си кабинет. Тя си бе легнала, измъчена от напрежението и облекчена, че вечерта не се превърна в кошмар, и заспа веднага.

Внезапно беше избухнала светлина и тя бе видяла Роджър с лице изкривено от ярост. Беше започнал да ѝ крещи. Ужасена от крясъците и зашеметена, изтръгната от дълбокия сън, бе започнала да се съпротивлява, когато той на половина я събори от леглото и ѝ разкъса нощницата. Но беше напълно безпомощна срещу него. Той бе махнал разкъсаната дреха и започнал да налага голото ѝ тяло с колана си, а токата му се бе врязвала при всеки удар в плътта ѝ. Когато спря побоя, тялото ѝ бе цялото в посинели следи от колана и кървящи рани от токата. Беше крещяла толкова силно, че накрая не ѝ бе останал глас. Очите ѝ бяха почти затворени, подпухнали от плач. И до сега си спомня тишината, и как той седи на леглото и я наблюдава дишайки тежко. След това беше паднал на колене и скрил лице в разпилените ѝ коси.

— Толкова много те обичам — бе казал той.

Тази нощ, докато Роджър спеше, тя се бе измъкнала от къщи и с такси бе отишла в отделението за спешна медицинска помощ. От тогава минаха две години, но малките следи по гърба, бедрата и хълбоците ѝ бяха все още видими. С времето те щяха да избледнеят и да станат почти незабележими, но белезите от преживявания ужас през

тази нощ щяха да останат завинаги. Всички демони, които я стряскаха бяха все с лицето на Роджър.

Сега Мишел не можеше да избяга от него. Нямаше друго място, където да отиде, нямаше друго място, на което искаше да бъде. Сега беше законно свободна от Роджър и нямаше начин той да я застави да се върне обратно. Юридически имаше възможност да му забрани да ѝ звъни. Роджър я тормозеше и тя щеше да издейства от съда забрана за всякакви контакти от негова страна. Не възнамеряваше да предприема тази стъпка обаче, докато той не я принудеше.

Мишел отвори очи и се вгледа отново в отражението си. Уви, не всичко беше така просто. Дори адвокатът в болницата беше говорил с нея за това. Мишел не желаше никой да научи, колко лошо се беше отнасял с нея съпругът ѝ. Всичко бе толкова унижително, все едно беше виновна самата тя. Не искаше хората да я одумват и съжаляват, най-вече не искаше за това да научава Джон. Беше прекалено грозно и тя изпитваше срам, че би могъл да разбере истината за нейния брак.

Изведнъж почувства, как стените я притискат и я задушават. Трябваше да излезе навън и да си намери нещо за вършене, иначе щеше да започне да плаче и нямаше да може да спре, а не желаше това да се случи.

Качи се на стария пикап и тръгна да обиколи пасищата и да види новите участъци на оградата, които хората на Джон бяха направили. Бяха приключили тук и се върнаха към ежедневната си работа. Утре щяха да оседлаят конете и да преместят нейното стадо на това пасище, където тревата беше сочна и в изобилие. Животните можеха да се хранят, без да изминават голямо разстояние и щяха да наддадат на тегло.

Тръгна да се връща и с приближаването на къщата, забеляза високата трева и бурените из двора. Толкова беше прорасло всичко, че спокойно можеше да премести стадото си тук. Работата в пасището беше надделяла над всичко останало, но сега, благодарение на Джон, тя щеше да има достатъчно време и енергия да я свърши. Изнесе косачката и я забута нагоре-надолу по двора, борейки се да премине през високата трева. Малките зелени купчинки, подредени в правилни редици след нея, бързо се увеличаваха. Когато приключи, взе ножа от

кухнята и отрязва плевелите, израснали в непосредствена близост до къщата. Физическият труд ѝ подежда като успокоително, притъпи остриите ръбове на страха и прогони мъчителните спомени. Нямаше никаква причина да се страхува. Роджър не би ѝ направил нищо.

Подсъзнателно се страхуваше да си легне тази нощ и се чудеше дали ще успее да заспи, или щеше да продължи да се стряска през няколко минути. Сърцето ѝ блъскаше лудо от страх, тъй като очакваше своя специален демон, който с крясък изкача от тъмнината и я извлича от леглото. Нямаше да позволи на Роджър да има такава власт над нея, но спомените от онази нощ я измъчваха непрекъснато. Някой ден щеше да се освободи от тях. Закле се да го постигне. Обеща го на себе си.

Когато най-накрая се качи неохотно по стълбите и се спря пред прага на изящната женска стая, в главата ѝ нахлуха спомени, които я накараха да затрепери. Не очакваше такава реакция. Мислеше за Роджър, а в спалнята ѝ властваха следи от присъствието на Джон. Роджър никога не беше стъпвал тук. Джон беше спал, проснат в това легло. Джон се беше къпал в тази баня. Стаята беше изпълнена с присъствието му. Тя беше лежала под него на този креват, като се извиваше и стенеше от изгарящото удоволствие, без да може да мисли за друго. Спомни си напрегнатия му див поглед, нежността на ръцете му, тъй като сдържаше силата си, за да не ѝ остави синини. По тялото ѝ премина вълна на възбуда, когато си спомни начина, по който я докосваше и местата, по които го правеше. Тогава осъзна, че Джон ѝ беше подарил повече от удоволствие. Тя не чувстваше страх от мъжете, но на някакво дълбоко ниво на подсъзнанието си, все още усещаше боязън. След развода не избягваше срещите с мъже, но не ги допускаше близо го себе си. Смееше се с тях, караше ски и се забавляваше, но само в присъствието на други хора. Никога не остана насаме с някой мъж. И най-важното, намери сили да не обвинява всички мъже за това, което беше направил само един от тях. Не ги обвиняваше, но се страхуваше от тяхната сила. Въпреки че никога не изпадаше в паника, ако някой мъж случайно се докосне до нея, това не ѝ се нравеше и винаги се отдръпваше. Може би така щеше да реагира и на Джон, ако не беше дългогодишната ѝ мания към него, която я предразположи да приеме докосванията му. Но беше жадувала за него толкова дълго време — като дете, което желае да получи луната — че в

края на краищата гладът беше преодолял инстинктивното ѝ отвращение. Джон беше нежен, внимателен и щедър в даряването на удоволствие. В бъдеще, страстта му можеше да стане груба, но физическото доверие, което бе изпитала през тази нощ, нямаше да изчезне никога. Дори сънят ѝ не бе обезпокояван от кошмарите свързани с Роджър, защото през цялото време бе усещала ръцете на Джон, които я прегръщаха.

ГЛАВА 6

Мишел очакваше, че на следващата сутрин, Джон ще се появи със своите хора, които пристигнаха отново, за да преместят стадото на източното пасище, но когато не го съзря измежду тях, остър спазъм на разочарование премина през нея. Ентусиазмът надделя над неудоволствието, когато изтича да ги посрещне. Никога не беше присъствала на преместване на стадо едър рогат добитък. В къси панталони, въодушевена, като малко дете, Мишел спря пред ездачите със светнало лице.

— Искам да помогна — обяви тя, а зелените ѝ очи искряха на сутрешното слънце. Кратката почивка от тежкия физически труд ѝ беше позволила да се почувства бодра. Не беше осъзнавала колко е уморена, докато не получи възможността да си почине и сега преливаше от енергия.

Нев Лутър — слабият и мълчалив управител на ранчото на Джон — я погледна с ужас, изписан на загорялото му лице. Шефът му бе дал изрично нареждане, че на Мишел не трябва да бъде позволявано да работи по никакъв начин, което само по себе си бе доста странно да се чуе от неговата уста. Нев не си спомняше случай, в който шефа му изрично да бе поощрявал безделието. Заповедите обаче си бяха заповеди и хората, които ценяха работата си, не обсъждаха нарежданията на шефа си.

Не че Нев очакваше някакви проблеми, ако направеше точно това, което бе казал Джон. Някак си не си представяше прелестната Мишел Кабът да върши тежката работа в ранчото, да не говорим за радостния израз на лицето ѝ. Е, а сега, какво щеше да прави? Прочисти гърлото си. Никак не му се искаше той да става причина, сияйната усмивка да изчезне от лицето ѝ, но повече от всичко не желаше да си има проблеми с Рафърти.

Изведнъж го осени идея и той се огледа:

— Имате ли кон? — Нев прекрасно знаеше, че тя няма коне и силно се надяваше, че липсата им ще я откаже.

Радостното ѝ лице помръкна за секунда, но после светна отново.

— Ще карам пикапа — отвърна тя и изтича в плевнята. Нев погледна след нея, като ударен от гръм, а работниците му измърмориха предупредителни коментари.

А сега какво? Не можеше да ѝ каже да не идва с пикапа, не можеше да ѝ заповяда и да остане в къщи. Мишел изобщо нямаше да се подчини на заповеди, а освен това беше убеден, че шефът му съвсем не е безразличен към младата жена. Нев цял живот беше работил с животни и бе свикнал да разглежда всякакъв вид проблеми от тяхната гледна точка. Нито един жребец нямаше да търпи друг в близост до своята кобила, а подобен инстинкт за собственост бе присъщ и на хората. Така че изобщо нямаше намерение да се разправя с Мишел по какъвто и да е повод, а ако опиташе да я докосне, това щеше да вбеси Джон още повече. Имаше право да избира и предпочете Рафърти да се ядоса заради неизпълнението на заповедта му, отколкото да се разяри, защото някой е пипнал с пръст неговата жена. Още повече, че това можеше да разстрои Мишел и тя да се разплаче.

Последният довод бе решаващ. Подобно на повечето мъже, които не са имали много контакти с жени, Нев изпадна в паника при мисълта за сълзите на Мишел. Рафърти да върви по дяволите! Що се отнасяше до Нев, е, Мишел можеше да прави каквото си иска.

Сега, когато работата, която лежеше на раменете ѝ бе поета от цял отбор хора, Мишел гледаше на света по друг начин. Тя се наслаждаваше на слънцето, с удоволствие наблюдаваше добитъка, който издаваше протестиращ рев срещу придвижването, следеше синхронизираната работа на каубоите и конете. Караше стария пикап из пасището, който не беше много удобен за връщане на отклонилите се животни, но затова пък ѝ позволяваше да насочва стадото в избраната посока. Единственият проблем за шофьора и ездачите беше безкрайния прахоляк, който се вдигаше.

Скоро един от каубоите ѝ предложи той да кара автомобила, а тя да язди на коня му, за да си отдъхне малко от облака прах. Мишел се съгласи без колебания. Обичаше да язди, след преместването им в ранчото, това беше първото нещо, на което започна да се наслаждава. Но много скоро разбра, че едно е да си върху коня за удоволствие, а

съвсем друго, да яздиш с цел направляването на стадото. Конят вършеше своята работа, без да очаква от нея никакви команди. Ако някоя крава се отделише от стадото, той веднага ѝ преграждаше пътя и на Мишел ѝ се налагаше да му се подчини. Скоро привикна към това и тайно започна да се надява някоя крава да избяга, за да може да се наслади на ездата на това бързо животно.

Нев забеляза галопирация през полето огромен жребец и прокле дълго и красноречиво под носа си. По дяволите, това щеше да налее масло в огъня!

Джон приближаваше, като хвърляше погледи към пикапа с едва сдържана ярост, но когато стигна по-близо, разбра, че широкоплещестата фигура в автомобила не е Мишел. Невярващ на очите си, той започна да оглежда ездачите, докато погледа му не попадна на стройната фигура със слънчеви коси, разпуснати под шапката. Дръпна юздите на коня си и приближи до Нев, стисна челюсти и се вторачи в своя управител.

— Е? — попита той с гробовен глас.

Нев почеса челюстта си и погледна по посока на Мишел, която в това време си сваляше шапката и въртейки глава, разговаряше с едно непослушно теле.

— Опитах се — промърмори в отговор управителя му, обърна глава и срещна яростния поглед на Джон. Дяволите да го вземат този, който беше казал, че черните като ада очи не могат да гледат ледено.

— По дяволите, шефе, пикапа си е неин и земята също. Какво трябваше да направя? Да я завържа ли?

— Тя не е в пикапа — отбеляза Джон.

— Е, вътре беше прекалено прашно и... О, по дяволите! — Нев прекрати неприятния опит за обяснение.

Джон го остави и тръгна към Мишел. Щеше да се разправя с управителя си по-късно, макар че гневът му бе утихнал вече. Всъщност, тя не беше направила нищо опасно, въпреки че не му беше приятно да я види в облаци прах.

Когато я приближи, Мишел му се усмихна. Лицето ѝ изразяваше такова чисто удоволствие, че Джон леко се намръщи. Това беше първата ѝ доволна усмивка, откакто се бе върнала и досега не бе

забелязал, че това му липсва. Изглеждаше щастлива. Нищо чудно, че Нев не беше устоял и ѝ беше разрешил да прави всичко, което поиска.

— Забавляваш ли се? — попита я кисело.

— Да — погледна го предизвикателно, сякаш го подтикваше да ѝ попречи.

— Тази сутрин имах разговор с адвоката. Вдругиден документите ще бъдат готови да ги подпишем.

— Това е добре.

Нейното ранчо щеше да намалее с няколко стотици акра, но поне щеше да се освободи от дълга.

Облегнат на лакти на седлото и наведен над гривата на коня, той я наблюдава в течение на няколко дълги минути.

— Искаш ли да дойдеш с мен в къщи?

— За едно бързо изтърколване? — запита го язвително, а зелените ѝ очи замятаха огън към него.

Погледът му се плъзна по гърдите ѝ.

— Мислех си за нещо по-продължително.

— За да дадем повече материал за клюки на твоите хора?

Той въздъхна дълбоко и раздражено.

— Предполагам, че искаш да се промъквам при тебе посред нощ, за да не ни види никой? Ние не сме тийнейджъри, дявол да го вземе!

— Не, не сме тийнейджъри — съгласи се тя. Внезапно каза: — Не съм бременна.

Джон не знаеше как да реагира и какво да изпита: облекчение или раздражение. Това означаваше, че в близките няколко дни нямаше да може да прави любов с нея. Искаше да кълне от разочарование, но вместо това каза:

— Важното е, че не се наложи да прекараме няколко седмици в чудене.

— Да, така е.

Мишел си спомни облекчението, което изпита сутринта, но заедно с това почувства и някакво леко разочарование. Въпреки здравия разум, като се основаваше на някакъв примитивен инстинкт, се зачуди, коя ли жена не би желала да има бебе от Рафърти. Той излъчваше такава мъжественост, че другите мъже бледнееха пред него, както чистокръвните жребци изпъкваха пред мелезите.

Конят се размърда тревожно под него и Джон го стисна с коленете си, за да го успокои.

— Всъщност не разполагам с време, дори и за едно бързо търкаляне. Дойдох да дам няколко инструкции на Нев, а след това щях да те потърся, за да ти кажа, че заминавам за няколко дни. Днес след обяд ще летя за Маями. Ако не се върна до вдругиден, иди сама до Тампа и подпиши документите, аз ще мина на връщане оттам.

Мишел се обърна и погледна стария ръждясал пикап, който подскачаше след добитъка. Нямахше начин да се довери на тази развалина, да я закара някъде, откъдето не можеше да се върне пеша.

— Мисля, че ще те изчакам, докато се върнеш.

— Вземи мерцедеса. Просто позвъни в ранчото и Нев ще прати някой да ти го докара. Не бих се доверил на тази таратайка, дори да трябва само да отидеш до магазина.

Жестът можеше да се тълкува като приятелски, дори добросъседски, но можеше да се сметне и като жест на мъж покровителстващ своята любовница. Инстинктивно Мишел почувства, че да вземе колата е равносилно на пълна капитулация — щеше да е напълно зависима от него. Все пак, нямахше друг начин да се добере до Тампа, а собственото ѝ чувство за дълг настояваше, че трябва да подпише тези документи, за да може възможно най-скоро да бъде свободна.

Той чакаше нейният отговор и тя не разполагаше с повече време да се колебае.

— Добре — произнесе тихо, почти неуловимо.

Джон не беше осъзнал колко е напрегнат, докато не чу отговора ѝ и мускулите му не се отпуснаха. Мисълта, че ще ѝ се наложи да пътува до Тампа с тази стара развалина, го притесняваше от момента, в който му позвъниха от Маями. За пореден път майка му имаше финансови проблеми, и независимо от миналото, той нямахше да я остави. Без значение, какво се бе случило, тя си оставаше негова майка. Лоялността бе черта, дълбоко заложена в характера му.

Мислеше да вземе Мишел със себе си, за да бъде до него. Но Маями беше твърде близо до Палм Бийч, а там имаше много от нейните стари приятели, които скучаеха и търсеха нещо интригуващо, за да разнообразят живота си. Имаше вероятност, някое нищожество с повече пари, отколкото мозък, да ѝ направи предложение, което тя да

не може да откаже. Естествено, беше длъжен да ѝ даде право на избор, още повече, че Мишел не беше приспособена към живота в ранчото и навярно бе уморена от тежката работа и престоя в провинцията. Ако някой предложеше да ѝ изплати дълга, тя можеше да се съгласи да си замине, и да се върне към светския живот, който ѝ подходеше повече. Без значение, каква беше вероятността това да се случи, дори и най-малкия шанс, за него беше прекалено много. Не можеше да си позволи риска да я загуби. За първи път в живота си се чувстваше несигурен заради жена. За първи път това беше важно. Мишел го желаше, но беше ли това достатъчно, за да я задържи при себе си? Твърде силно и толкова дълго я беше желал, че нямаше да се успокои, докато тя не заживееше под покрива му и не започнеше да спи в леглото му, където можеше да се грижи за нея и да я глези, колкото си пожелае.

Да, тя го искаше. Той умееше да ѝ доставя удоволствие в леглото, можеше да се грижи за нея. Но тя не го искаше толкова много, колкото той нея. Съпротивляваше му се, стараше се да спазва дистанция, дори и сега, след съвместната им прекрасна нощ, която все още го разтърсваше със силата на изживяването. Изглежда, като че ли всеки път, когато се опитваше да се доближи по-близо до нея, тя се отдръпваше повече.

Джон протегна ръка и докосна бузата ѝ. Погали с върховете на пръстите си нежната кожа на скулите, които с аристократичните си черти ѝ придаваха изтънчен и високомерен вид.

— Мисли за мен, докато ме няма — каза той, но молбата му прозвуча, като команда.

Лека усмивка докосна ъгълчетата на устните ѝ.

— Добре.

— Дявол да го вземе — каза той меко. — Изобщо не искаш да повдигнеш егото ми, нали?

— Че ти имаш ли нужда от това?

— Да, когато се отнася до теб.

— Малко ми е трудно да повярвам. А при теб как стоят нещата? Ще мислиш ли за мен или ще бъдеш прекалено зает?

— Ще бъда зает, но ще си мисля за теб.

— Пази се — не можа да спре думите Мишел.

Това бяха слова, които винаги се казваха преди пътуване. Вълшебно заклинание, предназначено да пази този, когото обичаш.

Мисълта, че няма да го види няколко дни, я накара да почувства студ и пустота. Щеше ли да ѝ липсва? Той и представа си нямаше, колко силно щеше да ѝ липсва, вече ѝ липсваше.

Джон искаше да я целуне, но присъствието на хората му го спря. Вместо това ѝ кимна в знак на съгласие и отправи коня си към Нев. За известно време двамата ездачи се спряха на едно място и Мишел видя, как Нев кима от време на време, слушайки инструкциите на шефа си. После Джон подкара жребеца си в галоп и скоро ездач и кон се скриха от погледа ѝ.

Въпреки лекото чувство на загуба, което не я напускаше, Мишел не си позволи да се отпусне през следващите няколко дни. Животът в ранчото кипеше. Макар хората на Джон да вършеха цялата тежка дейност, все пак имаше достатъчно друга работа, която, като каубои, те не забелязваха. За тях, щом нещо не се отнасяше непосредствено до животните, то не ги касаше. Поради тази причина, Мишел си намери много други неща, които да запълват времето ѝ. Боядиса верандата, постави нова пощенска кутия, а останалото време се стараше да прекарва с работниците. Ранчото започна да прилича отново на добро място за живеене, с активната си дейност, с ругатните на мъжете, с прахта и миризмата носещи се из въздуха. Говедата бяха натоварени, телетата дамгосани, младите бикове кастрирани. По-рано Мишел бърчеше нос от отвращение; като гледаше всичко това, сега в тази дейност виждаше признаците на зараждане на нов живот, както за ранчото, така и за себе си.

На втория ден Нев докара мерцедеса, а един от работниците доведе кон, за да може управителя да се върне обратно. Мишел така и не успя да се принуди да погледне в очите възрастния мъж, докато ѝ даваше ключовете, макар той да не виждаше нищо нередно в това, че тя ще използва колата на Джон.

След като беше шофирала стария пикап толкова дълго време, мощта и надеждността на мерцедеса ѝ се виждаха странни. Беше болезнено предпазлива по дългия път до Тампа. Трудно ѝ бе да си представи, че някога карането на скъпи спортни автомобили, бе нещо нормално за нея. Спомни си колко равнодушно се беше отнесла към бялото порше, подарено от баща ѝ на осемнадесетия ѝ рожден ден. По

онова време купчината пари дадени за колата, не ѝ направиха никакво впечатление.

Всичко в живота е относително. Тогава парите похарчени за поршето, не ѝ се сториха много. Ако сега притежаваше тази сума, щеше да счита себе си за богата.

Подписа документите в офиса на адвоката, след което веднага се върна обратно. Не искаше да задържа мерцедеса по-дълго, отколкото бе необходимо. Останалата част от седмицата мина спокойно, макар Мишел безумно да желаше, Джон да ѝ се обади и да ѝ съобщи кога ще се прибере. Двата дни станаха пет и тя не можеше да потисне болезнените съмнения, които я връхлитаха в най-неподходящите моменти. А ако беше с друга жена? Въпреки, че бе заминал по бизнес дела, тя знаеше много добре, как жените го преследват, още повече, че беше невъзможно да работи по двадесет и четири часа в денонощието. Всъщност, Джон не ѝ бе давал никакви обещания и беше свободен да бъде с която си поиска жена. Независимо колко често си повтаряше тези думи, те ѝ причиняваха болка. Добре, че и Роджър не се беше обаждал повече. В един момент се беше изплашила, че ще я притеснява редовно, но успокояващото мълчание продължаваше. Може би, някой или нещо бе ангажирало вниманието му? Или бе зает с бизнес делата си през цялото време? Каквото и да беше, Мишел бе дълбоко признателна.

В петък сутринта работниците не дойдоха в ранчото. Животните спокойно пасяха на източното пасище, оградата беше възстановена, навсякъде личеше добре свършената работа. Мишел сложи дрехи в пералнята и прекара сутринта в косене на тревата. Когато на обяд се прибра да си направи сандвич, цялата беше обляна в пот. В къщата беше необичайно тихо. Или така ѝ се струваше след рева на косачката? Мъчеше я жажда. Отвори крана на чешмата, за да може водата да се изстуди, докато вземе чаша от шкафа. Потече тънка струйка вода, след това спря. Намръщена затвори крана и го отвори отново. Нищо не се случи. Опита с горещата вода — също нищо. Изпъшка и се облегна на мивката. Само това ѝ липсваше сега, да се развали водната помпа!

Отне ѝ няколко секунди, за да осъзнае причината за тишината и липсата на вода. Неохотно се протегна и щракна ключа на лампата.

Нищо.

Електричеството беше изключено.

Ето, защо беше толкова тихо, хладилникът не жужеше, часовникът не тиктакаше, вентилаторът на тавана стоеше неподвижен. Дишайки тежко, Мишел се отпусна на един стол. Беше забравила последното известие. Прибра го в чекмеджето и го забрави, разсеяна покрай Джон и усилената работа. Това извинение не струваше и пукната пара, напомни си тя. Но дори и да го помнеше, така или иначе нямаше никакви пари, за да го плати.

Трябваше да бъде практична. Хората бяха живели в продължение на хилядолетия без електричество, така че и тя щеше да се справи. Приготвянето на храна отпаднаше: готварската печка и микровълновата фурна бяха електрически, а и тя не беше най-добрият готвач на света, затова беше без значение. Можеше да си приготвя нещо, и без да готви. Хладилникът беше празен, с изключение на мляко и някакви дреболии. Мисълта за млякото ѝ напомни колко беше жадна. Напълни си една чаша и върна опаковката обратно в хладилника.

В килера имаше керосинова лампа и много свещи, така че нямаше да ѝ се наложи да стои на тъмно. Най-критичен беше проблемът с водата. Беше ѝ необходима за пиене и къпане. Добитъкът можеше да пие от малката рекичка, която минаваше през източното пасище, значи за животните нямаше защо да се притеснява.

На около стотина метра зад къщата се намираше стар кладенец, но не знаеше, дали не беше пресъхнал или затрупан, когато копаеха другия. Дори и в него да имаше вода, как щеше да я извади? В хамбара бе видяла въже, но не и кофа.

Бяха ѝ останали седемнадесет долара, последните ѝ пари. Ако кладенецът не беше пресъхнал, щеше да отиде с пикапа до магазина и да купи кофа. Взе въжето от хамбара, един тиган от кухнята и отиде при стария бунар. Той беше обрасъл с бурени и лози, които се наложи да разчисти, като същевременно се оглеждаше за змии. Отвори тежкия дървен капак и пусна завързаният тиган в кладенеца. Не беше много дълбоко и след няколко секунди се чу плисък, Мишел задърпа въжето обратно. Когато изкара съда, независимо, че се бе удрял по каменните стени в него беше останала около половин чаша чиста вода. Тя въздъхна облекчено. Сега ѝ беше нужна само една кофа.

Когато се стъмни, Мишел беше уверена, че първите преселници са били също толкова силни, колкото Невероятният Хоук. Всеки мускул в тялото ѝ я болеше. Не искаше да мисли, колко пъти ѝ се бе

наложило да пълни и мъкне тежката кофа до къщата. Електричеството беше спряло, когато пералнята е била по средата на прането, така че трябваше да доизпере дрехите на ръка и да ги просне да съхнат. Пренесе още вода за пиене, къпане и за тоалетната. Тези съвременни удобства бяха прекалено неудобни без ток.

Беше толкова уморена, че си легна рано и не ѝ се наложи да хаби свещи. Остави на нощното шкафче една в чинийка и с кибрит до нея, ако случайно се събуди през нощта. Но когато легна между чаршафите, веднага заспа дълбоко.

На сутринта Мишел закуси сандвич с фъстъчено масло и желе. След това почисти хладилника от развалената храна, за да не се вмирихва. Къщата ѝ действаше потискащо, сякаш животът я бе напуснал, така че прекара по-голямата част от деня навън и докато наблюдаваше говедата, си мислеше за бъдещето. Може би щеше да се наложи да продаде част от животните, преди да са наддали достатъчно на тегло. Нямахше да вземе много за тях, но сега парите ѝ трябваха. Беше глупаво от нейна страна да позволи нещата да отидат толкова далече. Гордостта ѝ пречеше да поиска съвет и помощ от Джон, а сега щеше да ѝ се наложи да се обърне към него за продажбата на добитъка. Той знаеше с кого да се свърже за транспорта на животните. Получените пари щяха да ѝ помогнат да се задържи на повърхността и да се погрижи за останалите говеда до пролетта, а тогава те щяха да са натрупали достатъчно месо, за да са годни за продажба. Гордостта беше едно нещо, а тя допусна да стигне до границата на глупостта.

Ако всичко това се бе случило десет дни по-рано, тя нямаше дори да си помисли да се обърне за помощ към Джон. Беше се научила да не се доверява на хората, и всеки опит за помощ щеше да я отблъсне. Но Джон не ѝ позволи да се отдръпне: той бе дошъл и пое цялата работа, без да се съобразява с нейните протести и много нежно я прелъсти. В душата на Мишел започна да се заражда вяра в доброто, макар все още да я плашеше възможността да се осланя на някого или просто да попита за съвет.

Нощта беше задушна, тежкият въздух бе пропит с влага. Горещината, усилена от свещите и керосиновата лампа, беше непоносима. Мишел се бе изкъпала с хладка вода от кладенеца, но

въпреки това се чувстваше лепкава от пот. Беше твърде рано и твърде горещо, за да спи, затова излезе на верандата в търсене на лекия прохладен бриз.

Седна в плетения стол с меки възглавнички и въздъхна от облекчение, когато слабия вятър погали лицето ѝ. Нощните звуци на щурците и жабите я обградиха като хипнотизираща приспивна песен, и не след дълго клепачите ѝ се затвориха. Така и не успя да заспи, но потъна в спокойна летаргия, където времето минаваше незабележимо. Може би бяха минали два часа, а може би само половин, когато я стресна шума на двигател и хрущенето на чакъл под автомобилни гуми. Едва отворила очи, я заслепи светлината на фарове. Потръпна и се извърна на страни. След това светлината загасна, а двигателят замлъкна. Изправи се и сърцето ѝ препусна лудо, когато от пикапа излезе висок, широкоплещест мъж и затръшна вратата. Звездите не светеха ярко, но на нея не ѝ беше нужна светлина, за да го познае. Всяка клетка в тялото ѝ завибрира.

Мъжът се изкачи безшумно по стъпалата.

— Джон — прошепна Мишел. Гласът ѝ беше почти беззвучен, но той я чу и се обърна към нея. Тя окончателно се разсъни и започна да се възмущава. — Защо не ми се обади? Чаках да ми позвъниш.

— Не обичам телефоните — промърмори той и тръгна към нея. Но това беше само част от истината. Нейният глас щеше да го накара да я желае още повече и нощите щяха да се превърнат в още по-голям ад.

— Това не е никакво оправдание.

— Грещиш — отвърна ѝ провлачено. — Какво правиш тук? В къщата е тъмно и си помислих, че си си легнала рано.

„Кое то не би го спряло да ме събуди — помисли си тя иронично.“

— Много е горещо и не мога да заспя.

Джон изсумтя, наведе се и я взе на ръце, стресната, тя обхвана врата му. Той я вдигна, след това зае мястото ѝ в стола и я постави да седне в скута му. Изпълни я почти болезнено чувство на облекчение, близостта му отне напрежението, за което дори не подозираше. Заобиколена от неговата сила и топлина, от финия му мъжки аромат, тя се почувства, като че ли се бе завърнала у дома. Отпусната се притисна до него и му подаде устни за целувка. Целувката беше дълга и гореща,

устните на Джон бяха твърди и настойчиви, но Мишел не възрази, тя също бе изпълнена с изгарящо желание. Ръцете му се плъзнаха под тънката ѝ нощница — единственото, което беше облякла — и започнаха да галят нежната гола кожа. Неговото тяло вече се тресеше от болезненото желание, и той едва чуто прокълна.

— Господи, жено, седяла си тук практически гола.

— Няма никого наоколо, за да ме види — прошепна тя до самото му гърло. Устните ѝ се спуснаха надолу, докато не намериха пулсиращата вена. Обви ги страст — пламенна и луда. От момента, в който я докосна, тя желаше само едно — да легнат в леглото и да се любят. Мишел се обърна към него и се опита, колкото може по-силно да се притисне към гърдите му и простена в знак на протест, когато той не ѝ позволи да се вдигне.

— Така няма да стане — каза Джон, прегърна я здраво и стана. — По-добре да намерим леглото, защото този стол няма да издържи това, което имам предвид.

Понесе я навътре и щракна ключа на лампата, за да вижда, докато се качва по стълбите. Когато не светна, той се спря на прага.

— Крушката е изгоряла.

Напрежението отново нахлу в тялото ѝ.

— Няма ток.

Като се засмя тихо, Джон попита:

— Да го вземат дяволите, имаш ли фенерче? Последното нещо, което искам сега е да си счупя врата, докато се качвам по стълбите.

— Там, на масата има керосинова лампа.

Мишел се размърда в ръцете му и той нежно я остави да стъпи на краката си. Испита разочарование, че трябваше да я пусне, дори и за минута. Мишел намери кибрита опипом и драсна една клечка. Ярка светлина озари ръката ѝ, когато махна стъклото и запали фитила. Постава стъклото обратно на мястото му, а стаята се изпълни с мека светлина.

Джон взе лампата в лявата си ръка, а с дясната притисна Мишел до себе си и двамата тръгнаха да се изкачват по стъпалата.

— Съобщи ли в електрическата компания, че нямаш ток?

— Те знаят — искаше ѝ се да се разсмее.

— Колко време ще им трябва да отстранят повредата?

Е, какво пък, трябваше да му каже. Въздъхна и призна:

— Електричеството е изключено. Не можах да платя сметката. Той се спря и се намръщи.

— Дяволите да го вземат! От кога нямаш ток?

— От вчера сутринта.

Джон процеди нещо през стиснати зъби, гласът му излезе, като съскане.

— Стояла си без вода и светлина ден и половина? О, по дяволите, упорито създание! Защо не даде сметката на мен? — той изкрещя последните няколко думи към нея, а от жълтата светлина на лампата очите му искряха и мятаха черни пламъци от ярост.

— Не искам, да ми плащаш сметките! — отсече Мишел и се отдръпна далеч от него.

— Е, това е просто инат — като продължи да ругае, Джон я хвана за ръката и я помъкна нагоре по стълбите. В нейната спалня, постави лампата на нощното шкафче и отвори гардероба. От най-горният рафт извади куфар.

— Какво правиш? — изкрещя тя и изтръгна куфара от ръцете му.

— Събирам ти нещата — отговори ѝ кротко. — Ако не искаш да ми помогнеш, просто седни на леглото и не ми пречи.

— Спри! — опита се да му попречи да вземе куп дрехи от шкафа, но той просто я заобиколи и ги хвърли на леглото, след това се върна за друга партида.

— Идваш с мен! — каза ѝ твърдо. — Днес е събота, сметките ще могат да се платят чак в понеделник. Няма начин, по дяволите, да те оставя тук. Всемогъщи Боже, дори вода нямаш!

Мишел отстрани косата от очите си.

— Имам вода! Донесох я от стария кладенец.

Джон отново започна да псува, и се обърна от гардероба към скрина. Преди да може да му възрази, бельото ѝ бе добавено към нарастващата купчина на леглото.

— Не мога да остана при теб — каза тя отчаяно, като осъзна, че събитията ѝ се изплъзват от контрол. — Знаеш, как ще изглежда това. Мога да изкарам тук още няколко дни...

— Изобщо не ми пука, как ще изглежда! — отсече той. — И за да ме разбереш, ще ти го кажа още един път на обикновен английски. Сега ще дойдеш с мен и повече няма да се връщаш тук. Това не е гости само за един уикенд. Уморих се да се притеснявам за теб, докато се

опитваш да се оправяш тук сама. Това беше последната капка, която преля чашата. Ти си прекалено горда, за да ме молиш за помощ, дявол да го вземе, така че поемам всичко под свой контрол, както трябваше да постъпя от самото начало.

Мишел потръпна, вторачена в него. Вярно, щеше да ѝ стане неприятно от клюките, които щяха да плъзнат из околността, като горски пожар, но това не беше основната причина за нежеланието ѝ. Животът с него, щеше да унищожи и последната крехка бариера в сърцето ѝ. Нямахше да бъде в състояние да поддържа досегашната емоционална дистанция, като предпазна мярка, точно както не успя да запази физическа дистанция между тях. Щеше да живее в дома му, да спи в леглото му, да яде от храната му и да стане напълно зависима от Джон.

Това я уплаши толкова много, че се отдръпна далеч от него, сякаш чрез увеличаването на разстоянието между тях, можеше да намали неговата сила и ярост.

— Справям се прекрасно и без теб — прошепна тя.

— Това ли е, което наричаш прекрасно справяне? — извика той, докато изсипваше на кревата съдържанието на още едно чекмедже. — Беше полумъртва от изтощение и имаш дяволски късмет, че не се нарани вършейки сама работа, за която са необходими поне двама мъже. Нямах никакви пари. Нямах сигурна кола. Вероятно не разполагаш и с достатъчно храна, а сега нямаш и електричество.

— Знам, какво нямам!

— Е, ще ти кажа и нещо друго, което нямаш: нямаш избор. Обличай се!

Мишел стоеше изправена до стената в другия край на стаята, притихнала и напрегната. Когато тя не се раздвижи, Джон погледна към нея и нещо в изражението на лицето ѝ, го накара да се смири. То изглеждаше дръзко и упорито, но очите ѝ изразяваха уплаха, което я правеше ранима, това му подейства като удар в стомаха и го накара да се разколебае. Той прекоси стаята с бързи крачки, привлече я в прегръдките си и я притисна силно към себе си. Зарови лице в косата ѝ. Желаше да я обгради и да я предпази от всички беди, за да не се страхува тя никога повече.

— Няма да ти позволя да го направиш — прошепна той с дрезгав глас. — Опитваш се да ме държиш на разстояние, и да бъда проклет,

ако ти го позволя. Толкова голямо значение ли има за теб, какво ще кажат хората за нас? Или се срамуваш, че не принадлежа към вашата „висша“ класа?

Мишел поклати глава и се засмя, заби пръстите си по-силно в гърба му.

— Разбира се, че не. Аз също не принадлежа към висшата класа. Можеха ли жените да се срамуват, когато до тях стои такъв мъж? Устните му преминаха по челото ѝ и оставиха гореща следа.

— Тогава, какво има?

Тя прехапа устни, през ума ѝ преминаха картини от миналото, и страховете ѝ за бъдещето.

— Лятото, когато станах на деветнадесет, ти ме нарече паразит — Мишел никога не забрави тези думи и обидата причинена от тях. Болката беше стаена в тихия ѝ треперещ глас. — И беше прав.

— Не е вярно — прошепна той и прекара пръстите си по светлата ѝ коса. — Паразитът не дава нищо, той само взема. Тогава не разбирах, или може би съм бил ревнив, защото те исках изцяло. Сега те имам и няма да се откажа. Чаках те десет години мила, и няма да се задоволя с половината.

Той наклони главата ѝ назад и затвори с устните си жадно и топло нейните, като прекрати всички по-нататъшни протести. С лека въздишка Мишел се предаде, надигна се на пръсти и се притисна към него с цялото си тяло. Съжаленията можеха да почакаат: ако небето ѝ даваше този шанс, тя щеше да го хване с две ръце. Джон вероятно щеше да реши, че се е съгласила, за да има по-лек живот, и така може би беше по-безопасно, отколкото да знае, че е влюбена в него до уши. Тя се измъкна от ръцете му и тихо се облече в дънки и копринена блуза. След това започна да оправя хаоса, който бе сътворил с дрехите ѝ. Множеството пътувания я бяха научили бързо и акуратно да събира багажа си. Когато приключи с единия куфар, той го отнесе до колата. Накрая останаха козметиката и тоалетните ѝ принадлежности.

— Ако забравиш нещо, утре ще се върнем — обеща той. Държеше лампата за последен оглед и за слизането им по стълбите. Когато Мишел излезе, Джон загаси лампата, остави я на масата, а след това я последва и заключи вратата след себе си.

— Какво ще си помисли икономката ти? — изтърси нервно тя, когато се качи в пикапа. Болеше я, че напуска дома си. Беше се скрила

в ранчото, където искаше да пусне дълбоки корени. Тук бе намерила покой и изцеление в тежката работа.

— Това, че трябваше да ѝ се обадя, за да я информирам, кога ще си бъда в къщи — отговори той, като се смееше от облекчение и очакването, което го изпълваше. — Дойдох тук направо от летището. Чантата ми е в багажника, заедно с твоите куфари.

Джон не можеше да дочака, кога ще пристигнат в дома му, за да види дрехите на Мишел, висящи до неговите в гардероба, тоалетните ѝ принадлежности — в своята баня, а също и да спи с нея в едно легло всяка нощ. Никога преди не бе проявявал желание да живее с жена, но с Мишел го считаше за необходимост. Нямахте начин да се задоволи с по-малко, защото имаше нужда от абсолютно всичко, което тя можеше да му даде.

ГЛАВА 7

Когато Мишел се събуди, бе вече късна утрин. Лежеше сама в голямото легло и се опитваше да се приспособи към промяната. Намираше се в къщата на Джон, в неговото легло. Той бе станал преди няколко часа, още преди разсъмване, и я бе оставил с целувка по челото да си навакса съня. Мишел се протегна, чувствайки голотата си и лека болка в мускулите. Нямахше желание да става и да напуска уютния пашкул от чаршафи и възглавници, които бяха съхранили мириса на Джон. От спомена за разтърсващото удоволствие през изминалата нощ, по тялото ѝ пропълзя топлина и тя се размърда неспокойно. Той не бе спал много, естествено не остави и нея да заспи, докато накрая не напусна леглото, за да се заеме с ежедневните си задължения.

Ако само я беше взел със себе си. Младата жена се чувстваше неловко с икономката му Еди. Какво щеше да си помисли тя за нея? Двете се бяха срещнали за кратко, защото Джон я отведе на горния етаж с безсрамно непристойна прибързаност, но ѝ остана достатъчно време да се впечатли от ръста, достойнството и хладния контрол на възрастната жена. Икономката му не би казала и дума, дори и да не одобряваше ставащото, но доколкото се досещаше Мишел, жената нямаше и право да го прави.

Накрая стана от леглото и отиде под душа. Усмихна се иронично на себе си при мисълта, че не ѝ се налага да икономисва топлата вода. Централната климатична инсталация поддържаше къщата приятно хладна, още едно удобство, от което тя беше принудена да се откаже, с цел намаляване на разходите. Независимо от психическото ѝ състояние, тук щеше да ѝ бъде комфортно. Порази я странната мисъл, че никога досега не бе посещавала къщата на Джон, нито бе имала представа какво да очаква. Вероятно къщите на съседите не бяха така разкошни, колкото нейната, защото преди да се преместят, баща ѝ беше ремонтирал и модернизирал напълно отвътре старата сграда. Домът на Джон бе построен преди осем години и беше в испански стил.

Специалните цветни кирпичени тухли — направени от глина и нарязана слама — и високите тавани, запазваха прохладата от залива, а колоритното разнообразие на стайните растения носеше свежест във въздуха. Беше изненадана от толкова много зеленина, но после реши, че това е дело на Еди. От всяка стая се откриваше изглед към вътрешен двор с U-образна форма, с басейн в средата, около който имаше такова изобилие от растителност, че приличаше на джунгла.

Този лукс я удиви. Джон не беше беден, но къщата струваше много пари, които можеше да вложи в ранчото. Беше очаквала нещо по-практично, но в същото време, домът изцяло му прилягаше. Тук всичко бе пропито с неговото присъствие и направено за негово удобство.

Най-накрая си наложи да спре да се колебае, и да слезе долу. Рано или късно трябваше да разбере дали Еди възнамерява да се отнася враждебно към нея.

Разположението на стаите беше просто и тя без проблеми намери кухнята. Всичко, което трябваше да направи, бе да последва аромата на кафе. Когато влезе, Еди я огледа с безизразно лице и сърцето на Мишел, като че ли потъна. Тогава икономката постави ръце на хълбоците си и каза спокойно:

— Неведнъж съм казвала на Джон, че е крайно време да доведе жена в тази къща.

Мишел въздъхна с облекчение, защото нямаше да може да понесе презрението на Еди. Сега беше много по-чувствителна към мнението на хората, отколкото преди, когато беше по-млада и високомерна. Животът беше убил това високомерие и я бе научил да не очаква само рози.

Руменина заля бузите ѝ.

— Джон не си направи труда, да ни запознае снощи. Аз съм Мишел Кабът.

— Еди Верд. Ще закусвате ли? Аз съм също и готвачката тук.

— Не, благодаря, ще изчакам. А Джон ще се върне ли за обяд? — Мишел леко се смути, задавайки този въпрос.

— Да, ако работи някъде наблизко. Искате ли кафе?

— Аз мога да си сипя — каза бързо Мишел. — Къде са чашите?

Еди отвори шкафа в ляво от мивката, извади чаша и я подаде на Мишел.

— Ще бъде много хубаво да имам компания тук през деня — каза икономката. — Тези проклети каубои не ги бива много за разговори.

Еди не отговори на очакванията на Мишел. Вероятно бе на около петдесет години и, макар косата ѝ да беше все още тъмна, имаше нещо в нея, което я караше да изглежда на тази възраст. Беше висока с широки рамене и горда осанка, като игуменка на манастир, и също с такова невъзмутимо достойнство. Но в нея, освен това се усещаше и проникателност, очите ѝ гледаха уморено, като на човек видял много в живота. Нейното тихо приемане, отпусна Мишел. Еди не я осъждаше.

Въпреки намалялото напрежение, Еди спокойно и твърдо отказа на предложението на Мишел да ѝ помага в домакинската работа.

— Рафърти ще ни трие сол на главите — каза тя. — Домакинската работа е това, за което ми плаща, а ние тук се стараем да не го ядосваме.

Като не знаеше с какво да се занимава, Мишел тръгна да се разхожда из къщата, като надзърташе във всяка стая и се чудеше колко време ще бъде в състояние да устои на скуката и безделието. Работата ѝ в ранчото беше толкова тежка, че понякога не искаше нищо повече от това да приседне от умора където и да е, но винаги имаше с какво да се занимава. Тя обичаше работата си във фермата. Не ѝ беше лесно, но я устройваше много повече, отколкото ролята ѝ на скъпо украшение и платена любовница. Липсата на цел я караше да се чувства неловко. Надяваше се, че да живее с Джон би означавало да правят всичко заедно, да споделят грижите и неприятностите, които съпровождат семейните двойки.

При тази мисъл рязко си пое въздух. Намираше се в неговата спалня пред отворените врати на гардероба и се взираше в дрехите му, сякаш личните му вещи щяха да го приближат до нея. Бавно протегна ръка и докосна с пръсти ръкава на ризата му. Нейните дрехи също висяха до неговите, но се чувстваше чужда тук. Това беше неговия дом, неговата спалня, неговия гардероб, а тя беше само една вещ, на която се наслаждаваха нощно време, а при изгрев-слънце забравяха. Тъжно си призна, че това беше по-добре от нищо: независимо колко щеше да пострада гордостта ѝ, тя щеше да остане тук до тогава, докато Джон я желаше. Защото Мишел беше толкова болна от любов към него, че щеше да се възползва от всичко, което той можеше да ѝ даде.

Но това, което наистина искаше, повече от всичко в живота си, беше Джон да я обича така силно, колкото я желаше. Искаше да се омъжи за него, да му бъде партньор и приятел, както и негова любовница, за да принадлежи на това място, колкото и самият той.

Част от нея се стресна, че може да мисли отново за брак, дори и с Джон. Роджър беше убил доверието ѝ, оптимизма ѝ за живот, поне до скоро смяташе така. Но надеждата разцъфваше отново, като нежен феникс, надигащ глава от пепелта. За първи път призна пред себе си, колко е голяма душевната ѝ сила — ужасът и срамът от брака ѝ я бяха променили, но не я бяха унищожили. Голяма част от оздравяването си дължеше на Джон. Тя го обичаше толкова отдавна, че тази любов стана неизменна част от живота ѝ, и беше винаги в нея, даваше ѝ сили дори тогава, когато смяташе, че вече няма никакво значение.

Най-накрая любопитството я накара да излезе от къщата. Реши да се разходи наоколо и да разгледа, без да се намесва в работата на някого и без да задава въпроси. Разликата между ранчото на Джон и нейното беше огромна. Тук всичко бе чисто и добре поддържано, конюшните и оградата бяха прясно боядисани, машините работеха. Здрави и силни коне се разхождаха зад заграждението или пасяха на пасището. Навесът за складиране на балите бе в много по-добро състояние от плевнята ѝ. И нейното ранчо някога бе изглеждало така, помисли си Мишел и се изпълни с решимост да го постигне отново.

Кой щеше да се грижи сега за нейното стадо? Не беше попитала Джон, а и не ѝ остана време за това. Беше я вкарал в леглото си толкова бързо, че нямаше време да помисли за нищо, а после я бе оставил, докато тя все още спеше.

Вечерта, когато Джон се прибра, тя бе на ръба на нервен срив, дори чувстваше как мускулите ѝ потрепват от напрежение. Веднага след като дойде от кухнята, очите му огледаха стаята и на лицето му се отрази дълбоко удовлетворение, когато я видя. През целия ден се бе борил с желанието си да се върне обратно, представяйки си я най-сетне под неговия покрив. Дори, когато беше строил къщата, преди осем години, се чудеше, какво ще си помисли Мишел за нея, дали ще я хареса, представяше си как ще изглежда тя в тези стаи. Домът му не

беше голям като именията в Палм Бийч, но беше построен според указанията му за удобство, беше красив и в някои отношения луксозен.

Мишел изглеждаше толкова свежа и прекрасна, като утринна зора, докато той беше целия в пот и прах, с потъмняла челюст от наболата през деня брада. Ако я докоснеше сега, щеше да остави мръсни отпечатъци по кремавобялата ѝ рокля, но ако не го направеше скоро, щеше да се побърка.

— Ела с мен — изръмжа той, и се отправи към стълбите, като ботушите му потропваха по пода покрит с плочи.

Мишел бавно го последва, задавайки си въпроса, дали Джон вече не съжалява, че я бе довел тук. Не я целуна, дори не се усмихваше.

Когато Мишел влезе в спалнята, Джон сваляше ризата си и захвърли мръсната, пропита с пот дреха на килима. Тя потръпна при вида на широката му покритата с косъмчета гръд и мощните му рамене. Пулсът ѝ се учести при спомена, как се бе чувствала, когато Джон лежеше върху нея, бавно отпускаяки тежестта си и гърдите ѝ допираха къдравите му косъмчета.

— Какво прави днес? — попита той и влезе в банята.

— Нищо — мрачно отвърна Мишел, отблъсквайки чувствата, които заплашваха да я погълнат.

От банята се чу плисък на вода и когато Джон се появи няколко минути по-късно, лицето му бе чисто. Влажни кичурчета от черната му коса се бяха навили на слепоочията. Той я погледна с нетърпеливо, мрачно изражение. Наведе се и събу ботушите си, след което разкопча колана.

Сърцето на Мишел започна да бие с яростен ритъм. Той щеше да я отведе в леглото точно сега и тя пак нямаше да успее да поговори с него. Трябваше да го направи, преди да посегне към нея. Нервно вдигна изцапаните му ботуши, за да ги прибере в гардероба, чудейки се как да започне.

— Чакай — рече тя. — Трябва да говоря с теб.

Джон не виждаше никаква причина да чака.

— Тогава говори — каза той, разтвори ципа на дънките и ги смъкна по бедрата си.

Мишел си пое дълбоко въздух.

— Омръзна ми цял ден да не правя нищо.

Джон се изправи, и погледа му застина, когато тя замълча. По дяволите, трябваше да го очаква. Когато придобиеш нещо скъпо, трябва да плащаш и за неговото поддържане.

— Добре — каза той с равен тон. — Ще ти дам ключовете от мерцедеса, и утре ще отворя разплащателна сметка на твое име.

Мишел замръзна, когато смисъла на думите му стигна до нея и цвета на лицето ѝ изчезна. Нямаше да му позволи да я превърне в домашен любимец, забавна сексуална играчка, с хубава кола и сметка за плащане на скъпи покупки. Заля я неудържима ярост, която помете и последните остатъци от самообладанието ѝ. Гневно хвърли ботушите по него. Той избегна първия, но втория го удари по гърдите.

— Какво, по дяволите!...

— Не — изкрещя тя, а очите ѝ горяха като зелен огън на необичайно бледото ѝ лице. Мишел стоеше неподвижно стиснала длани в юмруци. — Не искам парите ти или проклетата ти кола! Искам да се грижа за добитъка си и за моето ранчо, а не да стоя тук по цял ден, като някаква сексукла и да чакам да се прибереш и да си поиграеш с мен!

Джон изрита дънките си, и остана само по слипове. Неговият собствен гняв също растеше, но той успяваше да го държи под контрол. Това бе очевидно от тихия му и спокоен глас.

— Не мисля за теб като за сексукла. Какво те накара да мислиш така?

Мишел беше преbledняла и трепереше.

— Доведе ме направо тук и започна да се събличаш.

Той смръщи вежди.

— Защото бях мръсен от главата до петите. Не можех дори да те целуна, без да те изцапам, а не исках да оставя петна по роклята ти.

Устните ѝ затрепериха, когато погледна надолу към дрехата си.

— Та това е просто една рокля — каза тя с отвращение. — Ще се изпере. И бих предпочела да се изцапам, отколкото да седя тук всеки ден, без да правя нищо.

— Говорихме за това преди и вече е решено.

Той приближи към нея, постави ръце на раменете ѝ и леко я притисна.

— Не можеш да се справиш с работата, само ще се нараниш. Някои жени биха се справили, но ти не си достатъчно силна. Виж си

дланите — каза той, плъзна ръцете си надолу и я хвана за китките. — Костите ти са твърде крехки.

Мишел установи, че се обляга на него, главата ѝ легна в извивката на рамото му.

— Престани да ме караш да се чувствам безполезна! — отчаяно извика тя. — Поне можеш да ме вземеш със себе си. Мога да връщам заблудените...

Той я обърна в прегръдките си, притисна я към себе си и я накара да замълчи.

— Боже, бебчо — промърмори той. — Аз само се опитвам да те защитя, не те карам да се чувстваш безполезна. Едва не полудях, когато те видях, как опъваш сама телта на оградата, и при мисълта какво може да се случи, ако се отплесне и те удари отзад. Може да бъдеш хвърлена от седлото или да те премажат говедата.

— Всичко това може да се случи и с теб.

— Но не може да стане толкова лесно. Признай, че спорът ни е безсмислен. Аз просто искам да те предпазя.

Това беше битка, която често бяха водили, но тя никога не спечели. Нищо не бе в състояние да застави Джон да промени мнението си. Но Мишел не искаше да се предаде, защото не можеше да понесе още няколко дни, като този.

— А ти ще можеш ли да издържиш, без да работиш? Просто да стоиш и да наблюдаваш другите? Дори Еди не ми позволява да ѝ помогна.

— По дяволите, по-добре да не го прави.

— Виждаш ли, какво искам да ти кажа? Трябва ли просто да седя по цял ден?

— Добре. Печелиш точка — каза той с нисък глас.

Джон си мислеше, че тя ще се радва да води отново живот, изпълнен със свободно време, вместо това бе изнервена до краен предел. Погали я успокояващо по гърба и тя постепенно се отпусна в обятията му. Мишел плъзна ръце нагоре и го прегърна през врата. Той трябваше да ѝ намери с какво да се занимава, но сега нищо не му идваше на ум. Трудно му беше да мисли, когато тя се докосваше до него като нежна коприна, твърдите ѝ гърди опираха в неговите, а ноздрите му се изпълваха със сладкия ѝ женски аромат. Беше мислил за Мишел през целия ден, и тази мисъл го притегляше към нея като

магнит. Независимо колко често я имаше, желанието му се връщаше по-силно от преди.

Неохотно я отстрани на няколко сантиметра от себе си.

— Вечерята ще бъде готова след около десет минути, а трябва да взема душ. Мириша като кон.

Горещият земен мирис на пот, слънце и мъж не дразнеше Мишел. Тя отново се притисна в него, склони глава на гърдите му и жадно прокара език по горещата му кожа. Той се разтрепери и всичките мисли за баня излетяха от главата му. Прокара пръстите си през блестящата светлорозовата пелена на косите ѝ, повдигна лицето ѝ и впи устни в целувка, за която бе мечтал през целия ден.

Мишел не би могла дълго да му устои: всеки път като я докоснеше, тя незабавно му отговаряше, като се разтапяше за него, отваряше устни да посрещне неговите, готова да му даде всичко, което той искаше да вземе. Любовта ѝ към него преминаваше всички граници, като ѝ откриваше нови емоционални и физически територии. Само последните остатъци на самоконтрол, позволиха на Джон да не я хвърли върху леглото, точно сега.

— Душ — промърмори той и вдигна главата. Гласът му звучеше напрегнато. — След това вечеря. После трябва да се заема с документите, дявол да го вземе, не мога да ги отлагам повече.

Мишел почувства, че Джон очаква тя да се противопостави и да поиска компанията му, но тя повече от всеки друг разбираше, че домашната работа не бива да се натрупва. Освободи се от ръцете му и се усмихна.

— Гладна съм, така че побързай с твоя душ.

В главата ѝ се оформи една идея, върху която трябваше да помисли.

Мишел беше удивително спокойна по време на вечерята. Изглеждаше някак естествено да бъде тук с него, сякаш всичко си бе застанало на мястото. Сутрешната неловкост с Еди беше изчезнала, може би заради присъствието на Джон. На Мишел ѝ хареса, че икономката вечеряше заедно с тях, без да съблюдава формалности. Това ѝ даде шанс да обмисли всичко, защото коментарите на Еди запълваха тишината и правеха младата жена по-малко забележима.

След вечеря, Джон бързо я целуна и я потупа по дупето.

— Ще се постарая да приключа възможно най-бързо. Ще намериш ли с какво да се забавляваш известно време?

Заля я вълна от обида.

— Ще дойда с теб.

Той въздъхна тежко и погледна надолу към нея.

— Бебчо, ако си с мен, няма да мога да свърша никаква работа.

Тя му хвърли унищожителен поглед.

— Ти си най-големия шовинист на света, Джон Рафърти. Да работиш ли отиваш? Идеално, ще ми покажеш това, което правиш, а после аз ще поема работата с документите.

Той я погледна предпазливо.

— Не съм шовинист — „И изобщо не ми се иска да се докосваш до сметките ми“ — добави на себе си.

Със същия успех, можеше да го каже на глас, защото Мишел прочете мислите му.

— Или ще ми дадеш да правя нещо, или още сега ще се върна в къщи — каза тя категорично, гледайки го в лицето и с ръце на хълбоците.

— Какво знаеш ти за водене на счетоводство?

— Случайно съм завършила колеж по бизнес администрация.

Мишел му даде време да асимилира чутото. Очевидно нямаше да я пусне доброволно в своя кабинет. Тя го заобиколи и тръгна надолу по коридора без него.

— Мишел, дявол да го вземе — промърмори раздражено той и я последва.

— Какво лошо има в това, че ще се занимавам с документите ти? — попита го, като седна до голямото бюро.

— Не те доведох тук, за да работиш. Искам да се грижа за теб.

— Нима мога да се нараня тук? Или може би молива е твърде тежък за мен, за да го вдигам?

Джон я погледна намръщено, искаше му се да я сграбчи от стола. Но блестящите ѝ зелени очи и упорито вдигнатата ѝ брадичка, го предупредиха, че е готова да се бори. Ако продължаваше да я притиска, тя наистина можеше да се върне в онази тъмна и празна къща. Можеше да я задържи тук насила, но не му се искаше да постъпва по този начин. Желаше я нежна и послушна, а не да се нахвърля върху него, като дива котка. Проклетие, в края на краищата

това беше по-безопасно, отколкото да язди сред стадото. Щеше да проверява два пъти книгата през нощта.

— Добре — изръмжа той.

Мишел го изгледа подигравателно.

— Ти си толкова милостив.

— Държиш се много дръзко тази вечер — подхвърли той, докато сядаше. — Може би трябваше да те любя преди вечеря, за да намаля малко неуморната ти активност.

— Както казах, ти си най-големият шовинист на света — Мишел го дари с надменен поглед, един от тези, които по-рано го караха да почервенява. Започваше да й харесва да го дразни.

Лицето му потъмня, но той успя да се овладее. Избута към нея купчина фактури, квитанции и бележки.

— Бъди внимателна и не прави грешки — отсеке той. — Данъците не са много приятно нещо, и без счетоводител-аматьор, който бърка сметките.

— Аз се занимавах със счетоводните книги, след смъртта на баща ми — отвърна му Мишел.

— Като съдя по това, което виждам скъпа, казаното не е много добра препоръка.

Лицето й замръзна и тя отмести поглед от него, което го накара да изругае тихо. Без да каже дума повече, тя дръпна документите и започна да ги сортира, след това ги подреди по дати. Джон се облегна назад в голямото си кресло, лицето му беше мрачно, докато я наблюдаваше как въвежда бързо и чисто цифрите в главната счетоводна книга, след това пресмята колонките по два пъти с калкулатора, за да бъде сигурна, че са верни.

Когато привърши, бутна счетоводната книга през бюрото към него.

— Провери, и виж, че не съм направила нито една грешка.

Джон провери всичко. Накрая затвори счетоводната книга и каза:

— Добре.

Мишел присви очи.

— Това ли е всичко, което можеш да кажеш? Нищо чудно, че никога не си бил женен, след като мислеше, че жените нямат мозък да съберат две и две.

— Бях женен — рязко каза той.

Информацията я зашемети, защото никога не бе чувала, някой да споменава за женитбата му. Думата брак, изобщо не се връзваше с Джон Рафърти. Изгори я яростна ревност при мисълта за другата жена, която беше живяла с него, носила името му, споделяла леглото му, имала правото да го докосва.

— С коя... кога? — заекна тя.

— Преди много време. Току-що бях навършил деветнадесет и в главата си имах повече хормони, отколкото здрав разум. Само Бог знае защо се омъжи за мен. Трябваша й само четири месеца, за да разбере, че живота в ранчото не е за нея, че й трябват пари за харчене, а не съпруг, който работи по двадесет часа на ден.

Гласът му беше равен, очите пълни с презрение. Мишел усети студ.

— Защо никой никога не го е споменавал? — прошепна тя. — Познаваме се в продължение на десет години, но не знаех, че си бил женен.

Той сви рамене.

— Разведохме се седем години преди вие да се преместите тук, така че новината не беше от най-горещите в окръга. Така или иначе, бракът ни не продължи достатъчно дълго, за да успеят хората да научат за нея. Работех твърде много и няхах време за социални контакти. Ако тя се беше омъжила с мисълта, че съпругата на фермер живее в лукс, много бързо си промени мнението.

— Къде е сега? — Мишел горещо се надяваше тази жена да не живее все още в района.

— Не знам и не ми пука. Чух, че се омъжила за някакъв богат възрастен мъж, веднага след като развода ни беше приключил. Тогава това нямаше значение за мен, а още по-малко има сега.

Мишел се чудеше, как някоя жена може да предпочете друг мъж, без значение колко е богат, пред Джон. Беше готова да живее в колиба и да яде гърмящи змии, ако това беше цената да бъде с него. Едва сега започваше да разбира презрителното му отношение към богаташчетата обикалящи модерните курорти. Ето защо беше отправял толкова много отровни забележки към нея в миналото, че разрешава на други да я издържат, вместо да работи и да се осигурява сама. Като разбра това й стана още по-непонятно, защо сега Джон не й разрешаваше да работи нищо, сякаш искаше да я направи напълно зависима.

Той я наблюдаваше с полупритворени очи и се чудеше за какво ли си мисли. Тя беше шокирана да научи, че е бил женен. Беше толкова отдавна, че дори не мислеше за това, и не би го споменал, ако не бяха думите ѝ за брака, които му го напомниха. Това се бе случило в друг живот, с едно деветнадесет годишно момче, изпълнено със смелост да съживи малкото западнало ранчо, получено в наследство. И тъй като бяха минали много години, дори не можеше да си спомни името, нито пък беше в състояние да си спомни как изглежда. Сега не би я познал, дори да се срещнеха лице в лице. Беше странно, защото въпреки че не бе виждал Мишел през годините на брака ѝ, никога не забрави лицето ѝ, начина, по който се движеше, и как слънчевите лъчи играеха в косата ѝ. Познаваше всяка линия на изразителното ѝ изящно лице, високите скули, упоритата брадичка, широките нежни устни. Тя беше притискала тези устни към гърдите му, и бе усетила соления вкус на потната му кожа, когато ги облиза с език. Сега Мишел изглеждаше толкова хладна и недостъпна в безупречната си бяла рокля, но когато правеха любов, тя се превръщаше в течна коприна. Представи си, как краката ѝ се увиват около кръста му, и от страстта избухнала в тялото му, започна да се втвърдява. Джон се раздвижи неспокойно и се облегна назад в стола си.

Тъй като не желаше да любопитства повече, Мишел се обърна към купчината документи на бюрото му. Не искаше да знае никакви подробности за бившата му жена, и се опасяваше, да не би той да използва възможността, да я попита за неуспешния ѝ брак. Побезопасно бе да се върнат към работата. А и трябваше да говори с него за продажбата на добитъка си.

— Имам нужда от съвета ти за нещо. Искан да угоя говедата за продажба през тази година, но тъй като ми е необходим оборотен капитал, си мисля, че се налага да ги продам сега. С кого да се свържа и как да организирам транспорта?

Точно в този момент не му се мислеше за никакви животни. Мишел скръсти крака и полата на роклята ѝ се вдигна, приковавайки погледа му. Той искаше да я вдигне още по-нависоко, до кръста ѝ, и да оголи напълно краката ѝ. Дънките му се опънаха съвсем, под натиска на набъбналата му плът и трябваше да намери сили в себе си, за да ѝ отговори.

— Нека добитъка се угои достатъчно, така ще получиш много повече пари за него. През това време, аз ще се грижа за ранчото ти.

Тя обърна главата си толкова рязко, че косите ѝ се завъртяха, но всички думи излетяха от главата ѝ, когато очите им се срещнаха и прочете изражението в тях.

— Нека се качим горе — промърмори той.

Беше почти плашещо, че интензивната му сексуалност бе фокусирана върху нея, но Мишел се чувстваше безпомощна да му устои. Разбра, че стои изправена и се разтрепери, когато Джон сложи ръка на гърба ѝ и нежно я подтикна към горния етаж. Качвайки се към спалнята, тя се почувства уязвима. Понякога размерите му я зашеметяваха, и това беше един от тези случаи. Беше толкова висок и мощен, а раменете му толкова широки, че когато тя лежеше под него в леглото, той изпълваше цялото пространство. Само неговият контрол и нежността му я защитаваха.

Джон заключи вратата на спалнята. Застана зад Мишел и бавно започна да разтваря ципа на роклята ѝ. Усети я, че трепери.

— Не се страхувай, бебчо. Или това е от възбуда?

— Да — прошепна тя, когато той пъкна ръце в отворената рокля, хвана гърдите ѝ и ги стисна с пръсти. Усещаше туптенето на зърната си под дланите му, и със слаб стон притисна гръб към него, опитвайки се да потъне в твърдостта и топлината му. Почувства се толкова добре, когато Джон я докосна.

— И двете? — промърмори той. — Защо се страхуваш?

Очите ѝ бяха затворени и дишаше накъсано, когато той разтърка зърната ѝ, които се възбудиха и се превърнаха в малки горещи точки.

— От начина, по който ме караш да се чувствам — задъхана отвърна Мишел, главата ѝ се мяташе на рамото му.

— Ти ме караш да се чувствам също така — гласът му беше нисък и гърлен от горещото напрежение нарастващо в него. — Толкова съм възбуден, че ще се взривя, ако не вляза в теб. Там си толкова мека и стегната около мен, че така или иначе знам, че ще избухна.

Правенето на любов с думи, караше трепета ѝ да се превръща в мощни тръпки. Краката ѝ омекнаха, неспособни да я държат повече и ако не беше мускулестото му тяло да я задържи, щеше да падне. Прошепна името му, една дума, изпълнена със страстен копнеж.

Дъхът му изгори кожата ѝ около ухото, когато той завря лицето си в косата ѝ.

— Толкова си секси, мила. Тази рокля ме влудява. Искрах да я вдигна, ето така — ръцете му оставиха гърдите ѝ и се спуснаха към бедрата ѝ, събра плата в юмруците си и го вдигна нагоре. След това полата на роклята ѝ се оказа събрана около кръста, а ръцете на Джон бяха под нея, пръстите му лежаха върху голия ѝ корем.

— Представях си, как плъзгам ръцете си под гащичките ти, ето така. После ги свалям, ето така.

Мишел изстена, когато той дръпна бикините надолу по бедрата ѝ, обхваната от сладострастна безпомощност и беззащитност. Разсъблечена, тя се чувстваше още по открита и уязвима. Дългите пръсти на Джон проникнаха между краката ѝ и я накараха диво да затрепери, докато я галеха и проучваха, и я довеждаха до границата на удоволствието.

— Ти си толкова сладка и мека — прошепна той. — Готова ли си за мен?

Мишел се опита да отговори, но можа само да поеме въздух. Изгарящо в пламъци, тялото ѝ пулсираше, а Джон все още я притискаше към себе си, пръстите му бавно навлизаха в нея, макар да знаеше, че иска него и е готова да го поеме. Беше сигурен. Бе много опитен, за да не знае, но упорито продължаваше сладкото ѝ мъчение, като се наслаждаваше на усещането от него. Сега Мишел се чувстваше толкова секси, колкото той ѝ казваше. Собствената ѝ чувственост се разтваряше като нежно цвете под ръцете му и неговия нисък, гърлен глас. Всеки път, когато Джон правеше любов с нея, тя придобиваше малко повече самоувереност в собствените си способности да дава и получава удоволствие. Той бе силно, откровено казано сексуален, и толкова опитен, че тя искаше да го удари всеки път, когато мислеше за това, но откри, че може да го задоволява. Винаги трепереше от желание, когато я докоснеше. Този мъж, чиято сурова мъжественост му даваше чувствена власт над всяка жена, която пожелаваше, трепереше от желание към нея. Мишел беше на двадесет и осем години, и едва сега, в ръцете на Джон, откри своята сила, научи се да получава удоволствие, да бъде истинска жена. Най-накрая, когато не можеше да издържа повече, се изплъзна от ръцете му. Очите ѝ горяха, когато досъблече роклята си, посегна към него и разкъса дрехите му.

Той се засмя дълбоко, по-скоро от възбуда, отколкото от чувство за хумор, и ѝ помогна. Голи и сплетени в едно цяло, паднаха заедно на леглото. Джон влезе в нея с един бавен, мощен тласък. За първи път си позволи нещо повече от бавните предпазливи прониквания. Сега и двамата напълно бяха изгубили контрол над себе си.

На следващата сутрин Мишел скочи от леглото преди Джон, а лицето ѝ блестеше.

— Не е нужно да ставаш — отбеляза той с нисък, дрезгав от съня глас. — Защо не поспиш по-дълго?

В действителност му харесваше мисълта, че тя спи в неговото легло, гола и изтощена след една нощ, изпълнена с любов.

Тя отстрани светлата си разрошена коса от очите, като ги прикри, смутена от голотата му, когато той стана от леглото.

— Днес ще дойда с теб — отвърна Мишел и се шмугна покрай него в банята.

Няколко минути по-късно Джон се присъедини към нея под душа, присвил черните си очи от нейното заявление. Тя очакваше да ѝ отговори, че не може да отиде с него, но вместо това той промърмори:

— Нямам нищо против, ако това ще те направи щастлива.

И още как. Вече бе решила сама за себе си, че Джон е един свъхзащитнически настроен шовинист, и че с радост би я държал увита в памук, и за споразумение с него и дума не можеше да става. Но тя знаеше какво може да направи и щеше да го стори. Беше толкова просто.

През следващите три седмици в душата на Мишел започна да се заражда чувство на дълбоко щастие. Пое изцяло работата с документите — три пъти в седмицата — така на Джон му оставаше повече свободно време вечер, отколкото преди. Той не провери повече изчисленията ѝ, тъй като се бе уверил в нейната способност. В останалите дни от седмицата беше из ранчото с Джон, като се наслаждаваше на неговата компания, а той откри, че му харесва, когато тя е до него. Имаше моменти, когато бе толкова разгорещен, мръсен и ядосан, че му идеше да ругае до посиняване, но тогава улавяше

погледа на Мишел и от усмивката ѝ раздразнението му изчезваше. Какво значение имаше упоритото биче, след като тя го гледаше по този начин? Тя не протестираше срещу праха, жегата или миризмите — нещо, което Джон не беше очаквал от нея и понякога това го притесняваше. Сякаш тя скриваше част от себе си, заровена дълбоко в свой собствен, затворен свят. Мишел, която той познаваше преди, се смееше, шегуваше се, беше общителна, обичаше забавите и танците. Сега Мишел рядко се смееше и макар преди да бе толкова щедра на усмивки, му отне известно време да го забележи. Една от тези нейни усмивки беше способна да му замае главата, както и на всичките му работници, но той помнеше искрящия ѝ смях, и се чудеше къде бе изчезнал. За него бе още толкова ново да е до нея, че не искаше да я дели с останалите. Те прекарваха нощите обвити в жарка страст, и вместо да утихва, желанието им се усилваше още повече. През деня, Джон се намираше в състояние на постоянна лека ерекция, и му беше достатъчен само един поглед към Мишел, за да стане толкова твърд, че му се налагаше да търси начини да го прикрие.

Една сутрин Мишел остана в къщата, за да работи в кабинета. Беше сама, защото Еди отиде до магазина. Този ден телефона не спря да звъни, и непрекъснато прекъсваше работата ѝ. Тя бе раздразнена, когато звънна отново и се наложи пак да прекъсне заниманието си, за да отговори.

— Домът на Рафърти.

Никой не отговори, макар Мишел да чуваше бавното дълбоко дишане, сякаш човека от другия край на линията съзнателно го контролираше. Това не беше телефонен маниак, дишането отсреща не беше тежко и неприлично.

— Ало — каза тя. — Чувате ли ме?

Мишел чу в слушалката тихо кликване, сякаш този, който бе звъннал бе поставил слушалката си бавно и внимателно, каквото бе и дишането му. Той. По някаква причина, тя изобщо не се съмняваше, че това беше мъж. Здравият ѝ разум казваше, че това може да е някой отегчен тийнейджър, който си прави шега, или просто грешка, но я заля внезапен студ. Чувство за заплаха беше изпълнило тишината по линията. За първи път от три седмици се почувства сама и по някакъв

начин заплашена, макар да нямаше видима причина за това. Обхваналия я студ не я напускаше и внезапно Мишел почувства остра нужда да излезе навън под горещото слънце. Трябваше да види Джон, просто да го погледне, да чуе дълбокия му глас, когато крещи, ругае, или внимателно напява на кон или изплашено теле. Имаше нужда от топлината му, за да разсее студа на тази заплаха, чийто източник не можеше да определи.

Два дни по-късно, телефонът звънна отново. И отново Мишел има щастието да вдигне слушалката.

— Ало — каза тя. — Домът на Рафърти.

Тишина.

Ръката ѝ се разтрепери. Напрягна слух и чу тихото равномерно дишане, след това кликване, когато отсреща внимателно затвориша, и миг по-късно, сигнала свободно бръмна в ухото ѝ. Мишел усети гадене и студ, без да знае защо. Какво ставаше? Кой си играеше така с нея?

ГЛАВА 8

Мишел крачеше из спалнята, като нервна котка, копринената ѝ коса се виеше около главата ѝ при всяка крачка.

— Не искам да ходя никъде — изтърси тя. — Защо не ме попита, преди да обещаеш на Ади, че ще отидем?

— Защото щеше да измисляш извинения едно след друго, само за да не отидеш, както го правиш точно сега.

Джон я наблюдаваше как се движи възбудено из стаята с блеснали очи. Това беше нехарактерно за обикновено плавната грация на Мишел. Беше минал почти месец, откакто се бе пренесла при него в ранчото, и за това кратко време не бе напускала границите на неговата собственост, освен когато трябваше да посети дома си. Той ѝ беше дал ключовете на мерцедеса, за да го използва когато поиска, но доколкото му бе известно, тя не го бе взимала досега. Не беше ходила да пазарува, макар да се бе убедил, че разполага с пари. Всяка седмица бе получавал обичайните покани за съботното барбекю, превърнало се в традиция в района, но Мишел винаги бе намирала причина да откаже. Джон се почуди за момент, дали поведението ѝ не бе продиктувано от срам за това, че сега принадлежи на мъж, който не отговаря на финансовото състояние и на изтънченото поведение на мъжете, с които беше контактувала преди, но бързо отхвърли тази мисъл. Не беше това. Сега я познаваше много по-добре. През нощта идваше в прегръдките му с нетърпение и желание, и едва ли имаше значение факта, че са от различни слоеве на обществото. Много от преценките му за нея се оказаха погрешни. Тя никога не бе презирала и отхвърляла физическия труд. Просто я бяха защитавали от него през целия ѝ живот. Мишел искаше да работи. Дявол да го вземе, тя настояваше за това! На Джон му се налагаше постоянно да бъде нащрек, за да я предпазва от опитите ѝ да върши нещо из ранчото. Да, беше станал по-зле и от баща ѝ, бе готов на всичко, само за да я направи щастлива. Може би на нея ѝ бе неудобно, защото живееха заедно. Живееха в провинцията, където нравите и морала се променяха бавно. Тяхното съжителство едва ли

щеше да учуди и шокира някого в Маями или във всеки друг голям град, но те не живееха в такъв. Джон беше твърде самоуверен и арогантен, за да се притеснява от клюките. Той мислеше за Мишел като за своя жена, с всички права на собственика, произтичащи от съжителството им. Тя му принадлежеше. И всеки път, когато лежеше под него, в леглото и неговите обятия, когато проникваше в копринената ѝ топлина, той ѝ го доказваше.

Каквато и да бе причина да се крие в ранчото, бе време да се сложи край на това. Ако се опитваше да опази в тайна връзката им по този начин, той нямаше да ѝ позволи повече да го прави. Трябваше да свикне с мисълта, че е негова жена. Джон усещаше, че тя все още крие от него някаква част от себе си. Внимателно запазваше някаква дистанция между тях и това го разяряваше. Не беше физическа. Мили Боже, не. Мишел беше течен огън в ръцете му. Дистанцията беше психологическа. Понякога, когато изглеждаше притихнала и отдалечена, блясъкът в очите ѝ изчезваше, и на всичките му въпроси, за това, какво не е наред, отговаряше нещо неразбираемо, издигайки около себе си каменна стена. Джон щеше да направи всичко възможно да унищожи задръжките, които я отделяха от него, и независимо какви бяха те, той искаше всичко — и мислите и тялото ѝ. Искаше да чува смеха ѝ, да я изкарва извън себе си от ярост, както по-рано, за да чуе надменността и сприхавостта в гласа ѝ. Всичко това беше част от нея, която тя криеше, и която той желаше. Дявол да го вземе, нима ходеше на пръсти около него, защото си мислеше, че му го дължи?

Накрая Мишел спря да обикаля из стаята и седна на леглото, вторачи се в него и присви устни.

— Не искам да отивам.

— Мислех си, че харесваш Ади — той смъкна ботушите и свали ризата от раменете си.

— Така е — отвърна Мишел.

— Тогава, защо не искаш да отидеш на нейното парти? Не си я виждала, откакто си се върнала, нали?

— Не, но татко току-що бе починал и не бях в настроение за посещения. След това в ранчото имаше толкова много работа за вършене.

— Да, но сега вече нямаш извинение.

Тя го изгледа свирепо.

— Реших, че си грубиян, когато бях на осемнадесет, и както виждам, все още нищо не си направил през годините, за да ми промениш мнението!

Джон не можа да сдържи усмивката си, която се появи на лицето му, докато събуваше дънките си. Сега Мишел му приличаше на инатлив кон. Той отиде до леглото, седна до нея и я погали по гърба.

— Просто се отпусни — зауспокоява я той. — Познаваш всички, които ще бъдат там, и е неофициално, както винаги е било. Преди обичаше да се забавляваш със съседите си, нали? Те не са се променили.

Мишел му позволи да я уговори, докато лежеше на рамото му. Щеше да звучи налудничаво, ако му признаеше, че не се чувства сигурна далеч от ранчото. Джон щеше да поиска да узнае защо, и какво щеше да му отвърне тя? Че е имало две телефонни обаждания и човека отсреща мълчи? Такива неща се случваха често, когато някой набереше погрешен номер. Но тя не можеше да се избави от усещането, че нещо ужасно я чака, ако напусне границите на фермата на Рафърти. Мишел въздъхна и сгуши лице във врата му. Прекалено остро реагираше на позвъняванията. Досега винаги се бе чувствала достатъчно сигурна, докато живееше сама в своята къща. Просто, това беше още едно малко емоционално наследство от брака ѝ.

Мишел се предаде.

— Добре, ще дойда. В колко часа започва?

— Около два.

Джон я целуна бавно, почувства, как напрежението се оттича от нея, но в същото време мислено тя бе далеч от него. Това го притесни. Не знаеше какво крие от него, но беше сигурен, че нещо я безпокои.

Тя се изплъзна от ръцете му и поклати с укор глава.

— Оставил си ми време, колкото да се приготвя, нали?

— Бихме могли да споделим душа — покани я той, когато и последната му дреха падна в краката му. Джон се протегна и мускулите на силното му тяло се напрегнаха. Мишел не можеше да откъсне очи от него. — Нямам нищо против да закъснеем, ако се съгласиш.

Тя преглътна.

— Благодаря, но ти влез пръв.

Чувстваше се нервна заради партито. Дори да оставеше настрана безпокойството от телефонните позвънявания, все още не бе сигурна,

че иска да отиде. Не знаеше какво ще стане с фермата ѝ, и докога ще може да я задържи на повърхността, и, разбира се, като добавка, неизясненото ѝ положение в дома на Джон. От друга страна, едва ли щеше да ѝ се случи нещо лошо на това събиране. Винаги бе харесвала Ади Лейфилд и нейният съпруг Стив. Освен това се събираше приятна компания, в която влизаха хора на различна възраст, от Франк и Йета Кембъл, представители на седемдесетгодишните, до техните деца, внуци и много други роднини. Всички дружно разговаряха, приготвяха барбекю, пиеха бира, децата и възрастните плуваха, и така продължаваше приблизително до десет часа.

Джон я изчака, докато тя взе душ и се облече. Мишел прибра влажната си коса назад, стягайки я във възел на тила, за да ѝ бъде удобно и прохладно, и нанесе лек грим. Облече голяма памучна тениска, като завърза краищата ѝ на възел върху ханша си и обу широк памучен панталон. На краката си сложи сандали с две каишки. На друга, тази комбинация от дрехи, би стояла обикновено, но на Мишел, те изглеждаха шикозно. Джон си помисли, че дори и конопен чувал да облечеше, тя пак щеше да изглежда добре.

— Не забравяй банския си — подсети я той, като знаеше, колко много обича да плува в басейна.

Мишел отвърна поглед, преструвайки се, че търси нещо в чантата.

— Не желая да плувам тази вечер.

— Защо не?

— Просто не искам.

Гласът ѝ изведнъж стана тих и безизразен. Този тон Джон мразеше. Говореше така винаги, когато той се опитваше да узнае причините, поради които понякога ставаше тиха и далечна. Погледна я внимателно, грозно смръщвайки вежди. Не можеше да си спомни някога Мишел да се е отказвала от плуване. Баща ѝ беше построил басейн заради нея, още през първата година от пристигането им във Флорида и тя често прекарваше дните си в него. След като се омъжи, басейнът не се използваше от никого и накрая запустя. Сега трябваше да се ремонтира, преди да се напълни отново. Мишел беше почти от месец при него и той не я видя нито веднъж да използва неговия басейн. Погледна от балкона и видя само единия му край, където синята вода блестеше на следобедното слънце. Джон нямаше много

време за плуване, но преди осем години, построи до новия си дом разкошен басейн с много зеленина. За нея. Дявол да го вземе, всичко тук беше построено специално за нея, огромната къща, удобствата, басейна, че дори и проклетия Мерцедес. Беше приготвил всичко това заради нея, като не искаше да признае истината дори и пред себе си.

Защо тя не използваше басейна?

Мишел чувстваше пронизващия му поглед върху себе си, когато излизаха от спалнята, но Джон не каза нищо и тя с облекчение разбра, че ще я остави на спокойствие. Може би, беше повярвал, че просто няма желание. Ако само знаеше, колко много ѝ се искаше да поплува, как копнее да усети хладката вода по прегрялата си кожа, но не можеше да застави себе си, да облече бански, дори в уединението на неговия басейн.

Мишел знаеше, че малките бели белези, сега са едва видими, но все още се притесняваше от възможността, някой друг да ги забележи. Смяташе, че все още се виждат много ясно, макар огледалото да ѝ казваше съвсем друго. Беше ѝ станало навик да ги крие и вече не можеше да го избегне. Стремеше се да не се съблича и облича пред Джон, но когато нямаше друг избор се опитваше да бъде с лице към него, така че да не може да види гърба ѝ. Дори да бе забелязал нежеланието ѝ да бъде гола пред него, той го отдаваше на скромността ѝ. През нощта в леглото, това губеше значение. Ако имаше светлина, то тя беше слаба, а и тогава Джон имаше други неща в главата си. Освен това, Мишел настояваше да спи с дълга нощница. Може и да прекарваше по-голямата част на нощта гола, но държеше да заспива и да се събужда с дреха. Всичко в нея се стягаше при необходимостта да обясни наличието на тези белези.

Барбекюто беше такова, каквото го помнеше — с изобилие от ядене, много разговори и весел смях. Някога Ади беше една от най-добрите ѝ приятелки, и си бе останала същата мила приказливка, каквато я помнеше. Бе малко напълняла след раждането на децата си, но все още красивото ѝ лице сияеше от добро чувство за хумор. Стив, нейният съпруг, все още успяваше да вземе дума в разговорите, като поставяше длан върху устата ѝ. Ади се смееше всеки път, когато той прибягваше до тази тактика.

— Това е стара шега между нас — обясни тя на Мишел, докато двете приготвяха такос за децата. — Когато се запознахме, Стив използваше моята приказливост, като извинение, за да ме целува. Света Дево, ти изглеждаш толкова добре! И предполагам, че знам причината за това. Нещо трябва да ти е повлияло и бих казала, че това нещо е около метър и деветдесет чисти мускули. Господи, сецам се, че бях готова да припадна всеки път, когато Рафърти разговаряше с мен! Помниш ли? Ти сумтеше и настояваше, че той изобщо не ти харесва. Лъжец, лъжец, панталоните ти горят — пропя Ади детския стих, очите ѝ искряха от веселие и Мишел не можа да се сдържи да не се разсмее.

От другата страна на басейна, Джон извърна глава при този звук, и застина, зашеметен от начина, по който разцъфна лицето на Мишел, когато тя се разсмя на шегите на Ади. Усети, че се втвърди и се прокле мълчаливо. Върна вниманието си обратно към разговора за едрия рогат добитък и промени положението на тялото си така, че да не личи възбудата му. Защо тя не се смееше по-често?

Въпреки опасенията си Мишел се радваше на партито. Харесваше ѝ не принуденото общуване, толкова различно от изтънчените вечерни партита, купоните на яхти, обедите за събиране на средства, и всичко останало, което представляваше предишния ѝ социален живот. Джон си мислеше, че тя се наслаждава на този живот, но в интерес на истината, Мишел трудно го бе понасяла. Харесваше писъците на децата, които играеха в басейна и пръскаха по невнимание намиращите се наблизо възрастни, които не им се ядосваха. Вероятно, те се чувстваха добре така, при тази непоносима горещина, и това им помагаше да се освежат.

Както на повечето партита, на които бе присъствала, и тук мъжете и жените се събираха на отделни групички. Мъжете обсъждаха времето и работата в стопанствата, а жените — съседите. Когато след известно време децата отидоха да спят, всички възрастни се събраха заедно. Джон я докосна по ръката, щом седна до нея и този собственически жест предизвика бучене в ушите ѝ. Мишел се опита да не се взира в него, като заслепена глупачка, но разбра, че не може да заблуди околните за чувствата си. Бузите ѝ почервеняха, когато хвърли поглед към Джон и разбра, че той отдавна я наблюдава с неприкрито желание.

— Хайде да се прибираме у дома — каза ѝ тихо.

— Толкова скоро? — запротестира Ади, но в този момент нощта се изпълни с далечния тътен на гръмотевици.

Всички дружно погледнаха вечерното небе, безпогрешно долавяйки признаците на лятната буря, която щеше да прогони топлината за кратко, и да запълни бавно течащите реки и потоци. На запад, в района на залива, в купа от черни облаци, проблясваха мълнии.

Франк Кембъл каза:

— Ще е добре да се възползваме от този дъжд. Вероятно, следващия ще бъде не по-рано след месец.

Подобна буря имаше и в деня, когато Джон за първи път посети нейното ранчо. Мишел си спомни и бурята в нощта, когато се върнаха от Тампа и правиха любов. Очите му блестяха, и тя знаеше, че Джон си мисли за същото. Вятърът, внезапно задухал от запад, донесе прохладен мирис на дъжд, сол и буря. Всички започнаха да будят децата и да събират храната, почиствайки вътрешния двор, за да предварят първите капки дъжд. Скоро гостите се сбогуваха и се качиха по пикапите и колите.

— Доволна ли си, че дойде? — попита Джон, когато излязоха на шосето. Мишел замислено наблюдаваше мълниците, разцепващи почернялото небе.

— Да, забавлявах се много — тя се приближи до него, търсейки топлината му.

Той стисна волана, за да държи стабилен пикапа срещу поривите на вятъра, който се опитваше да го изблъска от пътя. При всяко свое движение, Джон усещаше как гърдите ѝ се докосват до него. Рязко си пое въздух, почувствал неизбежната ответна реакция на тялото си.

— Нещо не е наред, ли? — попита го сънливо.

Вместо отговор, той взе ръката ѝ и я притисна към опънатия плат на дънките си. Мишел изстена и с тънките си пръсти очерта твърдото било на тъканта, а тялото ѝ автоматично се притисна към него. Джон почувства, как тя отвори ципа на дънките му, след това плъзна ръка вътре и затвори около него меката си топла длан. Изпъшка на глас, тялото му се разтресе, и той се опита да концентрира цялото си внимание върху пътя. Това беше най-сладкото мъчение, което можеше да си представи. Изскърца със зъби, когато ръката ѝ се премести още по-надолу и го стисна нежно, довеждайки го до границата на

безумието. Искаше я, и то веднага. Изви волана и спря пикапа в страни от пътя в момента, в който огромните капки дъжд затропаха по предното стъкло.

— Защо спряхме? — промърмори Мишел.

Той загаси фаровете и се протегна към нея, докато мърмореше нещо неразбираемо.

— Джон! Ние сме на магистралата! Всеки би могъл да мине и да ни види!

— Сега е тъмно и вали — отвърна той грубо, откопча колана на Мишел и смъкна надолу панталоните ѝ. — Никой не може да ни види.

На нея ѝ харесваше да го дразни и възбужда, да чувства в ръката си твърдата му плът, но си бе мислела, че Джон ще изчака докато се приберат у дома. Трябваше да го познава по-добра. Той не се интересуваше дали са в спалнята или не, апетитът му беше силен и внезапен. Тя отстъпи под натиска на устните и ръцете му, забравяйки за всичко на света. Валеше дъжд, земята се разтърсваше от гръмотевичен грохот, водата шумно се стичаше по стъклата на автомобила, сякаш бяха под водопад. Мишел чуваше само грубите сексуални думи, които ѝ нашепваше, а след това Джон се плъзна към средата на седалката и я вдигна върху себе си. Почувствала проникването му, тя извика, тялото ѝ се изви в ръцете му, и светът се завъртя във вихрушка от усещания.

По-късно, след като дъждът отслабна, Мишел се отпусна в обятията му, докато той я пренасяше вътре в къщата. Ръцете ѝ бяха около врата му и не искаха да го пуснат, когато той се наведе да я постави внимателно в леглото. Увлечен от натиска, той се простря на кревата заедно с нея. Тя беше изчерпана и преситена, тялото ѝ още тръпнеше от изживяното удоволствие. Джон я целуна дълбоко, докато прокарваше ръка по гърдите и корема ѝ.

— Искаш ли да те съблека? — промърмори той.

Мишел зарови нос във врата му.

— Не, сама ще го направя, след минута. В момента чувствам, че не мога да се движа.

Голямата му ръка спря на корема ѝ, след това се плъзна по-надолу.

— Ние не използвахме нищо.

— Всичко е наред — тихо го увери тя.

Моментът не беше благоприятен. Току-що бе свършил цикълът ѝ, което бе една от причините за избухването на тези неконтролируеми желания. Джон потърка устни върху нейните и ги покри с бързи, нежни целувки.

— Съжалявам, бибчо. Толкова много те желяех, че се държах като някой тийнейджър.

— Всичко е наред — каза Мишел отново.

Тя го обичаше толкова много, че цялата се тресеше. Понякога ѝ се налагаше да стиска със сила юмруци, за да не изкрещи на глас любовта си. Ужасяваше се, че ако той разбере, ще постави дистанция между тях, а това щеше да развали отношенията им и да обърка още повече сложната ситуация, в която се намираха. Прекрасно разбираше, че рано или късно връзката им щеше да приключи, но докато бе с него желяеше да ѝ се наслади всяка възможна секунда.

След партито, Мишел се успокои, нищо ужасно не ѝ се бе случило. И ако трябваше да бъде честна, даже обратния път към вкъщи бе чудесен. Нямахше повече телефонни обаждания, и постепенно тя се отпусна, убедена, че страховете ѝ са безпочвени. Все още предпочиташе да си стои в ранчото, но по настояване на Джон, започна понякога да излиза с мерцедеса, да пазарува някои дребни поръчки, и от време на време да посещава приятели, когато не излизаше с него или не работеше върху сметките. Няколко пъти ходи до своята ферма, за да провери дали всичко е наред, но тишината я депресираше. Електричеството отново бе включено, макар Джон да не ѝ бе споменава за това, но тя не продума повече за връщане обратно в своето ранчо. Не можеше да остави Джон, не сега. Бе толкова безпомощно, безнадеждно влюбена, и знаеше, че ще остане с него, докато той не ѝ кажеше да си върви.

Един понеделник следобед, беше излязла да изпълни поръчка на Джон. На връщане се отби отново в дома си, за да провери обстановката. Мина през огромните стаи, провери тръбите за теч, или за нещо друго, което би могло да се нуждае от спешен ремонт. Обхвана я странно чувство: не бе отсъствала много дълго, но все по-рядко се

улавяше да мисли за това място като за свой дом. Трудно ѝ се удаваше да си спомни, как беше живяла преди Джон Рафърти да нахлуе отново в живота ѝ. Присъствието му бе толкова интензивно, че изместваше абсолютно всичко останало. Кошмарите ѝ почти изчезнаха, но дори и да сънуваше някой, когато се събудеше, намираще Джон до себе си — гол, силен, топъл. Чувстваше, че вече ѝ е много по-лесно да му се довери и да приема, че не е сама, каквото и да се случи.

Стана прекалено късно, сенките в къщата се издължиха. Мишел внимателно заключи вратата и тръгна към колата. Внезапно потръпна, сякаш нещо студено я докосна. Огледа се, но всичко беше нормално. Птиците пееха в дърветата, насекомите жужаха. За момент, почувства отново необяснимо усещане за заплаха. Това беше странно. Логиката ѝ казваше, че страховете ѝ са смешни, но когато влезе в колата, заключи всички врати. Надсмя се над себе си. Първо бяха няколкото телефонни позвънявания, които я изплашиха, а сега уж почувства нещо във въздуха.

Тъй като по второстепенния път между нейното ранчо и владенията на Джон, нямаше голямо движение, Мишел почти не използваше огледалото за обратно виждане. Затова забеляза автомобила, когато вече беше доближил задната броня на колата ѝ. Щом се опита да го пропусне, той започна да я притиска от ляво. Пътят беше тесен, и тя излезе на банкета, за да му даде възможност да я изпревари. Почти беше успяла, когато другата кола неочаквано я блъсна от страни.

— Внимавай! — извика тя и изви волана на дясно, но се раздаде силен звук от стържене на метал в метал.

Мерцедесът, който бе по-малък от другия автомобил, бе избутан насилствено в дясно. Мишел натисна спирачките, двете десни колела заораха в песъчливата почва на крайпътния насип, като затеглиха тежко колата в същата посока. Тя се бореше с волана, прекалено уплашена, за да ругае глупака. Другата кола профуча покрай нея и Мишел някак си успя да върне мерцедеса обратно на пътя. Треперейки, спря колата и отпусна глава на волана. Изправи се бързо, когато чу пронизващия звук на рязко спиращи гуми. Автомобилът бе отминал надолу по пътя, но сега направи остър завой и се върна обратно. Силно се надяваше, този отсреща да има застраховка. Беше голям син шевролет. Мишел бе убедена, че мъж кара колата, защото

силуета му бе прекалено едър. Лицето му не се виждаше, бе нахлузил нещо черно, приличащо на скиорска маска. Студенината се върна обратно. Тя действаше инстинктивно, натисна с крак педала на газта и малкия спортен Мерцедес дръпна рязко напред.

Шевролетът се движеше към нея, и тя едва успя да свие в страни, като почти успя да се размине с него. Шевролетът я удари в страни, до задната броня и по-малката и лека кола се завъртя в опасен кръг, преди да излезе от пътя през широкия пясъчен насип, задирайки се странично в огромен бор, а после спря затъвайки в меката кал и плевели. Чу се да крещи, но силния удар, спрял мерцедеса, прекрати и нейните викове. В ушите ѝ бучеше, Мишел наклони за момент глава към счупеното странично стъкло, преди мъглата в мозъка ѝ да се разсее. Пипнешком намери дръжката, но не можа да помръдне вратата. Борът я блокираше. Опита да се прехвърли на другата седалка, за да излезе през другата врата, и чак тогава разбра, че още е с предпазния колан. Огледа се диво за шевролета, бързо натисна копчето на колана, освободи се и се хвърли към другата страна на колата. Бутна вратата и се претърколи навън. Дишаше ускорено, хрипливо. Притисна се към калника на колата и се заслуша. Не чу нищо друго, освен собственото си неравномерно дишане и бесните удари на сърцето си. Старите навици се върнаха и тя ги използва, за да се успокои, както често го беше правила след безумните пристъпи на ревност на Роджър — дълбоко пое въздух и задържа дишането си. Това ѝ помогна почти веднага да успокои дивите удари на сърцето си, а бученето в ушите ѝ мигновено изчезна. Както и преди, от пътя не се чуваше никакъв звук. О, Боже, дали бе спрял? Предпазливо надникна над колата, но никъде не видя синия шевролет. Бавно осъзна, че си бе отишъл. Не беше спрял. Качи се на пътя с препъване и се огледа в двете посоки. Шосето беше празно.

Не можа да повярва на това, което току-що се бе случило. Той умишлено я бе изблъскал от пътя, и то два пъти. Ако малкият Мерцедес се бе врязал челно в един от огромните борове, които растяха гъсто от двете страни на пътя, съвсем лесно би могла да бъде убита. Който и да бе този човек, със сигурност знаеше, че тежкия шевролет лесно щеше да я избути, без самият той да пострада.

Беше се опитал да я убие.

Пет минути по-късно, по пътя се зададе друг автомобил. Той също беше син и за момент Мишел се паникьоса, при мисълта, че нападателят ѝ се връща. Но когато колата приближи, тя видя, че тази е много по-стара и не е същата марка. Изправи се по средата на пътя и размаха ръце, за да го спре.

Всичко, за което можеше да мисли, беше Джон. Искаше Джон. Искаше да я държи в обятията си и да я предпази от този ужас със силата си. Гласът ѝ трепереше, когато се надвеси над прозореца и каза на младото момче:

— Моля ви, обадете се на Джон Рафърти. Кажете му, че съм попаднала в инцидент. Кажете му, че съм добре.

— Разбира се, мадам — съгласи се младежът. — Как се казвате?

— Мишел — отвърна тя. — Моето име е Мишел.

Той погледна към колата, опряна в бора.

— Изглежда, здраво сте се ударили. Сигурна ли сте, че сте добре?

— Да, не съм ранена. Просто побързайте, моля ви.

— Разбира се.

Или се бяха обадили на Джон от полицейската служба, или младежът бе свършил тази работа, защото той и пътната полиция пристигнаха от противоположни посоки, почти едновременно. Бяха минали не повече от десет минути, откакто спря младежа, а вече значително бе притъмняло. Джон отвори вратата на пикапа, скочи на земята, преди колелетата да са спрели и се втурна към Мишел. Тя не можа да направи и крачка към него, толкова силно трепереше. Под мустаците устните му бяха свити в тънка мрачна линия. Докато стигна до нея успя да я разгледа от главата до петите. След като се убеди, че няма кръв, я пое в прегръдките си, и ръцете му я стиснаха толкова силно, че почти я смачка. Зарови ръка в косата ѝ и наведе главата ѝ надолу, за да я притисне до гърдите си.

— Наистина ли си добре? — промърмори дрезгаво.

Мишел обви ръцете си около кръста му в здрава прегръдка.

— Бях с предпазния колан — прошепна тя. Една сълза се плъзна незабелязано надолу по бузата ѝ.

— Боже, когато ми казаха по телефона... — той прекъсна, защото нямаше думи, с които да опише ужаса, който бе изживял, въпреки уверенията на младежа, че тя е наред. Трябваше да я види, да

я прегърне, преди да повярва, че не е наранена. Щеше да полудее, ако бе видял кръв по нея. Едва сега, когато сърцето му се поуспокои, обърна глава към колата.

Към тях приближи заместник-шерифът с протокол в ръка.

— Може ли да отговорите на няколко въпроса, мадам?

Джон свали ръцете си от Мишел, но остана до нея, докато тя отговаряше на стандартните въпроси за име, възраст и номер на шофьорската книжка. Когато полицаят я попита, как точно е станало произшествието, Мишел започна да се тресе отново.

— А-а... една кола ме избута от пътя — заекна тя. — Син шевролет.

Заместникът я погледна и в очите му проблесна интерес. Явно щеше да се окаже нещо повече от рутинно разследване на пътна катастрофа.

— Избутала ви е от пътя? Как?

— Удари ме отстрани — Мишел яростно стисна пръсти, опитвайки се да спре да трепери. — И ме изтласка от пътя.

— Той е приближил прекалено близо до тебе, ти си се паникьосала и си излязла от пътя? — уточни Джон, повдигайки вежди.

— Не! Избута ме от пътя! Аз натиснах спирачки, той мина покрай мене, после зави обратно и се върна.

— Върнал се е? Запомнихте ли номера му? — полицаят записа нещо в протокола. — Напускането на местопроизшествието е престъпление.

— Не, той не спря. Той... той опита да ме избута. Удари ме от страни, в задната броня, аз се завъртях, излязох от пътя и се ударих в бора.

Джон кимна с глава на заместника и двамата отидоха при колата. Наведоха се да огледат щетите. Те си говореха тихо и Мишел не можеше да разбере за какво, но и не направи опит да ги приближи. Просто стоеше край пътя и слушаше успокояващите звуци на падащия над Флорида здрач. Всичко ѝ се струваше толкова нереално. Как можеха щурците да пеят така щастливо, след като някой току-що се бе опитал да извърши убийство? Почувства се замаяна, сякаш нищо не бе както трябва. Но ударената кола беше реална. Синият шевролет също беше реален, както и човека със скиорската маска. Двамата мъже се върнаха при нея. Джон я погледна сериозно, дори в нарастващия мрак

личеше, че лицето му е смъртно бледо, и тя се затресе по-силно. Почувства се още по-изплашена. Мерцедесът беше скъпа марка. Дали той щеше да ѝ се разсърди, защото бе разбила колата? Никога преди не ѝ се бе случвало да се тревожи за такива неща. Ако удареше колата си, баща ѝ просто плащаше за ремонта или ѝ купуваше нова. По дяволите, Джон не изглеждаше щастлив, че бе разбила проклетата му кола, но той не беше фанатик на тема автомобили, без значение колко струвахте. Щеше да бъде по-различно, ако бе осакатила кон. Той трябваше просто да бъде благодарен, че не е ранена.

— Всичко е наред — опита се да я успокои Джон, хвана я за ръката и я поведе към пикапа. — Имам застраховка. Ти си добре, само това е от значение. Просто се успокой. Ще те заведа у дома, веднага след като заместник-шерифът приключи с доклада си и ни пусне.

Като обезумяла, тя се вкопчи в ръката му.

— Но какво ще стане...

Той я целуна и разтри раменете ѝ.

— Казах, че всичко е наред, бечко. Не трябва да се оправдаваш.

Вцепенена, Мишел седна в колата и се загледа в Джон, който се върна обратно при полицая. Той не ѝ вярваше, никой не ѝ бе повярвал. Точно както преди, когато никой не повярва, че красивият и очарователен Роджър Бекман е в състояние да удари жена си, защото беше очевидно, че той я обожава. Беше твърде невероятно. Дори собственият ѝ баща си бе мислил, че преувеличава.

Изведнъж ѝ стана много студено, въпреки че температурата навън бе все още около тридесет градуса. Бе започнала да се доверява и да приема, че Джон ще застане зад нея, като огромен гранитен блок и ще я защитава винаги, когато е необходимо. За пръв път в живота си не се чувстваше сама. Той беше до нея, готов да поеме нейните трудности. Но се почувства вледенена и самотна, както преди. Баща ѝ бе изпълнявал всичките ѝ капризи, но се оказа твърде слаб, за да приеме грозната истина за брака ѝ. Роджър я бе засипвал с подаръци, бе я глезил екстравагантно, за да компенсира побоите и огромния ужас. Джон ѝ даде място, където да живее, храна и невероятно физическо удоволствие, но сега също като всички останали пренебрегваше една наистина ужасна и реална заплаха. Толкова ли бе сложно да се повярва на думите ѝ? Защо някой ще се опитва да я убие? Нямахше отговор, но едно нещо знаеше със сигурност — тази заплаха

съществуваше. Телефонните позвънявания по някакъв начин бяха свързани с това. И при тях бе усетила същата опасност, каквато бе изпитала и на пътя преди катастрофата. Боже, нима я бе наблюдавал в дома ѝ? Беше ли я чакал? Можеше да бъде навсякъде. Той я познаваше, но тя нямаше представа кой е. Отново беше сама. Винаги е била сама, но до сега не го бе разбрала. За известно време се бе доверила, дори надявала и сега контраста с топлото чувство на сигурност, направи студената действителност още по-ужасна.

Аварийната кола пристигна с проблясващи непрестанно жълти светлини и спря до мерцедеса. Мишел с особен интерес наблюдаваше как изтеглят автомобила от бора. Дори не трепна, когато видя щетите причинени от удара откъм шофьорската страна. Джон сигурно си мислеше, че тя бе съчинила този налудничав разказ, за да не поеме вината за разбитата кола. Той не ѝ повярва. Заместник-шерифът — също. По бронята трябваше да има останала синя боя, но ожулванията от големия бор, очевидно я бяха заличили. Може би и калта ги беше покрила. Или бе прекалено тъмно, за да се видят. Каквато и да беше причината, те не ѝ вярваха.

Мишел бе напълно притихнала, докато Джон я караше към къщи. Еди ги посрещна на вратата, като гледаше тревожно, а след това забърза напред, щом Мишел излезе от пикапа.

— Добре ли си? Джон прелетя през къщата, като някой прилеп бягащ от ада, и не спря да ни обясни нищо, само каза, че си претърпяла злополука.

— Добре съм — промърмори Мишел. — Искам, само да взема душ. Замръзвам.

Намръщен, Джон докосна ръцете ѝ. Беше ледена, въпреки топлината. Не бе наранена, но явно бе в шок.

— Направи кафе — инструктира той Еди и съпроводи Мишел по стълбите. — Аз ще приготвя банята.

Мишел бавно се отдръпна от него. Лицето ѝ бе спокойно и безизразно.

— Не, аз ще го направя. Добре съм. Само ми дай няколко минути, искам да остана за малко сама.

След горещия, но кратък душ, слезе долу и пи кафе, дори успя да хапне няколко хапки от храната, която Еди ѝ поднесе, след като Джон излезе от къщата.

Тази нощ, за първи път остана безразлична към него в леглото, не отговори на ласките му. А той се нуждаеше отчаяно от нея, за да се увери още веднъж, че е добре. Беше длъжен да засили връзката между тях, да привлече Мишел още по-близо и да я привърже към себе си със старите, колкото света връзки. Но въпреки, че бе нежен и я гали дълго, тя остана напрегната под ръцете му. Мишел бе все още прекалено тиха и някак далечна. Накрая просто я притегли към себе си, и започна да гали косите ѝ докато тя заспа и мекото ѝ тяло се отпусна в обятия му.

Джон лежа буден в продължение на часове, тялото му изгаряше, а очите му останаха отворени.

Боже, колко близо бе до това, да я изгуби!

ГЛАВА 9

Джон слушаше нетърпеливо и видимо ядосан. Смуглото му лице още повече потъмняваше, а черните му очи се присвиха. Накрая каза:

— Не са минали и три месеца, откакто оправих всичките ти сметки. Как, по дяволите, успя да объркаш всичко толкова бързо?

Мишел вдигна глава от цифрите, които в момента нанасяше, любопитна да научи самоличността на този, който се обажда. Джон не бе изрекъл много повече от „Здравей“, преди да започне да се ядосва. А после го чу да казва:

— Добре. Ще дойда утре. И ако ти не си там, а на някое парти, като последния път, веднага се връщам обратно. Нямам време да те чакам, докато се забавляваш — затвори телефона и промърмори цветиста ругатня.

— Кой беше? — попита Мишел.

— Майка ми — успя да вложи цялото си раздражение в тази дума.

Това я зашемети.

— Майка ти?

Джон я погледна за миг, след това мустаците му леко потрепнаха, тъй като почти се усмихна.

— Не трябва да си толкова шокирана. Все пак съм дошъл на белия свят по нормалния начин.

— Но... ти никога не си я споменавал. Аз мислех... предположих, че е мъртва, като баща ти.

— Тя изчезна от живота ми, много отдавна. Ранчото не беше достатъчно добро място за нея. Харесва ярките светлини на Маями и парите на Палм Бийч. Затова един прекрасен ден си тръгна и повече не се върна.

— На колко години беше тогава?

— На шест или седем, нещо такова. Странно, но не си спомням да съм бил особено разстроен, когато ни напусна или да ми е липсвала много. Предимно си спомням, как непрекъснато се оплакваше, че

къщата е малка и стара, защото никога не сме имали много пари. Бях с баща ми всяка свободна минута, когато не ходех на училище, а с майка ми, никога не съм бил близък.

Мишел се почувства така, както когато откри, че Джон е бил женен. Той сякаш бе зачеркнал тези късчета от миналото на своя живот, все едно никога не са значели нещо и не са го засягали. Вероятно бе прав. Джон бе силна личност, способна на каторжен труд, но бе високомерен и със строги принципи. Но как едно дете би могло да остане незасегнато, когато майка му го остави? И как може един млад мъж, почти юноша, да не бъде наранен, когато новата му съпруга го напусне и единственото, което му е останало е работата в ранчото? Досега тя познаваше Джон, като човек готов да помогне на всеки, който се старае и работи, но и като такъв, който не би си помръднал и пръста за този, който мързелува и чака наготово. Всичките негови служители му бяха предани до последната си капка кръв. Ако не бяха такива, те просто нямаха работа в неговата ферма.

— Когато ходи предишния път в Маями, е било заради майка ти?

— Да. Поне два пъти в годината финансовите ѝ дела изпадат в пълен безпорядък и очаква от мен да захвърля всичко, да отида до там и да ги оправя.

— И ти го правиш.

Той сви рамене.

— Може и да не сме много близки, но все пак ми е майка.

— Този път ми се обади — каза тя ясно, отправяйки му твърд поглед, за да подчертае думите си.

Джон изсумтя и я погледна раздразнено, след това ѝ намигна и се обърна към телефона, за да се обади на авиокомпанията. Мишел го слушаше, как си резервира билет за полета до Маями на следващата сутрин. Изведнъж я погледна и каза:

— Изчакайте малко — каза в слушалката и я закри с длан. Обърна се към нея: — Искаш ли да дойдеш с мен? — попита я той.

В очите ѝ пламна паника, преди да успее да я скрие. Поклати глава.

— Не благодаря. Изостанала съм със сметките.

Това беше слабо извинение, тъй като натрупаната работа нямаше да отнеме повече от ден. Джон я изучава дълго, но не започна да спори. Вместо това, махна дланта си от слушалката и каза:

— Само един. Точно така. Не, само в едната посока. Не знам кога ще се върна. Да, благодаря.

Той записа номера и часа на полета в един бележник и затвори телефона. От деня на инцидента, Мишел не бе напускала ранчото по никакъв повод. Джон бе докарал ремонтирания Мерцедес преди три дни, но оттогава колата си стоеше в гаража. Въпреки че катастрофите винаги правеха шофьорите нервни, след преживяното произшествие, Джон усещаше, че Мишел се тревожи за нещо по-сериозно.

Тя се върна отново към цифрите в счетоводната книга. Погледът му се плъзна по нея, изпивайки я цялата, съсредоточеното ѝ лице и начина, по който дъвчеше долната си устна, докато правеше сметките. Мишел бе навлязла толкова надълбоко в делата му, че сега често му се налагаше да ѝ задава въпроси относно финансово състояние на ранчото. Не му харесваше, че част от бизнеса не е под пълния му контрол, но бе дяволски сигурен, че се наслаждава на допълнителното свободно време през нощите. Последната мисъл му напомни, че следващите няколко вечери ще е сам, и се намръщи. Преди без проблем си намираше женска компания в Маями, но сега не го интересуваше друга жена. Искаше само Мишел и никоя друга. Само нея чувстваше така добре в ръцете си и само тя му даваше толкова много удоволствие. Обичаше да я дразни докато я накара да загуби самообладание и му се нахвърли, изпитваше радост да я наблюдава, когато станеше арогантна. Но още по-голяма радост му доставяше да прави любов с нея и да вижда как под силата на неговата страст изчезват високомерието и снобските ѝ настроения. Благодарение на майка му, сега се налагаше за няколко дни да се лиши от всичко това. И по дяволите, изобщо не му харесваше. Изведнъж осъзна, че не беше просто заради секса. Не искаше да я остави, защото Мишел бе разстроена за нещо. Искаше му се да я прегърне, за да му се довери и да се разкрие, но тя продължаваше да мълчи. Джон се чувстваше неспокоен. Тя настояваше, че всичко е наред, но той знаеше, че крие нещо. Просто не бе наясно какво е то. Няколко пъти я хвана да гледа изплашено през прозореца. Може би просто грешеше, защото тя нямаше причина да се страхува. Но дори и да бе така, какво можеше да я плаши толкова?

Всичко започна от инцидента. Той се опитваше да я увери, че не е ядосан заради колата, но вместо това, тя се отдръпна от него, като че

ли я бе ударил и Джон не можеше да преодолее тази дистанция. Само за миг Мишел изглеждаше шокирана, сякаш ѝ бе причинил болка и после се затвори в себе си. Външно не ѝ личеше, но той го почувства. Нейното оттегляне не беше физическо — с изключение на нощта след произшествието — беше нежна и страстна, както преди. Но той я искаше цялата, и душата и тялото ѝ, и злополуката само засили това негово желание, защото разбра колко лесно може да я загуби.

Джон протегна ръка и докосна лицето ѝ с върха на пръстите си, като се наслади дори на това просто съприкосновение. Очите ѝ го изгориха със зелен пламък, погледите им се докоснаха и прегърнаха. Без да отрони дума, тя затвори счетоводната книга и стана. Не погледна назад, когато напусна стаята с величествена плавна грация, на която той се възхищаваше и която беше ненавиждал през времето, когато бе недостъпна за него. Но сега тя му принадлежеше. Последва я, разкопчавайки ризата си в движение. Краката му обути в тежки работни ботуши, шумно изтрополяха по стълбите — Джон влезе в спалнята след нея.

Понякога, когато дните бяха топли и се точеха бавно, а слънцето блестеше почти ослепително бяло, на Мишел ѝ се струваше, че всичко е било ярък кошмар, който никога не се е случвал. Нямаше повече телефонни позвънявания. Опасността, която почувства в деня на инцидента, сякаш беше плод на въображението ѝ. Човекът със скиорската маска, сякаш не беше опитал да я убие. Нито пък злополуката бе опит за убийство, прикрито под формата на нещастен случай. Като че ли всичко това не се беше случвало. Сякаш бе само сън. В тези дни реалността за нея беше Еди, която си припъваше, докато вършеше домакинската работа, тропота и пръхтенето на конете, кротката паша на добитъка по полето, ежедневните позвънявания на Джон от Маями, който все по-силно проявяваше нетърпение да се върне у дома. Но уви, това бяха само мечти. Той не ѝ бе повярвал, но близостта му прогонваше нейния страх и ѝ даваше, макар и слабо, чувство на сигурност. Мишел се чувстваше защитена тук в ранчото, обградена от стената на неговата власт, заобиколена от неговите хора. През нощта, без Джон, чувството на безопасност отслабваше. Спеше много лошо, затова през деня се стараяше да се натовазва максимално

с работа, почти толкова тежка, колко в дните, когато живееше сама във фермата си. Опитваше се да изчерпа до край силата на тялото си, за да може да заспи.

Нев Лутър бе получил, както обикновено инструкции за нея, и отново бе изправен пред дилемата, как да ги изпълни. Ако тя искаше да направи нещо, как би могъл да я спре? Да се обади на шефа си в Маями и да му се оплаче? Не се съмняваше и за секунда, че Рафърти ще плюе гвоздеи и ще го накълца на парчета, ако я види да работи в неговото ранчо. Но тя не искаше разрешение от никого, просто вършеше онова, което считаше за необходимо. И Нев не можеше да направи нищо, за да я спре. Сякаш тя се нуждаеше от тази работа, за да държи непрекъснато мислите си ангажирани. Мишел беше по-тиха от обикновено, изглежда Джон ѝ липсваше. Тази мисъл накара управителя да се усмихне. Одобряваше увлечението на шефа си и щеше да бъде още по-доволен, ако връзката им завършеше със сватба.

След четири дни интензивна физическа работа, Мишел най-накрая разбра, че е напълно изчерпана, за да заспи без обичайните нощни кошмари. Но не бързаше да си ляга. Ако грешеше щеше да прекара дълго време лежейки напрегната или треперейки от кошмарния сън. Опитва да се съсредоточи и да оправи документите и безкрайния поток от поръчки и фактури, които свидетелстваха за разцвета на ранчото на Рафърти. Всичко това можеше да почака, но искаше нещата да са наред, когато Джон се прибере. Мисълта предизвика усмивка на напрегнатото ѝ лице — утре той щеше да си бъде у дома. Следобедният им разговор, когато ѝ каза, че се връща, ѝ помогна да се отпусне. Само още една нощ без него, а утре той щеше да бъде до нея и да я защитава от нощната тъмнина и таящите се в нея страхове.

Мишел свърши работата си в десет, след това се качи в спалнята. Облече лека памучна нощница. Нощта беше гореща и задушна, прекалено топла, за да се завие дори с тънкия чаршаф, но бе уморена достатъчно, за да не обръща внимание дори на жегата. Включи нощната лампа и легна простенвайки от блаженство. След като усети как напрегнатите ѝ мускули бавно се отпускат, веднага заспа.

Беше почти два часа сутринта, когато Джон тихо влезе в къщата. Резервираният му полет бе за осем на другата сутрин, но след разговора му с Мишел, почувства безпокойство и не можеше да изтърпи оставащото време. Трябваше да я почувства в своите обятия, да усети стройното ѝ крехко тяло в ръцете си, да се убеди, че е добре. Притеснението му беше още по-непоносимо, защото не знаеше причините за страха ѝ. Накрая не издържа, обади се на летището и прехвърли билета си за последния нощен полет. Бързо събра багажа и целуна майка си по челото.

— Бъди по-внимателна с проклетата чекова книжка — бе изръмжал той, докато гледаше надолу към изящната, дребничка, но все още много симпатична жена, която го бе родила.

Същите черни очи, които бе наследил, внимателно го наблюдаваха, а единия ъгъл на тъмночервените устни се повдигна в същата крива усмивка, която често се забелязваше и на неговото лице.

— Ти нищо не ми каза, но чух слуховете дори тук — поинтересува се тя. — Вярно ли е, че дъщерята на Лангли Кабът живее сега с теб? Джон, той наистина ли е загубил всичко, което притежаваше?

— Не всичко.

— Значи е истина? Тя живее с теб?

— Да.

Майка му го изгледа продължително. Откакто бе станал на деветнадесет, бе имал много жени, но нито една не бе живяла в дома му, дори за кратко. Независимо от разстоянието между тях, или заради него, тя познаваше своя син много добре. Никой не можеше да се възползва от него. Ако Мишел Кабът живееше в дома му, то беше, защото той го искаше, а не поради някакви женски хитрости от нейна страна.

Когато Джон се изкачи в тъмното по стълбите, къщата беше потънала в пълна тишина. Сърцето му биеше бавно в тежкия ритъм на очакването. Не искаше да буди Мишел, но нямаше търпение да легне отново до нея, да почувства меката топлина на тялото ѝ и сладкия мирис на кожата ѝ. Беше уморен и можеше да използва следващите

няколко часа за сън. Но сутринта... Представи си я порозовяла да се протяга сънливо в леглото с котешка грация. Тогава щеше да я вземе.

Влезе безшумно в спалнята и затвори вратата след себе си. Мишел му се стори много малка в огромното му легло. Тя не помръдна при неговото приближаване. Той остави чантата си и влезе в банята. Няколко минути по-късно, когато се върна обратно в спалнята, и остави лампата на банята да свети, за да вижда, докато се съблича, отново погледна към леглото и всеки мускул в тялото му се напрегна. По челото му изби пот. Не можеше да откъсне очи от нея, дори и ако в този момент торнадо пометеше къщата.

Мишел лежеше наполовина по корем, избутала чаршафа в долния край на кревата. Десният ѝ крак бе изпънат, а левия протегнат към средата на матрака. На себе си имаше само тънка памучна нощница, която се бе събрала в съня ѝ нагоре, оголвайки задните ѝ части. Изглеждаше много беззащитна. Изгарящият му поглед бавно и агонизиращо се премести по голите извивки на хълбоците ѝ, подаващи се изпод тънката памучна дреха, към меката копринена женска цепка и гънките, които толкова много обичаше да докосва. Джон потръпна от желание и стисна зъби, за да задържи дълбокия първичен стон, зародил се в гърдите му. Изведнъж стана твърд, толкова бързо, че цялото тяло го заболя.

Мишел спеше дълбоко, дишайки равномерно. Неговият собствен дъх излизаше на талози от белите му дробове, обливаше се целия в пот, а мускулите му потръпваха, като на жребец, подушил разгонена кобила. Без да сваля поглед от нея, започна да разкопчава ризата си. Не можеше да чака повече, трябваше да я вземе веднага. Мишел беше нежна, ранима, гореща и... бе негова. Достатъчно му бе само да я погледне и самоконтролът му се разпадаше, а тялото му се изпълваше с диво желание. Пусна дрехите си на пода и се надвеси над нея, като нежно я обърна по гръб. Тя издаде тих звук, подобен на въздишка, леко се поразмърда, но не отвори очи. Нуждата му от нея беше неистова, нямаше време да я буди: нагласи я под себе си, разтвори бедрата ѝ и се намести между тях. С последните си остатъци от контрол, Джон проникна в нея, нисък, груб стон се изтръгна от гърлото му, когато копринената ѝ мекота го обви плътно. Мишел изскимтя леко, изви се в прегръдките му и повдигна ръце, за да обвие врата му.

— Обичам те — простена тя.

Нейните думи го пронизаха, като мълния, тялото му рязко трепна и Джон замря. О, Боже, дори не знаеше, дали тези думи бяха предназначени за него или за някой друг, когото бе сънувала, но всичко в него завибрира. Искаше да чуе тези думи отново, искаше да е будна, да гледа в очите ѝ, когато ги произнася, за да знае точно за какво си мисли. Джон потъна толкова дълбоко в нея, в опит да проникне в тялото ѝ така безвъзвратно, че никой да не може да ги отдели.

— Мишел — прошепна в блажена агония, заравяйки отворените си устни в топлата ѝ шия.

Тя се повдигна, изви се отново към него, макар да бе потънала толкова дълбоко в съня, сякаш беше в безсъзнание. Но дори и в това състояние, знаеше, че я докосва Джон. Тялото ѝ реагираше именно на него, като се отвори и го приветства. Не поставяше под съмнение присъствието му, той бе тук и това бе всичко, което имаше значение. Любовта избухна в нея с такава огромна мощ, че Мишел не можа да се съдържи и му я призна, а всичко останало загуби смисъл. Все едно я изгаряха пламъци, усещанията ѝ се завихриха, тялото ѝ се тресеше от силата на чувствените удари, с които той навлизаше в нейната плът. Тя го чувстваше дълбоко в себе си докосването му, и изкрещя от невероятното, диво удоволствие, когато я заляха вълните на неповторим екстаз. Джон я придърпа към себе си с железните мускули на бедрата и ръцете си, заключи я в прегръдката си, докато тя в транс, обтегната под него, изживяваше своя оргазъм, и усещането на меките ѝ вътрешни пулсации, които обхващаха и притискаха възбудената му плът, го доведоха до собственото му взривяване в гореща, сладка лудост.

Джон не можеше да я пусне. Дори когато всичко свърши, не искаше да я пусне. Отново потъна в Мишел, тласкан от свирепата нужда, да утоли глада си за нея — толкова силен, сякаш никога нямаше да се засити. Тя застана, в зелените ѝ очи заблестяха сълзи, когато се притисна към него. Произнесе името му с груб и треперещ от страст глас. Не ѝ даде нито минута отдих, продължи тласъците си, обхванат от диво желание. Сега Джон се движеше бавно и нежно, ласкаво довеждайки и двамата до нов екстаз, чиято кулминация бе не по-малко разтърсваща.

Беше вече почти утро, когато най-накрая Мишел се отпусна в ръцете му, и двамата бяха напълно изчерпани. Точно преди да заспи, тя

учудено забеляза:

— Прибрал си се по-рано.

Ръцете му се стегнаха около нея в по-здрава прегръдка.

— Не можах да издържа още една нощ, далеч от тебе.

Това беше голата, плашеща истина. Той щеше да се върне, дори и ако трябваше да ходи пеша.

Никой не ги притесни на сутринта и те спаха, докато ярките лъчи на слънцето заляха със светлина цялата стая. Нев Лутър, видя пикапа на Джон, паркиран на обичайното място, влезе в къщата, за да поговорят, но Еди го посрещна с толкова свирепо изражение, което го накара да реши, че въпросите могат да почакаат.

Джон се събуди малко след един, обезпокоен от топлината на слънчевите лъчи, които падаха директно върху леглото. Лицето му бе плувнало в пот и отчаяно се нуждаеше от хладен душ, за да прогони жегата и изтощението. Напусна леглото тихо, като се стараеше да не събуди Мишел. Чисто мъжка усмивка докосна твърдите му устни, когато хвърли поглед на жената, спяща в леглото му. Не искаше да я оставя нито за секунда, когато беше до нея забравяше за всичко. Нищо нямаше значение, щом я обичаше.

Джон стоеше под душа, чувствайки се напълно заситен, но имаше един въпрос, който го измъчваше. Продължаваше да си спомня нейния глас, когато каза: „Обичам те“ — и това го караше да полудява. В съня си ли го бе продумала, или знаеше, че той е там? Никога преди не го бе казвала, не го и повтори. Несигурността се заби в него като нож. Беше му толкова хубаво с нея в леглото, че спомените за всички други жени бяха изчезнали. Но вън от леглото помежду им съществуваше дистанция, която той не можеше да преодолее. Имаше нещо, което тя упорито криеше от него. Дали обичаше някой друг? Дали бе някой от предишните й ухажори? Загорял, изтънчен поклонник на модните курорти, който беше далеч от нея сега, когато тя нямаше пари? Тази мисъл го измъчваше, защото знаеше, че за любовта няма никакви граници, нито в мястото, нито във времето. Знаеше, защото досега бе обичал Мишел по този начин.

Лицето му се изкриви и той затвори крана на душа с рязко движение. Любов. Боже, обичаше я в продължение на много години, и

бе лъгал себе си, прикривайки това чувство с враждебност, а след това със страст, замаскирайки по този начин истината, че е беззащитен, като бебе, към всичко, което бе свързано с нея. Беше твърд като стомана, сексуален маниак, който обичаше да се възползва от жените, а после ги изоставяше. Но това прехвърчане от жена на жена му доказва само, че нито една от тях не е в състояние да засити глада му. Нито една от тях не беше тази, която искаше, която обичаше. Сега Мишел му принадлежеше тялом, но не и духом, не и емоционално и той се страхуваше да не я загуби. Ръцете му трепереха, докато подсушаваше тялото си с хавлия. Трябваше по някакъв начин да я накара да го заобича. Щеше да използва всички възможни средства да я задържи до себе си, щеше да я обича и да се грижи за нея, докато останеше единствения мъж в нейното съзнание и всяка част от нея му принадлежеше изцяло. Дали щеше да избяга, ако ѝ признаеше, че я обича? Ако ѝ кажеше думите, дали щеше да ѝ е неприятно да ги чуе? Спомни си, как се чувстваше той всеки път, когато някоя жена се бе опитвала да го притисне, хленчейки, че го обича и го моли да остане. Беше изпитвал напрежение, нетърпение, жалост. Жалост! Нямахше да може да понесе съжалението на Мишел! Никога не бе чувствал себе си несигурен. Той беше арогантен, нетърпелив, решителен, бе свикнал работниците му да подкачат при всяка негова заповед. Сега бе обезпокоително да открие, че не може да контролира собствените си емоции към Мишел. Преди бе чел, че любовта прави мъжете слаби, но до сега не го беше изпитвал. Слаби? По дяволите, беше ужасен!

Гол, Джон се върна в спалнята и извади бельо и джинси. Мишел беше като магнит, привличаше очите му отново и отново. Господи, тя беше прекрасна, не можеше да откъсне поглед от светло златистите коси, блестящи на ярката слънчева светлина, от сатенената ѝ кожа. Тя лежеше по корем с ръце под възглавницата, като откриваше пред очите му, елегантен гръб, заоблени бедра и дълги, грациозни крака. Джон се възхищаваше на изящните ѝ линии и женски заоблености, и в него се надигна желание да я докосне. Дали ще проспие целия ден?

Пресече стаята, отиде до леглото, приседна на ръба и погали с ръка голото ѝ рамо.

— Събуди се, ленивке. Вече е почти два, следобед.

Мишел се прозя, притискайки се във възглавницата.

— Е, и? — изви устните си в усмивка и отказа да отвори очи.

Той се засмя.

— Време е да ставаш. Не мога да се облека, докато лежиш тук и привличаш цялото ми внимание.

Джон спря и се намръщи, когато откри под пръстите си, малкия бял белег на коприненото ѝ рамо. Тя лежеше гола под ярките лъчи на следобедното слънце и за секунда той си помисли, че му се е сторило. Тогава видя друг и го докосна. Погледът му се местеше и намираше все повече от тях, които нарушаваха съвършената ѝ кожа. Бяха по целия ѝ гръб, дори по кръста и горната част на бедрата. Пръстите му докосваха всеки един от тях, бавно предвижвайки се от белег на белег. Мишел застина под ръцете му, не смееше да помръдне, не го гледаше, дори не дишаше.

Зашеметен, Джон опита да си представи това, което би могло да остави тези малки следи във формата на полумесец. Случайно нарязване от разбито стъкло например, но едва ли всички щяха да бъдат с еднаква форма и размери. Врязванията не бяха дълбоки, бяха едва видими, и почти не се усещаха на пипане. Ето защо не ги бе почувствал преди, въпреки че бе докосвал всеки сантиметър от нейното тяло. Някой я беше наранил умишлено! Джон си пое дълбоко въздух и рязко го издиша през стиснатите си от гняв зъби. Изруга, гласът му беше толкова тих и равен, че проклятията разбиха въздуха, много по-зловещо, отколкото, ако ги бе изкрещял. Тогава, с ръце на раменете ѝ, той я завъртя към себе си, и каза само три думи:

— Кой го направи?

Мишел пребледня при вида на изражението му. Джон изглеждаше смъртоносно, очите му бяха студени и свирепи. Той я притегли към себе си, докато не се озоваха лице в лице, и повтори въпроса си, като произнасяше думите отчетливо и почти беззвучно.

— Кой го направи?

Устните ѝ се разтрепериха и тя го погледна безпомощно. Не можеше да говори за това, просто не можеше.

— Аз не съм... Това не е...

— Кой го направи? — изкрещя той, а шията му се опъна от ярост.

Мишел затвори очи, горещи сълзи избиха изпод клепките ѝ. Разяждаше я отчаяние и срам, но знаеше, че Джон няма да я пусне, докато не му отговори. Устните ѝ трепереха толкова силно, че успя само да каже:

— Джон, моля те!

— Кой?

Лицето ѝ се изкриви от болка и тя смирено отговори:

— Роджър Бекман. Бившият ми съпруг — беше трудно да произнесе тези думи, имаше чувството, че ще се задуши.

Джон започна отново да ругае, тихо и безкрайно. В началото, Мишел опита да се бори с него, но той я прегърна, сложи я да седне в скута си и я залюля. Тя разбра, че борбата ѝ е безсмислена и прекрати опитите си да се освободи. При споменаването на името на Роджър, се почувства мръсна. Искеше да се скрие, да се изкъпе, да търка тялото си под горещите струи на душа, докато отмие петното на своето минало, но знаеше, че Джон не би я пуснал. След като бе изсипал порой от проклетия, сега мълчаливо я държеше в скута си. Докато не забеляза, че тя трепери. Слънцето припичаше безпощадно, но кожата ѝ беше ледена. Той дръпна чаршафа от кревата и я зави с него. Притискаше я здраво до себе си, люлееше я и галеше с ръка надолу-нагоре гърба ѝ. Мишел изглеждаше като пребита. Това, което бе разбрал, продължаваше да пулсира в главата му, и го караше да се тресе от черна ярост, каквато не бе изпитвал никога преди. Ако беше в състояние да докопа това лигаво копеле, щеше да го убие с голи ръце и да се наслаждава на всяка минута. Джон мислеше за Мишел, която трепереше от страх и болка, представяше си нежното ѝ тяло трясещо се от ударите, и червена мъгла обхвана съзнанието му. Нищо чудно, че го бе помолила да не ѝ причинява болка първия път, когато я люби! Как изобщо му позволяваше да я докосва след горчивия опит с бившия ѝ мъж? Той изстена гърлено, притисна бузата си към слънчевата ѝ коса, силните му ръце здраво я прегърнаха. Не знаеше какво да ѝ каже, нито пък тя искаше да говори, но отзвука от това, което бе разбрал, бе напълно достатъчен. Нежността му проникна в нея и стопли наранената ѝ душа, така както тялото му сгорещи ледената ѝ кожа. Дори и след като тя спря да трепери, Джон продължи да я държи, да я успокоява, да ѝ дава защитата на своята близост. Най-накрая Мишел се раздвижи и го помоли да я пусне. Той се подчини неохотно, очите му

не се откъсваха от преbledнялото ѝ лице, когато тя влезе в банята и затвори вратата след себе си. Искаше му се да тръгне след нея, разтревожен от мълчанието и от липсата на цвят по кожата ѝ. Ръката му беше вече на дръжката на вратата, когато се спря и постави чувствата си отново под контрол. Мишел имаше нужда да остане за малко сама. Чу звука на водата от душа и търпеливо я зачака, да излезе.

Все още беше бледа, но изглеждаше малко по-добре. Душът бе успял да я затопли и сега бе увита в дебелия хавлиен халат, който винаги висеше на вратата на банята.

— Добре ли си? — попита я тихо.

— Да — нейният глас бе приглушен.

— Трябва да поговорим за това.

— Не сега — погледна го измъчено. — Не мога. Не сега.

— Добре, бебчо, по-късно.

По-късно, през нощта, когато Мишел лежеше отново в неговите обятия, и тъмнината ги обгръщаше като щит, Джон я любеше нежно и много внимателно, галеше я безкрайно дълго, доставяйки ѝ неизмеримо удоволствие. В продължителното мълчание, тя почувства решителността му да разбере всички отговори на измъчващите го въпроси, и въпреки че се ужасяваше, успя да намери сили да му ги разкаже. Когато настъпи времето, не беше нужно да я пита. Просто започна сама да говори.

— Той беше страшно ревнив — прошепна тя. — До лудост. Не можех да разговарям с мъж по време на парти, независимо колко грозен или щастливо женен беше. Не можех да се усмихвам дори на сервитьора. И най-дребните неща предизвикваха гнева му. Отначало само ми крещеше, обвиняваше ме в изневяра и, че съм влюбена в друг, като непрестанно ме питаше, кой е той. Постепенно тези въпроси станаха ежедневни и в един момент не можех да го понасям повече. Тогава започна да ме бие. След което винаги съжаляваше и ме молеше за прошка. Казваше ми колко много ме обича, кълнеше се, че никога повече няма да ми посегне. Но го правеше отново.

Джон се напрегна, мускулите му се стегнаха от ярост. Тя почувства, че отново излиза извън себе си от гняв. В тъмнината,

Мишел погали лицето му, за да го успокои и сама се учуди на своята постъпка.

— Веднъж, подадох обвинение срещу него в полицията. Родителите му платиха на когото трябва и ясно ми дадоха да разбера, че не трябва да повтарям това отново. Тогава реших да го напусна, но ме намери и ме върна обратно. Той... той ми каза, че ще убие татко, ако се опитам пак да избягам.

— И ти му повярва? — попита рязко Джон, това бяха първите му думи от много време. Мишел не трепна от грубостта му, защото знаеше, че не се отнася за нея.

— О, да, аз му повярвах — успя тъжно да се усмихне. — И все още го правя. Семейството му има достатъчно пари, за да може той да прави всичко, което пожелае, без да му се потърси сметка.

— И все пак, ти го напусна.

— Не и преди да намеря начин да го контролирам.

— Как?

Мишел потрепери, гласът ѝ се пречупи.

— ... Белезите по гърба ми. Когато ми причини това, неговите родители бяха в Европа. Не успяха да унищожат документите и да подкупят свидетелите, а после стана прекалено късно. Вече имах копие на всичко, което бе достатъчно, за да повдигна обвинение срещу него. Заплаших ги, че ще използвам тези доказателства, ако не го държат далеч от мен, така успях да купя развода си. Те знаеха на какво съм готова, а много държаха на своето положение и престижа на семейството си.

— Да върви по дяволите техния престиж! — извика Джон, с мъка сдържайки яростта си.

— Това сега няма значение, те са мъртви.

Джон не мислеше, че това е голяма загуба. Хората, които се грижат повече за семейната си чест, отколкото за една млада жена, брутално бита и плашена до ужас, не струваха много, според него.

Отново надвисна тишина и той разбра, че тя няма какво друго да добави. Ако ѝ позволеше, Мишел щеше да остави всичко в тази силно съкратена и редактирана версия. Но той имаше нужда да знае повече. Разказът ѝ го нарани по начин, по който никога не бе предполагал. Но за него беше от жизненоважно значение да знае всичко, което би могъл за нея, иначе никога нямаше да успее да премахне дистанцията между

тях. Искаше да знае за какво мисли тя, защо се отдалечава от него и как е живяла през двете години след развода.

Джон докосна гърба ѝ и започна да го гали с върховете на пръстите си.

— Това ли бе причината, поради която не искаше да плуваш?

Мишел повдигна глава от рамото му, гласът ѝ бе тих, като ефирни крилца в тъмнината.

— Да. Знам, че белезите са почти невидими, но в съзнанието ми те все още съществуват. А и бях толкова изплашена някой да не ги забележи и да попита как съм ги получила.

— Ето защо винаги обличаш нощницата си, след като сме се любили.

Мишел мълчеше, но той усети кимването ѝ.

— Защо не искаш, да знам? Все пак не съм някой случаен човек, срещнат на улицата?

Не, той беше нейното сърце, нейния сърцеразбивач, единствения мъж, когото някога бе обичала, и следователно бе най-важния за нея, повече отколкото който и да било друг на света. Не би искала той да знае за грозотата в нейния живот.

— Почувствах се мръсна — прошепна тя. — Срамувах се.

— Мили Боже! — избухна той и се повдигна на лакти, за да се наведе над нея. — Защо? Вината не е твоя. Ти си била жертвата, а не злодея.

— Знам, но това не ми помага. Все още не мога да се избавя от тези чувства.

Джон я целуна дълбоко, бавно и горещо, любеше я с език, за да ѝ покаже, колко я желае. Продължи да я целува, докато не му отговори. Мишел обви с ръцете си врата му и отвърна на движенията му със собствения си език. Тогава той отново легна на възглавницата и придърпа главата ѝ на рамото си. Тя беше гола и Джон много нежно, но категорично отказа да я пусне да си облече нощницата отново. Сега, между тях нямаше тайни, и това я зарадва. Обичаше усещането на топлото му, твърдо, мускулесто тяло върху голата си кожа. Той бе все още мрачен, темата не го оставяше на мира. Мишел чувстваше напрежението му и бавно прокара ръка по гърдите му, галейки къдравите косъмчета и малките кръгли зърна скрити между тях.

— Успокой се — промърмори Мишел и го целуна по рамото. — Това е минало.

— Ти каза, че неговите родители са го контролирали, но вече са мъртви. Той притеснявал ли те е от тогава?

Тя потръпна, спомнила си телефоните разговори с Роджър.

— Обади ми се няколко пъти в къщи. Не съм го виждала. И се надявам, никога повече да не го видя — последното й изречение бе пълно с искрено отчаяние.

— В къщи? В твоята къща? Преди колко време?

— Преди да ме доведеш тук.

— Бих искал да се срещна с него — каза тихо и заплашително Джон.

— Надявам се, това никога да не се случи. Той... е ненормален.

Те лежаха заедно. Топлата лятна нощ ги обви и я направи сънлива. Джон я докосна отново и тя усети суровия гняв и измъчващата го потребност да знае всичко.

— Какво използва той?

Мишел потръпна и се отдръпна. Ругаейки тихо, Джон я придърпа към себе си.

— Каж ми.

— Няма никакъв смисъл.

— Искам да знам.

— Ти и така знаеш — сълзи опариха очите й. — Не е трудно да се досетиш, толкова е срамно — колан — дъхът заседна в гърлото й. — Той... той беше увил кожения край около ръката си...

Джон изстена високо, огромното му силно тяло потрепери. Представи си как токата на колана се врязва в нейната мека кожа и го прониза остра болка. Безумно му се прииска да извърши убийство. Повече от всякога, искаше да се добере до Роджър Бекман.

Усети как ръцете на Мишел го прегръщат.

— Моля те — прошепна тя. — Хайде да спим.

Но той искаше да знае още нещо, което му се стори много странно.

— Защо не каза на баща ти? Той имаше много контакти, би могъл да направи нещо. Не е трябвало да криеш от него.

Мишел се разсмя горчиво, ако това можеше да се нарече смях.

— Казах му. Но не ми повярва. Беше му по-лесно да мисли, че се справям с всичко, отколкото да признае, че животът ми е тръгнал в погрешна посока.

Сподели всичко с Джон, разказа му най-ужасните си тайни, само не му каза, че никога не бе обичала Роджър, и че живота ѝ се бе объркал, защото се бе омъжила за един мъж, докато обичаше друг.

ГЛАВА 10

— Мишел, на телефона — извика Еди от кухнята.

Мишел току-що се бе прибрала и се качваше на горния етаж, за да си вземе душ, когато Еди я извика. Тя се върна и отиде в кабинета, за да се обади от там. Умът ѝ бе при добитъка, който бе добре наддал и Джон бе договорил продажбата му. Скоро щеше да напусне редиците на официално разорените и да стане просто нуждаеща се. Джон се бе намръщил, когато я чу да му го казва.

— Ало — разсеяно каза Мишел.

Тишина.

Познатият вече студ пропълзя по гърба ѝ.

— Ало! — почти изкрещя тя, а пръстите ѝ побеляха от напрежение.

— Мишел.

Името ѝ бе почти прошепнато, но тя го чу и го разпозна.

— Не — каза тя, преглъщайки конвулсивно. — Не ми се обаждай повече.

— Как можа да постъпиш така с мен?

— Остави ме на мира! — извика Мишел и затръшна слушалката. Краката ѝ се подкосиха и се облегна на бюрото, жадно поглъщайки въздух. Беше изплашена. Как Роджър бе успял да я намери тук? Милостиви Боже, как щеше да реагира Джон, ако разбере, че я притеснява отново? Щеше да бъде повече от бесен. Щеше да извърши убийство. Но какво щеше да се случи, ако Роджър пак позвънеше и Джон вдигнеше слушалката? Дали Роджър щеше да попита за нея или само ще мълчи?

Възобновеното мълчание я плашеше, то ѝ напомни за други телефонни позвънявания. Ужасяваше се от тях. И тогава осъзна: Роджър беше този, който ѝ бе звънил. Нямаше представа, защо бе мълчал, но бе абсолютно сигурна, че е бил той. Защо не се бе досетила по-рано? Имаше необходимите парични възможности, за да я проследи, беше болен и достатъчно обсебен, за да го направи.

Роджър знаеше къде се намира и, че сега е тясно свързана с друг мъж. Започна да ѝ се повдига, като си спомни ревнивите му избухвания. Той беше напълно в състояние да дойде тук, да я изтръгне от ръцете на съперника си, и да я върне там, където ѝ е мястото.

Бяха минали повече от две години, а все още не се бе освободила от него.

Помисли си отново да издейства съдебно разпореждане срещу него, заради тормоз, но тогава Джон щеше да узнае всичко, нали това бе неговия телефон. Не искаше той да разбира, защото реакцията му щеше да бъде прекалено бурна, а Мишел не желаше да го забърква в неприятности.

Така и не ѝ се предостави възможност да запази скрита тайната си от него. Джон отвори вратата на кабинета, и когато влезе на лицето му бе изписан въпрос. Еди сигурно му бе казала, че разговаря по телефона, и това бе достатъчно необичайно, за да разпали любопитството му. Мишел не разполагаше с достатъчно време, за да изобрази спокойствие на лицето си. Той се спря и внимателно я заглежда. Тя знаеше, че изглежда бледа и объркана. Видя, как погледа му се плъзна бавно и стигна до телефона. Никога не пропускаше дребните детайли, дяволите да го вземат, беше почти невъзможно да се скрие нещо от него. Можеше и да успее, ако бе имала достатъчно време да се справи с шока, но сега единственото, което бе в състояние да направи е да стои замръзнала на едно място. Защо не се бе забавил в конюшната повече от пет минути? Тогава щеше да е под душа и да измисли нещо.

— Това беше той, нали? — попита я категорично.

Мишел вдигна бавно ръка към гърлото си и го погледна като заек уловен в капан. Джон пресече стаята с бързи крачки и я хвана за раменете с големите си топли ръце.

— Какво каза? Заплаши ли те?

Вцепенена, тя поклати глава.

— Не. Не ме заплаши. Работата не е в това какво каза, просто не бях в състояние да го слушам...

Гласът ѝ се пречупи и тя опита да се отвърне, страхувайки се, че ще изгуби отново контрол.

Джон я притисна по-здраво към себе си, обгърна я с едната ръка, а с другата посегна към телефонната слушалка.

— Какъв му е номерът? — отсече той.

Като обезумяла, Мишел се опита да издърпа апарата от него.

— Не, не! Това няма да реши нищо!

Изражението на лицето му беше непреклонно и прекрати усилията ѝ, като притисна ръцете ѝ надолу.

— Той е добър в тероризирането на жени, но е крайно време да разбере с кого ще си има работа, ако още един път ти се обади. Спомняш ли си все още номера му или не? Аз мога да го намеря, но ще бъде по-лесно, ако ти ми го дадеш.

— Няма го в телефонния указател — каза тя, за да го спре.

Изглежда я с дълъг и съсредоточен поглед.

— Мога да го намеря — повтори.

Мишел не се съмняваше в думите му. Когато решише да направи нещо, той просто го правеше, и хората трябваше да се махнат от пътя му. Примирена му даде номера, и го видя, как набира с едва сдържана сила.

Тъй като стоеше много близко до него, можеше да чуе сигнала от другия край на линията, а след това слабия глас, който отговори.

— Извикайте Роджър Бекман на телефона — нареди Джон с твърд глас, на който никой не би посмял да не се подчини.

Докато слушаше, сбърчи вежди намръщено, след това каза „Благодаря“ и затвори. Стоя мрачен в продължение на минута преди да проговори:

— Икономката каза, че е на почивка в южната част на Франция, и не знае, кога ще се върне.

— Но, аз току-що говорих с него! — възкликна стреснато. — Той не е във Франция.

Джон я пусна, заобиколи бюрото и седна зад него. Намръщеният му поглед стана замислен.

— Иди и си вземи душ — каза ѝ тихо. — Аз ще дойда след няколко минути.

Мишел се отдръпна и отново почувства студ да завладява тялото ѝ. Той не ѝ бе повярвал? Знаеше, че Роджър не е в Южна Франция. Беше сигурна, че позвъняванията му не бяха международни. Връзката бе прекалено добра и толкова ясна, както при градски разговор. Разбира се, че Джон нямаше да ѝ повярва сега, нима ѝ бе повярвал за инцидента със синия шевролет. Излезе с изправен гръб и горящи очи.

Роджър не беше във Франция, независимо, че икономката му твърдеше обратното, но защо се опитваше да държи в тайна своето местонахождение?

След като Мишел тръгна, Джон потъна в размисъл. През главата му минаваха различни мисли, но нито една от тях не му хареса. Спомни си лицето ѝ, толкова бяло и измъчено, очите ѝ пълни с ужас, видя малките бели белези по гърба ѝ, спомни си изпълнения ѝ с болка поглед, когато говореше за бившия си съпруг. Този поглед беше в очите ѝ и сега. Нещо не беше както трябва. Щеше да види Роджър Бекман в ада, преди да му позволи отново да се доближи до Мишел.

Беше му необходима информация, и бе готов да използва всички налични средства, за да я получи. Мишел означаваше за него повече, от всичко друго на този свят.

Миналото лято, в съседната къща, в Диамантения залив, се бяха случили някои неща. По неговата съседка, Рейчъл Джоунс, бяха стреляли. Тогава Джон бе видял истински ад в черните очи на мъжа, който държеше в прегръдките си раненото тяло на Рейчъл. Човекът изглеждаше така, сякаш болката ѝ бе негова собствена и раздираше душата му. По това време Джон наистина не можеше да проумее дълбините на агонията на този мъж, по това време той все още укриваше истината за собствената си уязвимост. Рейчъл се бе омъжила за своя черноок воин през изминалата зима. Сега Джон разбра добре терзанията му, защото имаше Мишел, и собственият му живот щеше да е безсмислен без нея. Пожела си сега с него да бяха съпругът на Рейчъл, Сейбин, както и големия рус мъж, който му помагаше. В тях имаше нещо диво, приличаха на хищници, и щяха да разберат нуждата му да защити Мишел. Те с радост биха му помогнали да проследи Бекман като животно, каквото той бе наистина.

Джон се намръщи. Тези двамата не бяха тук, но Анди Фелпс беше. Фелпс също бе участвал в неразборията миналото лято в Диамантения залив.

Намери номера и го набра, а гневът му растеше, докато си спомняше ужасеното лице на Мишел.

— Анди Фелпс, моля.

Когато помощник-шерифа отговори, Джон каза:

— Анди, Рафърти е. Можеш ли да направиш едно малко разследване?

Анди беше бивш агент от управлението за борба с наркотиците, освен това имаше контакти, за които беше по-добре да не се знае. Той тихо попита:

— Какво става?

Джон описа ситуацията в общи линии и зачака, докато Анди обмисляше възможностите.

— Добре. Мишел казва, че човекът, който й звъни, е бившият ѝ съпруг, но икономката му твърди, че той е извън страната, така ли?

— Да.

— Тя уверена ли е, че това е бившия ѝ?

— Да. И настоява, че не е във Франция.

— Това не е достатъчно. Трябва да докажете, че точно той е звънял, преди да получите съдебно разрешение. А както виждам, има добро алиби.

— Можеш ли да разбереш, дали наистина е извън страната? Не мисля, че е вярно, но защо му е необходимо да се преструва, освен ако не се опитва да прикрие следите си поради някаква причина?

— Ти си подозрителен човек, Рафърти.

— Имам основание да бъда — каза Джон с хладен и равен тон. — Виждал съм следите, които е оставил по Мишел, и изобщо не го искам близо до нея.

Тонът на Анди се промени, когато чу тази информация, и в гласа му прозвучаха гняв и отвращение.

— Значи, така, а? Смяташ, че е някъде в района?

— Той със сигурност не е в дома си, и ние знаем, че не е във Франция. Обажда се на Мишел, и я плаши до смърт. Бих казал, че това е възможно.

— Ще започна проверка. Има няколко варианта, които мога да ви предложа. Може да поставите касета във вашия телефон, така че като се обади, да имате доказателство.

— Има и нещо друго — каза Джон и разтри челото си. — Мишел попадна в инцидент, преди няколко седмици. Тя каза, че един мъж в син шевролет я избутал от пътя. Аз не ѝ повярвах, по дяволите, както и полицаия. Никой не е видял нищо, не намерихме боя по колата, така че си помислих, че някой е минал прекалено близо до нея и се е

паникьосала. Но тя твърди, че той е обърнал и се е върнал, като е опитал да я удари отново.

— Това не е обичайния случай „някой ме изтласка от пътя“ — каза рязко Анди. — Тя каза ли нещо друго?

— Не. Изобщо не говори за това.

— А ти мислиш, че това може да е бившия ѝ съпруг?

— Не знам. Възможно е да няма нищо общо с телефонните позвънявания, но не искам да рискувам.

— Добре, аз ще проверя наоколо. Дръж я под око и прикрепи устройство към телефона.

Джон затвори телефона и остана дълго време седнал, като тихо си мърмореше всички проклетия, за които се сетеше. Да я държи под око щеше да бъде лесно, не бе напускала ранчото след произшествието, дори не бе посещавала собствената си къща. Сега знаеше защо, и проклинаше себе си и Роджър Бекман с еднаква свирепост. Ако бе обърнал по-голямо внимание в деня на инцидента, може би щяха да са в състояние да проследят шевролета. А сега беше минало толкова много време, че Джон се съмняваше някога да го намерят. Мишел не беше свързала инцидента с Бекман и Джон не искаше да ѝ споменава за тази възможност.

Тя и така бе достатъчно наплашена.

Вбеси го факта, че не може да направи нищо, освен да седи и да чака обаждането на Анди. А и това можеше да се окаже задънена улица. Но ако наистина Бекман беше някъде в района, Джон възнамеряваше да му направи посещение и дяволски ясно да му обясни, никога повече да не безпокои Мишел.

Мишел рязко се изправи и седна в леглото с широко отворени очи и бледо лице. До нея Джон се раздвижи неспокойно и я потърси с ръка, но не се събуди. Тя легна обратно, почувствала успокоение от близостта му, но мозъка и сърцето ѝ бясно работеха.

Това е бил Роджър.

Роджър е шофирал синия шевролет. Роджър се бе опитал да я убие. Той не е във Франция, а във Флорида и чака удобен момент да я хване сама. Спомни си чувството преди инцидента, сякаш някой я

наблюдаваше с изгаряща злоба, същото, което я обхващаше и при телефонните обаждания. Трябваше по-рано да свърже всичко това.

Той е разбрал за Джон. Мишел дори се досещаше, как се бе случило. Битси Съмнър, жената, която срещнаха с Джон в Тампа, когато бяха отишли да подпишат нотариалния акт, беше най-голямата клюкарка в Палм Бийч. На нея не ѝ бе необходимо много време, за да разпространи новините из Филадельфия — че Мишел Кабът сега е много близка с красив и мъжествен собственик на ранчо, притежаващ толкова магнетичен поглед, че накарал Битси да се почувства разгорещена.

Мишел почти можеше да я чуе, как разговаря по телефона и разкроява разказа си, като се смее злорадно и гради спекулации относно секси собственика на ферма.

Роджър вероятно е убедил сам себе си, че Мишел ще се върне при него. Все още чуваше в главата си гласа му, който ѝ шепнеше колко много я обича, за това как щял да направи всичко възможно, за да ѝ покаже колко хубаво може да бъде между тях. Сигурно е изпаднал в бесен гняв от ревност, когато е научил за Джон. Най-сетне беше разбрал, кой е другият мъж, за чието съществуване бе подозирал през цялото време.

Умът му сигурно бе напълно завладян от това. Мишел си припомни какво ѝ бе казал при последния им разговор: Как можа да постъпиш така с мен?

Почувства се като хваната в капан, паникьосана от мисълта, че той е някъде наблизо и търпеливо изчаква момента, в който щеше да я хване. Не можеше да отиде в полицията, нямаше доказателства, само интуиция, а по предположения не арестуваха хората. Освен това не възлагаше голяма надежда на полицията. Родителите на Роджър го бяха откупили във Филадельфия, а сега огромното им състояние се контролираше от него. Разполагаше с неограничени средства, а нима имаше нещо, което да не може да купи? Може би, бе наел вече някого, в този случай, тя нямаше представа от кого да се пази.

Най-накрая успя да заспи.

Мисълта, че Роджър е някъде наблизо я потискаше през следващите няколко дни, а това наруши съня и апетита ѝ. Въпреки

хората около нея, тя се чувстваше ужасно сама.

Искаше да поговори с Джон за това, но горчивия ѝ опит я застави да запази мълчание. Как да му каже, след като не ѝ бе повярвал за телефоните позвънявания и произшествието? Беше включил устройство към телефона, но не го бе обсъдил с нея и тя не зададе никакви въпроси. Ако просто бе решил да се пошегува, тя не искаше да знае за това. Нещата помежду им бяха станали напрегнати след последното позвъняване на Роджър и Мишел се почувства още по-несигурна за връзката им. Само в леглото всичко си оставаше същото. Започна да се страхува, че му е доскучала, но той не изглеждаше преситен от нея. Любовните му ласки бяха все така пламенни и страстни, както и преди.

Но в едно горещо и слънчево утро, Мишел внезапно осъзна, че не е в състояние да стои и да чака повече. Чувстваше се толкова притисната, че бе достигнала предела. Дори и заека се обръща и започва да се бори, когато е приклепачен в ъгъла. Беше уморена от всичко това, толкова уморена, сякаш се бореше сама срещу всичко. Проклетият Роджър!

Какво трябваше да направи, за да го изтръгне от живота си? Сигурно имаше някакъв изход. Не можеше да прекара останалата част от дните си, като се оглежда зад всеки ъгъл, твърде ужасена да отиде дори до магазина. Мишел почувства растящия в нея гняв. Защо му позволяваше, да диктува условията както преди, и я караше да се изолира доброволно, сякаш я бе заключил в затвор. От днес щеше да започне да прави нещо по въпроса.

Документите, които ѝ спечелиха развода бяха все още у нея. Сега, когато родителите му бяха мъртви, те нямаха същата сила, но все пак означаваха нещо. Те бяха доказателство, че Роджър я беше нападнал веднъж. Ако посмееше да се обади отново, тя щеше да се сдобие с позвъняването му на запис и може би да успее да го провокира да я заплаши. Това бе Флорида, а не Филадельфия, и макар многото пари да имаха тежест навсякъде, тук той не разполагаше с връзките на старите семейни приятели, които да го защитят.

Но документите се намираха в стария сейф на нейното ранчо, а тя искаше да ги има по-близо до себе си — тук, в дома на Джон. Едва ли бяха на безопасно място в празната къща, въпреки че вратата се заключваше надеждно. Все пак можеше да се проникне лесно, а

сейфът беше обикновен, домашен. Мишел се съмняваше, че е достатъчно сигурен, ако някой наистина решише да го отвори.

Ако Роджър по някакъв начин се добереше до тези документи, тя въобще нямаше да има доказателства. Тези снимки и доклади не можеха да бъдат възстановени.

Взимайки решение, Мишел каза на Еди, че ще поязди и изтича в конюшните.

Разходката през пасището до нейното ранчо беше приятна, но сега не бе в състояние да ѝ се наслаждава. Чувстваше се натегната като струна, а напрежението тежеше като топка в стомаха ѝ. Роджър я бе наблюдавал последния път, когато тя беше там и не можеше да забрави ужаса, който почувства, когато видя синия шевролет да се носи срещу нея.

Приблужи къщата отзад. Огледа се неспокойно, докато слизаше от коня, но всичко беше нормално. Птиците пееха по дърветата. Бързо провери вратите и прозорците, всички изглеждаха здрави, без признаци на влизане с взлом. Едва тогава влезе вътре и побърза към кабинета, за да отвори сейфа. Извади от него голям кафяв плик, провери съдържанието му и с облекчение въздъхна, всичко си беше на мястото. Скри плика под ризата си и заключи касата.

Къщата беше затворена от дълго време и вътре въздухът бе горещ и задушен. Почувства се замаяна, като се изправи и стомаха ѝ се сви в пристъп на гадене. Тя се втурна навън, на задната веранда, и се облегна на стената, вдишвайки дълбоко свеж въздух, докато главата ѝ не се прочисти, а стомаха ѝ не се успокои. Нервите ѝ бяха опънати. Мишел не знаеше още колко дълго щеше да издържи, но трябваше да чака. Той щеше да се обади отново, изобщо не се съмняваше в това. А дотогава нямаше какво да направи.

Всичко наоколо оставаше спокойно и тихо. Кобилата изцвили радостно, когато Мишел я яхна и тръгна обратна към вкъщи.

Когато се прибра, конярът излезе да я пресрещне с явно облекчение.

— Слава Богу, вие се върнахте — каза той съчувствено. — Тук настана истински ад, ще ме извините, мем. Както и да е, шефът обърна всичко да ви търси. Ще му съобщя, че сте се върнали.

— Защо ще ме търси? — попита тя обърквана. Нали бе предупредила Еди, че ще поязди.

— Не знам, мем — той пое юздите на коня от ръцете ѝ, когато тя слезе на земята.

Мишел влезе в къщата и потърси Еди.

— За какво Джон вдига такава врява? — попита тя.

Еди повдигна вежди.

— Не го приближих достатъчно, за да попитам.

— Не му ли каза, че отидох да поюздя?

— Да. Именно тогава, той наистина се взриви.

Мишел си помисли, че може би нещо не е наред и Джон не е могъл да намери необходимите документи, но когато провери в кабинета, всичко изглеждаше така, както го бе оставила сутринта. Извади кафявия плик изпод ризата си и го заключи в сейфа. Веднага почувства облекчение. Тук беше в безопасност, заобиколена от хората на Джон.

Няколко минути по-късно, чу приближаването на пикапа му, и съдейки по скоростта, явно яростта на Джон не бе утихнала. Изпитвайки повече любопитство, отколкото тревога, Мишел излезе да го посрещне, и видя как автомобила занася при спирането, разпръсквайки пясък и чакъл под гумите. Той бутна вратата и излезе, като стискаше в ръката си пушка. Лицето му бе напрегнато, и черен огън гореше в очите му, когато я приближи.

— Къде беше, дяволите да те вземат? — изрева той.

Мишел погледна пушката.

— Бях навън да поюздя.

Той не спря, когато се изравни с нея, а я хвана за ръката и я затегли навътре в къщата.

— Ходила си да яздиш, къде, дявол да го вземе? Обходих цялата територия да те търся.

— Отидох до вкъщи — Мишел започна малко да се ядосва на държанието му, макар че все още не разбираше какво го е прихванало. Тя навири нос и го погледна с хладен поглед. — Изобщо не ми е дошло на ум, че трябва да ти поискам разрешение, за да отида в собствената си къща.

— Е, сладурче, точно това трябваше да направиш — отсеке той, докато прибираще пушката обратно в оръжейния шкаф. — Не искам да ходиш никъде, без да ме питаш.

— Не предполагам, че съм твой затворник — каза му ледено.

— Как ли пък не, по дяволите! — той обикаляше около нея, неспособен да успокои обхваналата го дива паника, когато не я бе открил. Изпитваше желание да я заключи в спалнята, за да я пази, докато не узнаеше какво става и къде се намира Роджър Бекман. Един поглед към възмутеното ѝ лице, обаче му показва, че е подходил погрешно и тя щеше да отговаря хапливо.

— Мислех, че нещо ти се е случило — каза ѝ по-тихо.

— И тогава тръгна да обикаляш около ранчото, за да търсиш нещо, по което да стреляш? — попита го недоверчиво Мишел.

— Не, тръгнах да обикалям около ранчото да те търся, а пушката взех в случай, че си в някаква опасност.

Мишел стисна ръцете си в юмруци, защото ѝ се прииска да го удари. Не ѝ бе повярвал за реалната опасност, която я грозеше, но сега се ядосваше за дреболии, като тази, че може да си навехне глезена или да падне от коня.

— В каква опасност бих могла да бъда? — отсече тя. — Сигурна съм, че в ранчото ти няма змия, която би се осмелила да ме ухапе без твое разрешение!

Лицето му изразяваше пълно разкаяние, когато погледна към нея. Той вдигна ръка и сложи паднал кичур, позлатена от слънцето коса, зад ухото ѝ, но тя продължаваше да го гледа свирепо, като някоя възмутена кралица. Повече му харесваше това нейно настроение, отколкото хладната отдалеченост, с която се отнасяше към него напоследък.

— Сладка си, когато си бясна — подразни я той, като знаеше как ще ѝ подейства.

За миг Мишел изглеждаше готова да му се нахвърли, но после изведнъж изсумтя:

— Задник — и започна да се смее.

Джон също се засмя. Никой не можеше да каже „задник“, както Мишел, толкова високомерно и претенциозно. Това му харесваше. Можеше да го нарича задник по всяко време, когато ѝ скимнеше. Преди да престане да се смее, постави ръцете си около нея, притегли я към себе си, покри устата ѝ със своята и бавно плъзна език между устните ѝ. Смехът ѝ рязко секна, тя повдигна ръце и впи пръсти в бицепсите му, и срещна езика си с неговия.

— Изплаши ме до смърт, по дяволите — промърмори той, отделяйки устните си от нейните.

— Като гледам, не всяка част от тебе е изплашена — отвърна тя, като го накара да се усмихне.

— Не се шегувам. Всеки път, когато излизаш искам да ме уведомяваш и не желая да ходиш сама до твоята къща. Там е пусто от доста време и нищо чудно някой скитник да започне да се мотае наоколо.

— Но какво ще прави скитник толкова далече? — попита тя.

— Каквото прави навсякъде другаде. Престъпността не се ограничава само в рамките на градовете. Моля те. Заради моето спокойствие?

Беше толкова необичайно за Джон Рафърти, да моли за нещо, че Мишел се учуди. Въпреки, че бе изрекъл „моля“, той очакваше от нея да направи това, както бе казал. В действителност се заинати, само защото според нея той беше обикновен диктатор, един самонадеян тип, който обичаше да я вбесява.

Предпазливостта влизаше в плановете ѝ и без заповедите на Джон.

Виенето на свят и гаденето, които бе почувствала в своята къща, може би бяха симптоми на някакво заболяване, защото се почувства ужасно и на другия ден. Прекара по-голямата част от времето в леглото, твърде уморена и болна, за да се притеснява за нещо друго. Всеки път, когато вдигнеше глава, ужасния световъртеж предизвикваше нов пристъп на гадене. Единственото, което желаше бе, да бъде оставена сама.

На следващата сутрин се почувства значително по-добре и успя да задържи малко храна в стомаха си. Джон я държеше в прегръдките си, обезпокоен от неразположението ѝ.

— Ако утре, не си по-добре, ще те заведа на лекар — каза твърдо той.

— Това е просто вирус — въздъхна тя. — Докторът не може да направи нищо.

— Може да ти предпише нещо за успокояване на стомаха.

— Днес се чувствам по-добре. Какво ще стане, ако и ти се заразиш?

— Тогава можеш да ме заместиш в работата, докато се оправя — каза той и се засмя на ужасеното ѝ лице. Не се притесняваше, че може да се зарази, дори не си спомняше, кога се е простудявал за последен път.

Въпреки че не бе в състояние да обикаля из ранчото, на следващия ден Мишел бе много по-добре. Прекара сутринта в кабинета, като въведе информацията в компютъра и навакса изоставането със счетоводните сметки. Щеше да ѝ бъде по-лесно, ако имаше инсталирана счетоводна програма, затова си отбеляза да попита Джон по-късно.

Роджър все още не бе звънял.

Тя сви дланите си в юмруци. Знаеше, че е някъде наблизно! Как да го принуди да излезе от скривалището си? Не би могла да живее нормално, докато се страхуваше да напуска ранчото сама.

Или може би, това бе всичко, което трябваше да направи. Очевидно Роджър по някакъв начин наблюдаваше околността. Мишел не можеше да повярва, че синия шевролет беше случайност, която не е свързана с него. Тогава я бе хванал неподготвена, но сега щеше да го очаква. Трябваше да го изкара на светло.

Когато Джон се върна за обяд, тя сплете косата си на плитка, сложи малко грим, и се огледа. Знаеше, че изглежда много по-добре.

— Мисля да отида до града за някои неща — небрежно му каза тя. — Има ли нещо, от което се нуждаеш?

Той рязко вдигна глава. Мишел не бе шофирала след инцидента, а сега се държеше така, все едно нищо не се бе случило и произшествието изобщо не бе станало. Преди Джон се притесняваше, че тя отказва да излиза където и да е, но сега искаше да си стои у дома.

— Какви неща? — попита я рязко. — Къде, точно отиваш?

Мишел повдигна вежди, учудена от тона му.

— Шампоан, балсам за коса. Все такива работи.

— Добре — направи нетърпелив жест с ръка. — Къде отиваш? В колко часа ще се върнеш?

— Наистина си объркал призванието си. Трябвало е да станеш надзирател в затвора.

— Само ми отговори.

Защото не искаше да ѝ забрани да вземе колата, му отговори с отегчен глас:

— Най-вероятно в аптеката. Ще се върна до три.

Джон я погледна напрегнато, след това въздъхна и прокара пръсти през гъстата си черна коса.

— Бъди внимателна.

Мишел стана от масата.

— Не се притеснявай. Ако разбия колата отново, ще заплатя щетите от продажбата на добитъка.

Джон прокле, докато наблюдаваше гордото ѝ напускане. По дяволите, какво можеше да направи сега? Да я проследи? Затвори се в кабинета и позвъни на Анди Фелпс, за да разбере има ли вече някаква информация за Роджър Бекман. Всичко, което Анди бе успял да открие, е, че никой с името Роджър Бекман не е летял до Франция през последния месец, но съществуваше вероятност да е отишъл до там не с директен полет. Щеше да му е необходимо още време, за да провери всичко.

— Ще продължавам да опитвам, приятелю. Това е всичко, което мога да направя.

— Благодаря. Вероятно се притеснявам повече от необходимото, а може би, не.

— Да, знам. Защо да рискуваме? Ще ти се обадя, когато науча нещо.

Джон затвори, разкъсван от необходимостта да направи каквото и да е. Може би трябваше да каже на Мишел за своите подозрения, да ѝ обясни защо не иска, да се скита наоколо сама. Но както посочи Анди, той наистина нямаше нищо, за което да се хване и не желаше напразно да я разстройва. Тя имаше достатъчно тревоги в живота си. Ако зависеше от него, никой и нищо не би я притеснявало вече.

Мишел пристигна в града и направи покупките, като се стряскаше всеки път, когато към нея приближаваше някоя кола. Но нищо не се случи. Не видя нищо подозрително и на мястото, на което синия шевролет я бе избутал от пътя. Яростно убеждаваше себе си, че не е параноичка, и не си фантазира, че Роджър я преследва. Просто

трябваше да го намери. Но изобщо не се чувстваше смела и се тресеше от нерви по обратния път към ранчото.

Едва успя да се добере до горната баня, когато стомахът ѝ възстана и тя повърна.

Опита отново на следващия ден. И на по-следващия. Нищо не се случи, с изключение на това, че Джон беше в най-противното настроение, което тя можеше да си представи. Нито веднъж не ѝ забрани да отиде, където и да е, но ясно ѝ даде да разбере, че това не му харесва. Ако не беше толкова отчаяна, щеше да захвърли ключовете на колата в лицето му и да му каже, какво точно да направи с тях.

Мишел трескаво разсъждаваше — Роджър би трябвало да е наблюдавал нея и дома ѝ в онзи ден. Възможно ли бе, вместо това, да е наблюдавал пътя, който водеше към града? Тогава нямаше начин да я е видял, когато бе отишла за документите си, защото пристигна от задна страна на къщата, а не по пътя. Джон я бе предупредил, да не ходи сама в къщата си, но тя нямаше да влиза вътре. Всичко, което трябваше да направи, е да мине с колата по пътя, и ако Роджър бе там, щеше да я последва.

ГЛАВА 11

Мишел знаеше, че е лудост, но трябваше да го направи. Последното нещо, което желаше, бе да се види с Роджър, но ето, че сега бе тук и се опитваше да го открие, въпреки подозренията си, че се опитва да я убие. Не, тя бе длъжна да го намери именно заради това. Със сигурност не искаше да умира, но трябваше веднъж завинаги да приключи с миналото. Само тогава би могла да води нормален живот. Искеше да изживее този живот с Джон, макар никога да не се бе заблуждавала, че връзката им е постоянна, и настроението му от последните дни може би бе предвестник на края ѝ. Каквото и да направеше, той никога не бе доволен, с изключение на времето, което прекарваха, когато бяха в леглото, но вероятно причината за това бе интензивната му сексуалност, която би задоволил с всяка жена.

Нервите ѝ бяха толкова опънати, че дори не помисли за закуска, когато реши да отиде до своята къща. Разхождаше се неспокойно из спалнята и чакаше Джон да тръгне с пикапа на обиколка из пасищата. Не искаше той да знае, че ще излиза някъде, защото щеше да задава твърде много въпроси, а ѝ бе трудно да крие нещо от него. Във всеки случай, щеше да отсъства около половин час, не повече, защото не ѝ достигаше смелост да превърне себе си в примамка. Трябваше само бързо да отиде до там, а после да се върне обратно у дома.

Караше бавно по тесния чакълест път и слушаше радио, за да успокои нервите си. Шокира се от съобщението, че третия ураган за сезона — урагана Карл — се завихря в Атлантическия океан и се отправя към Куба. Напълно бе пропуснала първите два. Дори не бе забелязала, как лятото премина в есен. Времето бе все още толкова горещо и влажно, перфектни метеорологични условия за ураган.

Мишел внимателно огледа двете страни на пътя, като търсеше някакви признаци за присъствието на кола, скрита в сенките на дърветата, но не видя нищо. Утрото беше спокойно и тихо. На пътя нямаше никой друг, освен нея. Разочарована, тя обърна обратно автомобила и пое към къщи.

Врълхлетя я внезапна вълна на гадене и се наложи да спре колата. Отвори вратата и се надвеси навън. Опитва се да повърне, макар стомахът ѝ да бе празен. Когато спазмите преминаха, тя се облегна на волана, потна и замаяна. Това неразположение продължаваше твърде дълго, за да е вирусна инфекция.

Остана още дълго така, опряла глава на волана, прекалено изтощена, за да продължи да шофира. Слабият морски бриз подухваше леко през отворената врата, като охлаждаше зачервеното ѝ лице, и също толкова плавно, като нежния повей, истината достигна до ума ѝ.

Ако това бе инфекцията, за която си мислеше, то тя щеше продължи минимум девет месеца.

Отметна глава обратно на седалката и лека усмивка заигра на бледите ѝ устни. Бременна. Да, разбира се. Дори знаеше, кога се бе случило — в нощта, когато Джон се бе върнал от Маями. Бе започнал да прави любов с нея, без да я дочака да се събуди, и нито един от тях, не взе никакви предпазни мерки. Бе на ръба на нервен срив и не обърна внимание на закъснението на цикъла си.

Бебето на Джон. То растеше в нея, вече почти пет седмици. Ръката ѝ се плъзна надолу по корема, и я изпълни чувство на безмерно задоволство, въпреки потиснатото ѝ настроение. Знаеше проблемите, които можеше да предизвика тази бременност, но за момента те бяха толкова далечни и маловажни, в сравнение с всепоглъщащата радост, която изпитваше.

Започна да се смее, като се сети, колко зле се чувстваше. Спомни си, че беше чела в някакво списание, че жените, които имат сутрешно гадене са по-малко склонни към спонтанен аборт, отколкото тези, които нямат. Ако бе вярно, то тогава това бебе бе в по-голяма безопасност, отколкото ако се намираше във Форт Нокс.

— Бебе — прошепна тя, като си представи един малък, сладко миришещ вързоп с кичурчета гъста черна коса и блестящи черни очи. Знаеше, че всяко дете на Джон Рафърти ще е истинско дяволче.

Не можеше да продължава да седи в колата, спряна по-скоро на пътя, отколкото на банкетата. Надяваше се треперенето и гаденето да не я врълхлетят отново, докато успее да се прибере в къщи. Включи колата на скорост и потегли обратно към ранчото, като се стараше да съблюдава всички предпазни мерки. Сега, когато разбра, какво не е

наред с нея, вече знаеше как да успокои стомаха си. Трябваше да си уреди час и при лекар.

Разбира се, стомахът ѝ се успокои, след като хапна препечена филийка и пи слаб чай. Тогава започна да мисли за проблемите.

Най-големият от които бе да каже на Джон, и то възможно най-скоро. Мишел нямаше представа, как би реагирал, но трябваше да се изправи пред вероятността, че няма да е толкова развълнуван, като нея. Боеше се, че Джон вече е уморен от връзката им, и ако бе така, щеше да приеме бебето, като бreme, обвързващо го с жена, която не желае повече.

Мишел лежеше в леглото и се опитваше да подреди разбърканите си мисли и чувства. Джон имаше право да знае за съществуването на собственото си дете, и независимо дали му харесваше или не, трябваше да поеме отговорност за него. От друга страна, тя не можеше да използва тази бременност, за да го задържи, ако той искаше да бъде свободен. Всеки път я изпълваше мрачно отчаяние, когато се опитваше да мисли за бъдеще без Джон, но тя го обичаше достатъчно, за да го пусне да си иде. Още от първия ден в който бяха заедно, подсъзнателно се бе подготвяла за момента, когато щеше да ѝ каже, че не я иска повече. Знаеше това със сигурност.

Но какво щеше да стане, ако той решише да се ожени за нея, заради бебето? Джон винаги се бе отнасял сериозно към своите задължения, дори ако му се наложеше да се обвърже против волята си, само заради детето. Тя беше страхливка и щеше да вземе всичко, което ѝ предложеше, с надеждата, че и най-малките жестове на привързаност са по-добре от нищо. Как щеше да намери кураж да се откаже от това, което желаше най-много на света. Сълзи напълниха очите ѝ. Сълзи, които идваха толкова лесно последните дни. Мишел изхлипа и ги избърса.

Не беше в състояние да вземе някакво решение. Настроението ѝ постоянно се променяше от въодушевление до тревожност. Не знаеше как ще реагира Джон, така че щеше да е чиста загуба на време, да прави каквито и да било планове. Това бе проблем, който трябваше да решат двамата заедно.

Чу, как навън някой пристига, последван от високи, развълнувани гласове, но не им обърна внимание, каубоите непрекъснато идваха и си отиваха, докато Еди не я повика.

— Мишел! Някой е ранен! Момчетата го носят в къщи. О, Боже, това е шефа!

Тя изкрещя последните думи и Мишел скочи от леглото. После всичко ѝ се губеше, не знаеше дори как се бе спуснала по стълбите. Единственото, което помнеше, бе как Еди я спря на вратата, докато Нев и другите мъже сваляха Джон от коня.

Джон притискаше кърпа към лицето си, а ръцете и ризата му бяха целите в кръв. Лицето на Мишел се изкриви, от гърлото ѝ се изтръгна див вик. Еди беше голяма и силна жена, но Мишел успя да се изтръгне от ръцете ѝ и се хвърли върху Джон. Той се отдръпна от Нев, прегърна я със свободната си ръка и я притисна към себе си.

— Добре съм — каза той сурово. — Изглежда по-зле, отколкото е.

— По-добре да отидем при док, шефе — предупреди Нев. — Някои от тези порязвания се нуждаят от зашиване.

— Непременно. Ти се връщай при мъжете и се погрижете за всичко — Джон погледна Нев предупредително над главата на Мишел, и макар едното му око да бе покрито с окървавена кърпа, управителят му разбра всичко. Той погледна бързо към Мишел и след това кимна.

— Какво се случи? — попита през плач тя, докато помагаше на Джон да стигне до кухнята. Ръката му беше тежко отпусната върху раменете ѝ, което показваше, че е ранен много по-лошо, отколкото искаше да покаже. Джон се свлече върху един от кухненските столове.

— Загубих контрол върху пикапа и се блъснах в едно дърво — промърмори той. — Лицето ми се удари във волана.

Тя сложи ръка върху кърпата, за да я задържи, и почувства как той потръпна от лекото ѝ докосване, след което махна ръцете му. Видя малките парченца стъкло проблясващи в черната му коса.

— Нека да видя — каза нежно и махна кърпата от лицето му.

Принуди се да прехапе устни, за да не изстене. Лявото му око беше подутото и затворено, а на скулата под него, зееше назъбена рана. Лицето му се бе изкривило, скулите и челото бяха лилави и потъмняваха още, около очите всичко бе подпухнало. През челото му минаваше дълъг, дълбок прорез, който силно кървеше, както и десетките други по-малки. Мишел си пое дълбоко дъх и се постара гласа ѝ да звучи равно.

— Еди, натроши малко лед, за да сложим на окото му. Може би ще успеем да спрем подуването. Отивам да взема чантата си и ключовете за колата.

— Чакай малко — каза Джон. — Искам да се измия, целият съм в кръв и стъкла.

— Това не е важно.

— Не съм толкова лошо ранен — прекъсна я той. — Помогни ми да махна тази риза.

Когато използваше този тон, беше безполезно да се спори с него. Мишел разкопча ризата и му помогна да я свали, като ѝ направи впечатление, че той се движи изключително бавно. Тогава видя голямата червена линия, която минаваше през ребрата му и разбра, защо бе толкова внимателен. След няколко часа всичко това щеше да е твърде възпалено, за да може въобще да се движи. Той стана бавно от стола, отиде до мивката и изми ръцете си от засъхналата кръв, след това търпеливо я изчака да почисти с влажна кърпа гърдите, врата и гърба му. От лявата страна косата му бе сплъстена от кръв, но тя реши да не я почиства, докато не го види лекар.

Мишел изтича до горния етаж, донесе чиста риза и му помогна да я облече. Еди бе натрошила лед, и направи компрес като го уви в чиста кърпа. Джон трепна, щом тя внимателно постави леда върху окото му, но не започна да спори.

Нейното лице беше много напрегнато, когато влязоха в местната клиника за спешна помощ. Той беше ранен. Това я порази, защото никога не бе предполагала, че Джон може да бъде уязвим. Беше непоклатим като гранит, някак устойчив към умора, болести или нараняване. Неговото окървавено лице бе свидетелство за това, че въпреки силата си, Джон все пак е човек. Но той не се подаваше на болката и държеше чувствата си под контрол.

Въведоха го бързо в кабинета за спешна помощ, където лекарят внимателно проми раните и заши тази на челото му. Останалите порязвания, които нямаха нужда от шевове, бяха дезинфекцирани и превързани. След това, докторът дълго време разглежда подутината около лявото му око.

— Ще ви дам направление за болницата в Тампа, окото ви трябва да бъде прегледано от специалист — каза му той.

— Нямам време да се занимавам с това — отсече Джон, седнал на масата за прегледи.

— Окото си е ваше — отвърна му с равен тон лекаря. — Нараняването е лошо, възможно е да имате фрактура на скулата. Но разбира се, ако сте твърде зает, за да спасите зрението си, то...

— Ще отиде — прекъсна го Мишел.

Джон я погледна вбесено със здравето си черно око, но тя му го върна, като се втренчи в него също толкова яростно. Имаше нещо странно и великолепно в нея, промяна, която той не можеше да опише, защото бе почти незабележима. Но дори и така, бледа и напрегната, тя бе много красива. За него, Мишел винаги изглеждаше прекрасно, но му беше далеч по-приятно да я гледа с двете си очи, отколкото само с едното.

Премисли бързо, след това изръмжа:

— Добре.

Остави я да се чуди за причината на съгласието му. В действителност, той не искаше, в момента Мишел да се намира в близост до ранчото. Ако заминеше за Тампа, щеше да настоява тя да го придружи, това щеше да я държи далеч от опасността, докато Анди Фелпс откриеше, кой бе стрелял по предното му стъкло. Колкото повече мислеше за това, толкова повече съмненията му прерастаха в увереност. Заплахата на Бекман бе излязла извън рамките на досадните телефонни разговори. Той се бе опитал да представи инцидента с Мишел, когато изблъска колата ѝ извън пътя, като нещастен случай, но сега бе отишъл твърде далеч. Куршумът не беше случайност. Слава Богу, че този път Мишел не бе с него, както обикновено. Отначало Джон беше помислил, че куршумът е предназначен за него, но сега не бе толкова сигурен. Беше пробил стъклото далеч отдясно. По дяволите, ако само не бе изгубил контрол над пикапа, когато стъклото се бе пръснало! Инстинктивно бе извил волана и пикапа се бе изпързал по росната трева врязвайки се в големия дъб, в страни от пътя. Ударът го бе изхвърлил напред. Скулата му се беше блъснала във волана и той изгуби съзнание. Когато се бе свестил и главата му се бе прояснила, вече нямаше смисъл да праща някой от хората си да търси от къде бе дошъл изстрела. Бекман отдавна бе изчезнал, а те само щяха да унищожат следите, които бе оставил. Сега Анди Фелпс щеше да се заеме с това.

— Аз ще осигуря линейка — каза лекаря и се обърна, за да излезе.

— Не искам линейка. Мишел ще ме откара до там.

Докторът тежко въздъхна.

— Мистър Рафърти, имате мозъчно сътресение и трябва да сте в легнало положение. И в случай, че окото ви е увредено, не трябва да се напрягате, навеждате или движите много. Линейката е най-безопасния начин да стигнете до Тампа.

Джон се опита да се намръщи, но лявата част на лицето му беше толкова подпухнала, че не можеше да застави мускулите си да му се подчинят. В никакъв случай нямаше да позволи на Мишел да шофира сама мерцедеса: Бекман щеше веднага да познае колата. Ако трябваше да отиде в Тампа, тя щеше да е до него всяка една секунда.

— Само, ако Мишел се качи в линейката с мен.

— Ще бъда точно зад теб — каза тя. — Не, чакай. Първо трябва да се прибера до къщи, за да взема някакви дрехи и за двама ни.

— Не. Док, дайте ми един час, да вземем дрехи и да уредя да закарат колата обратно у дома — а на Мишел каза: — А ти ще дойдеш с мен или аз няма да отида никъде.

Тя се втрени в него с недоумение. Усети, че той няма да отстъпи по този въпрос. Беше се съгласил изненадващо лесно да отиде в болница, а сега упорито настояваше, тя да не се отделя от него. Ако някой закараше колата обратно в ранчото, с какво щяха да се върнат от Тампа? Всичко това ѝ се стори доста странно, но не можеше да разбере, защо, а и сега нямаше време да мисли за това. Ако трябваше да пътува в линейката, за да заведе Джон в Тампа, щеше да го направи. Бе толкова уплашена и шокирана от случилото се с него, че щеше да направи всичко по силите си да е добре.

Джон прие мълчанието ѝ за съгласие, обясни ѝ какво му е необходимо — нареди Нев да им донесе дрехи и да вземе със себе си още един човек, който да върне колата обратно. Мишел реши, че това трябва да е всичко и излезе от стаята, за да позвъни. Джон изчака няколко секунди, след като тя затвори вратата и попита:

— Докторе, има ли друг телефон, който мога да използвам?

— Тук, не. А и вие не трябва да се движите. Дори не бива да стоите седнал. Ако обаждането е толкова спешно, то нека съпругата ви да се обади вместо вас.

— Не искам тя да знае — Джон не коригира предположението на лекаря, че Мишел му е съпруга. Добрият доктор просто беше малко избързал, нищо повече. — Направете ми услуга. Обадете се в службата на шерифа и кажете на Анди Фелпс, къде съм, и че искам да говоря с него. Не разговаряйте с никого, освен с Фелпс.

Лекарят внимателно се вгледа в огромния мъж. Всеки друг би се проснал, като подкосен, но Рафърти, като че ли имаше железни нерви. Той отстояваше твърдо решенията си и раздаваше заповеди толкова властно, че беше невъзможно да не им се подчини.

— Добре. Ще го направя, но само ако легнете. Рискувате зрението си, мистър Рафърти. Помислете си какво е да си сляп с едното око, до края на живота си.

Устните на Джон се разтегнаха в дива усмивка, която повдигна крайчетата на мустаците му.

— Тогава щетите вероятно вече са сторени, докторе.

Загубата на зрението на лявото му око не беше от голямо значение, когато бе застрашен живота на Мишел. Нямаше нищо по-важно от нейната безопасност.

— Не е задължително. Възможно е, окото ви да не е пострадало, но при такава сериозна травма е по-добре да се прегледа. Може би имате, така наречената костна фрактура, когато силата на удара се предава на стената на орбиталната кост, или на самото око. Тя е тънка и поддава на натиска, като предпазва очната ябълка. Тази фрактура може и да не повреди зрението, но ще се наложи операция, за да се възстанови костта. Или може да имате засегнат нерв, изместване на лещата на окото, или отлепена ретина. Не съм специалист в тази област и не мога точно да кажа. Всичко, което мога да ви посъветвам, е да останете толкова неподвижен, колкото е възможно, за да не предизвикате по-големи поражения.

Джон легна раздразнен и постави ръце под главата си, която продължаваше да пулсира. Игнорира болката в нея, както и изтръпването на лицето си. Каквито и да са щетите, те вече бяха нанесени. Имаше счупване на скулата и може би увредено око. Би могъл да живее с разбито лице и само с едно око, но не можеше без Мишел.

Отново и отново превърташе в главата си случилото се, като се опитваше да си спомни всички детайли. В тази част от секундата,

преди куршумът да разбие предното стъкло, беше ли видял проблясъка, за да може да определи точното местоположение на Бекман? Дали е бил без кола? Едва ли. Територията на ранчото бе прекалено голяма, за да може човек да го обиколи пеша. Бе малко вероятно и да е бил на кон: беше по-лесно да се наеме автомобил, отколкото да се вземе кон. Ако се предположеше, че Бекман е бил с кола, по кой път се е движел, за да не бъде забелязан?

Анди Фелпс пристигна няколко секунди преди Нев. За облекчение на Мишел, заместник-шерифът, се пошегува с красивото и обезобразено лице на Джон, след това изчака, докато той даде подробни инструкции на Нев. Управителят зададе няколко въпроса и кимна. Тогава Джон погледна към Мишел.

— Защо не провериш нещата, които донесе Нев. Ако имаш нужда от нещо друго, той може да го донесе в Тампа.

Мишел се поколеба за част от секундата. Имаше тревожното усещане, че Джон иска тя да напусне стаята. Мишел погледна към високия, спокоен заместник, след това към Джон и излезе тихо заедно с Нев. Нещо не беше наред. Усещаше го.

Дори Нев се държеше странно, не смееше да я погледне в очите. Нещо се бе случило, за което тя не трябваше да знае и то касаше Джон.

Беше се съгласил твърде лесно да отиде в болницата, въпреки че заплахата от загуба на зрението беше достатъчна да стресне дори него. Нев беше притеснен за нещо, а сега и този разговор насаме с помощник-шерифа. И това изглеждаше странно, защото той не бе дошъл тук, само заради ранения си приятел.

Твърде много неща бяха странни. Нещастният случай с Джон бе съмнителен. Той бе шофирал по неравните пасища още от детството си, дълго преди да получи шофьорска книжка. Бе най-надеждния шофьор, който някога бе виждала, с бързи рефлексии и орлово внимание към останалите участници в движението. Просто не можеше да си обясни как бе загубил контрол над управлението на пикапа и се бе ударил в дървото. Беше малко вероятно, доста неправдоподобно и приличаше твърде много на нейния инцидент.

Роджър.

Каква глупачка беше! Считаше го за опасен само за себе си, но не и за Джон. Трябваше да се досети, че безумната му ревност ще се прехвърли върху човека, отдалечил Мишел от него. Докато тя се опитваше да го примами, той бе дебнал Джон. Яростно стисна ръцете си в юмруци. Роджър нямаше да има шанс срещу Джон в открита борба, затова като страхливец се бе покрил, страхувайки се от конфронтацията лице в лице.

Погледна към двете чанти, които Еди беше приготвила за тях и сложи ръка на челото си.

— Чувствам се зле, Нев — прошепна тя. — Извини ме, трябва да отида до тоалетната.

Той се огледа тревожно наоколо.

— Искаш ли да извикам медицинската сестра? Позеленяла си.

— Не, ще се оправя — успя слабо да се усмихне, за да прикрие лъжата. — Не мога да понасям да гледам кръв и ми стана лошо.

Тя го потупа по ръката и тръгна по коридора към тоалетните, но не влезе. Вместо това надникна зад ръба на касата и в мига, в който Нев се обърна и седна, за да я изчака, тя прелетя през празното пространство на коридора към стаите за преглед. Вратата на стаята, където беше Джон, бе затворена, но езичето не бе щракнало. Предпазливо я побутна и тя се отвори. Вратата се намираще от ляво, затова Джон не бе в състояние да я види. Фелпс би трябвало да е застанал от дясната му страна, с лице към него. С малко повече късмет никой нямаше да я забележи.

Гласовете им се чуваха слабо през отвора на вратата.

— Мисля, че куршумът дойде от малкото възвишение, в ляво от мен — каза Джон. — Нев може да ти покаже.

— Има ли някакъв шанс, куршумът да е заседнал в тапицерията на седалката?

— Вероятно, не. Траекторията му не беше под достатъчен ъгъл.

— Може би ще намеря гилзата. Не получих никаква информация от авиокомпаниите, но има още нещо, което трябва да проверя. Ако е долетял, трябва да се е приземил в Тампа, което означава, че вероятно е взел кола под наем от летището. Ако го познаят по описанието, ще мога да открия регистрационния му номер.

— Син шевролет. Това трябва да стесни кръга на търсене — мрачно каза Джон.

— Дори не ми се мисли, колко сини шевролети има в този щат. Идеята да задържиш Мишел в Тампа, с теб, е добра. Това ще ми даде още няколко дни, за да потърся този човек. Мога да помоля един приятел в Тампа, да се заеме с наблюдение в болницата, ако мислиш, че ще е необходимо.

— Той няма да може да я открие, ако доктора си държи езика зад зъбите, и не успее да се добере до картона ми.

— Мога да го уредя — засмя се Анди.

Мишел не остана, да чуе повече. Тръгна тихо надолу по коридора и се върна при Нев.

— По-добре ли се чувстваш? — попита я той съчувствено.

Отвърна му и явно беше казала нещо правдоподобно, защото отговорът ѝ го задоволи.

Мишел седеше неподвижно в стола и се чувстваше леко зашеметена. Това, което току-що бе чула, потвърди предположенията ѝ, че Роджър стоеше зад нещастната злополука с Джон, но ѝ бе трудно да приеме останалото. Значи Джон не само ѝ бе повярвал за телефонните обаждания, а ги бе свързал със синия шевролет и се бе опитал да проследи Роджър. Това обясняваше, защо изведнъж стана толкова настоятелен в желанието си да знае къде отива, кога ще се върне. Изясни ѝ се, защо той не искаше, тя да излиза където и да било навън. Беше се опитвал да я защити, като в същото време, тя сама се бе излагала на опасност, в ролята на примамка.

Не му бе казала какво прави, защото си мислеше, че няма да ѝ повярва. Бе усвоила много добре горчивия урок, че може да разчита единствено на себе си. Още от самото начало, Джон ѝ помагаше, понякога и против волята ѝ. Той се намеси и пое работата във фермата, която бе непосилна за нея. Буквално издърпа ранчото от тинята и то стана печелившо. Даде ѝ любов, комфорт, грижи, а сега и дете, а тя все още му нямаше доверие. Не бе уморен от нея, просто бе под голямо напрежение, защото се опитваше да я закриля.

Това беше Джон, не ѝ бе казал нищо за подозренията си и предприетите мерки, за да не я притеснява. Такова бе нормалното му поведение. Желанието да притежава и защитава, винаги е било заложено дълбоко в него, независимо от логическите аргументи. Имаше само няколко неща в живота му, които го вълнуваха и поемеше

ли един път отговорност към тях, стигаше до край. Беше ѝ заявил, че му принадлежи, а той ценеше това, което е негово.

Заместник-шерифът Фелпс спря до тях. Мишел реши да му даде възможност да поговори с Нев и отиде в стаята при Джон. Линејката току-що бе пристигнала, така че скоро щяха да тръгнат.

Когато вратата се отвори той извъртя главата си, за да може да я види с дясното си око.

— Наред ли е всичко?

Принуди се да стисне зъби срещу яростта, която я обзе, когато видя преbledнялото му и ранено лице. Прииска ѝ се да унищожи Роджър, независимо по какъв начин. Изпълни я примитивен гняв и проникна във всяка клетка на тялото ѝ. Необходими ѝ бяха всички усилия, за да отиде спокойно до Джон, и да го хване за ръката.

— Ако ти си добре, на мен ми е все едно, какво е опаковала и пратила Еди.

— При мен всичко ще бъде наред — увери я с дълбокия си глас.

Независимо дали щеше да си изгуби зрението, или не, той щеше да бъде наред. Джон Рафърти бе изработен от най-чистата и най-твърда стомана.

Тя седя до него в линејката и държа ръката му през целия път до Тампа, като не откъсваше поглед от лицето му. Вероятно бе задрямал, или не го болеше толкова, когато дясното му око бе затворено, но във всеки случай почти не разговаряха докато пътуваха.

Не бяха пристигнали още в болницата, когато Джон отвори здравото си око и се намръщи, като видя колко измъчена изглежда. Нуждаеше се от почивка много повече от него. Ако не беше проклетото око и възможността да я държи по-далеч от ранчото, щяха отдавна да са си у дома и той да се върне към работата си. Трябваше да я отпрати още тогава, когато започна да подозира, че Бекман е виновен за злополуката с нея, но изобщо не му се искаше да я изпуска от поглед. Не беше сигурен, до колко се нуждае или се вълнува от него, но... Начина, по който го беше погледнала, когато го видя ранен... Една жена не се вълнува така, ако нещо ѝ е безразлично. Сега беше тук

и той не бе склонен да я пусне. Веднага, след като оправеше работата с Бекман, щеше толкова бързо да се ожени за нея, че тя нямаше да разбере какво става.

Докато Мишел попълваше документите за постъпването му в болница, три сестри вече го бяха наобиколили. Дори и с разбитото си лице, излъчваше мъжественост, която привличаше жените, като магнит.

Мишел не успя да го види през следващите три часа. Измъчена броди по коридора, докато поредното гадене не я заведе в кафето, където бавно изхрупа няколко стари бисквити. Стомахът ѝ лека-полека се успокои. Джон вероятно щеше да остане тук поне два, а може би и повече дни. Как би могла да скрие състоянието си, след като щеше да прекара всяка минута с него? Нищо не му убягваше за дълго, независимо, дали бе с едно око или с две. Бременността не беше нещо ново за него, случваше се постоянно в неговия бизнес — кравите се телеха, кобилите се жребчеха. В ранчото всеки и всичко общуваше и се възпроизвеждаше. Нямаше да му отнеме много време, да разбере, че вирусът е лъжа и да открие истинската причина за неразположения ѝ стомах.

Какво би казал, ако му признаеше? Мишел затвори очи, сърцето ѝ затупка лудо при тази мисъл. Джон имаше право да знае. Тя искаше той да знае, искаше да споделят заедно всеки миг от тази бременност. Но ако стореше някоя глупост, след като осъзнаеше, че Роджър бе заплашвал не само нея, а и детето им?

Застави се да мисли трезво. В болницата бяха в безопасност, така печелеха време. Джон нямаше да напусне на своя глава, защото знаеше, че тук са защитени. Мишел подозираше, че това е единствената причина, за да се съгласи да дойде. Даваше време на Фелпс, ако може да намери Роджър.

Но какво щеше да стане, ако заместник-шерифът не го откриеше до изписването на Джон? И все пак, какви доказателства имаха срещу Роджър? Беше разполагал с достатъчно време да оправи щетите по шевролета, а и никой не го бе видял да стреля по Джон. Не я бе заплашвал, когато звънеше по телефона. Не беше и нужно, тя го познаваше и това бе достатъчно. Не можеше да продължава да се крие

повече. Цели две години бе бягала емоционално, след като отдавна беше престанала да бяга физически. Джон я бе съживил със своя плам и нажежена до бяло страст, и я бе принудил да излезе от черупката си. Не можеше да го остави, особено сега, когато носеше неговото дете. Трябваше да се изправи пред Роджър и всички стари кошмари, и да ги победи, иначе никога нямаше да се отърве от сковаващия страх. Можеше да се пребори с Роджър, нещо, което винаги я беше ужасявало преди. Да го победи заради Джон, заради тяхното дете, и по дяволите, заради самата себе си.

Накрая Мишел се върна в стаята на Джон, за да го чака. След половин час го докараха и внимателно го сложиха в леглото. Когато вратата се затвори след санитарите, той изсъска между стиснатите си зъби:

— Ако още някой мине през тази врата, за да направи нещо по мен, ще го изхвърля през прозореца.

Предпазливо се намести по-удобно на възглавницата, след което натисна бутона за управление на леглото, за да повдигне горната му част.

Мишел не обърна внимание на лошото му настроение.

— Прегледа ли те специалист по очни заболявания?

— Цели трима. Ела тук.

Бе невъзможно да изтълкува погрешно този настоятелен тон и блясъка в дясното му око, когато я погледна. Той протегна ръката си към нея и каза отново:

— Ела тук.

— Джон Патрик Рафърти, не си във форма, за да започнеш подобно нещо.

— Нима?

Мишел отказа да погледне в скута му.

— Не трябва да правиш резки движения.

— Няма да правя никакви движения. Просто искам целувка — той ѝ се усмихна бавно и сладострастно, въпреки подутото си лице. — Духът ми е готов, но тялото ми е адски уморено.

Тя се наведе да го целуне и нежно прокара устни по неговите. Когато се опита да вдигне главата си, Джон мушна пръсти в косата ѝ и я притегли по-близо до себе си, устата му здраво се притисна в нейната, а езикът му започна сладки набези, галейки нейния. Той

въздъхна от удоволствие и я пусна, но обхвана с ръка бедрата ѝ, за да я задържи до себе си.

— Какво прави, докато лежах в студените кабинети и ме преглеждаха, правиха ми рентгенови снимки и пак ме преглеждаха?

— О, прекрасно се забавлявах. Дори не можеш да си представиш, какво изкуство е да измерваш пода, докато не видиш, как го правят майсторите. Тук има и четиризвездно кафене, където продават най-добрите стари бисквити, които някога съм яла — тя се усмихна, като си помисли, че никога няма да разбере смисъла на последните ѝ думи.

Той отвърна на усмивката ѝ, спомняйки си, как я бе обвинявал, че е разглежена. Сега я познаваше по-добре. Беше опитвал всичко възможно да я глези, но се оказа, че тя се задоволява и с малкото, което можеше да ѝ предложи в даден момент. Не желаше хайвер или палто от норка, караше стария си пикап, вместо порше. Харесваше коприна и красивите дрехи, но без проблеми носеше памучната риза и дънки. Не беше лесно да глезиш жена, която бе щастлива с това, което има.

— Кажеш ли ми донесат тук едно легло — нареди Джон. — Или искаш да спиш при мен?

— Не мисля, че медицинските сестри ще позволят това.

— Има ли ключалка на вратата?

— Не. Нямах късмет — засмя се тя.

Ръката му се стегна около бедрата ѝ с бавно и интимно движение на любовник.

— Трябва да поговорим. Ще те притеснява ли, ако загубя окото си?

До този момент, Мишел не бе осъзнала, че освен зрението, Джон може да загуби и окото си. Тя пое шокирано въздух и посегна инстинктивно към ръката му. Той продължи да я гледа внимателно, и тя бавно се успокои. Знаеше какво е важно за нея.

— Би ме притеснило единствено заради теб, но за мен може да си с едно око, напълно сляп, сакат, каквото и да е, аз пак ще те обичам.

Ето. Каза го. Нямахше намерение да го изрича, но думите дойдоха толкова естествено, че дори и да можеше да ги върне обратно, не би го направила.

В дясното му око пламна черен огън. Никога не бе виждала някой друг с такива очи, тъмни като нощта — преследваха я от първата

им среща. Мишел го погледна със слаба усмивка, очаквайки развълнувана неговия отговор.

— Кажи го отново.

Тя не се престори, че не разбира за какво ѝ говори, но трябваше да си поеме дълбоко въздух. Сърцето ѝ силно блъскаше в гърдите.

— Обичам те. Не го казвам, за да се опитам да те уловя в някакъв капан. Това е просто онова, което чувствам, и не очаквам от теб...

Той сложи пръст върху устните ѝ.

— По дяволите, отдавна беше време да го кажеш.

ГЛАВА 12

— Вие сте късметлия, мистър Рафърти — каза доктор Норис и го погледна над очилата си. — Изглежда, скулата ви е поела голямата част от удара. Тя е счупена разбира се, но орбиталната кост е останала незасегната. От тук следва, че окото ви не е наранено и няма да загубите зрението си. С други думи, имате само едно адски насинено око.

Мишел въздъхна дълбоко от облекчение и стисна ръката на Джон. Той й намигна със здравото си око, след което каза провлечено:

— И прекарах четири дни в болницата, само заради това?

Доктор Норис се ухили.

— Считайте го за почивка.

— Ами тогава ваканцията свърши и аз напускам курорта.

— Просто не се натоварвайте следващите няколко дни. Не забравяйте, че сте с шевове на главата, счупена скула и леко мозъчно сътресение.

— Няма да го изпускам от поглед — каза Мишел с нотка на предупреждение в гласа и погледна твърдо към Джон. Той вероятно планираше да възседне коня, веднага след като се приберат у дома.

Когато останаха отново сами, Джон сложи ръце зад главата си и я погледна с ясен блясък в очите. След четири дни, отока беше спаднал достатъчно, за да се отвори малка цепка, колкото да вижда през нея отново. Лицето му оставаше все още в преливаща цветна смесица от черно до виолетово, с примеси на зелено, но това нямаше никакво значение пред факта, че окото му бе невредимо.

— Тези четири дни бяха доста дълги — прошепна той. — Когато се приберем в къщи, ще те вкарам веднага в леглото.

Кръвта й запрепуска лудо по вените, и тя се зачуди, винаги ли щеше да предизвиква в нея такъв неудържим ответ. Бе напълно уязвима спрямо него още от първата им среща, а сега реакцията ѝ бе още по-силна. Тялото ѝ се променяше под влиянието на растящото в нея бебе. Те бяха все още незабележими, но кожата ѝ сякаш бе станала

по-чувствителна и откликваше дори на най-лекото му докосване. Гърдите ѝ пулсираха от очакването на допира на ръцете и устните му.

Беше решила да не му казва все още за бебето, особено докато зрението му бе под съмнение, и през последните четири дни със сетни сили успяваше да държи разстроения си стомах под контрол. Почти непрекъснато хрупаше бисквити и спря да пие кафе, тъй като то усилваше гаденето.

Все още си спомняше гледката на извънредно задоволство, изписано на лицето му, когато му каза, че го обича, но той не отвърна на думите ѝ. За един ужасен момент се зачуди, дали не злорадства, но той я зацелува толкова силно и жадно, че тя незабавно отхвърли идеята, въпреки стягащата болка.

Тази нощ, след като светлините изгаснаха и Мишел се сви на леглото пренесено в стаята за нея, той я повика:

— Мишел — гласът му прозвуча тихо, докато лежеше, без да мърда.

Тя повдигна глава, за да го види в мрака.

— Да?

— Обичам те — прошепна Джон.

Тръпка разтърси цялото ѝ тяло, а сълзи на щастие потекоха по лицето ѝ.

— Радвам се — едва успя да произнесе.

Чу смеха му в тъмнината.

— Ти малка заядливке, само почакай да се добера отново до теб.

— Не мога да чакам.

Сега, всичко с него беше наред, и те се приготвиха да се приберат у дома. Мишел позвъни на Нев да дойде да ги вземе и затвори телефона с изпотени ръце. Избърса ги в панталоните си и вдигна брадичка.

— Чул ли си, дали заместник-шерифът Фелпс е открил къде се намира Роджър?

Джон се обличаше, но когато думите ѝ достигнаха до него, рязко завъртя глава и здравето му око се вторачи в нея. Бавно вдигна и

закопча дънките си, после заобиколи леглото, спря и се извиси над нея заплашително. Погледът ѝ не трепна, нито наведе брадичка, въпреки че изведнъж се почувства много малка и беззащитна.

Джон не каза нищо, просто чакаше със смръщени устни.

— Подслушах — призна тя спокойно. — Тогава вече бях установила връзката между телефонните позвънявания и човека, който ме избута от пътя. А ти как ги свърза?

— Просто смътно предчувствие и много подозрения — отвърна той. — След последното позвъняване, исках да разбера със сигурност къде се намира. Имаше много неизяснени неща. Анди не успя да го намери в нито един списък на авиокомпаниите летящи отвъд океана. Колкото му бе по-трудно да открие Бекман, толкова по-подозрително ставаше всичко.

— Ти не ми повярва в началото за синия шевролет.

Той въздъхна.

— Не, не ти повярвах. Не и в началото. Съжалявам. Трудно ми бе да се изправа пред факта, че някой иска да те нарани. Но нещо те безпокоеше. Не искаше да излизаш с колата, изобщо не желаше да напускаш пределите на ранчото, дори не говореше за това. И тогава си дадох сметка, че си изплашена.

Зелените ѝ очи потъмняха.

— Правилната дума е ужасена — прошепна тя, загледана през прозореца. — Имаш ли новини от Фелпс?

— Не. Няма да се обади, докато не намери Бекман.

Мишел потръпна и на лицето ѝ отново се върна напрегнатото изражение.

— Той се опита да те убие. Трябваше да го предвидя и да предприема нещо.

— Какво можеше да направиш? — попита Джон грубо. — Ако в онзи ден ме бе придружила, куршумът щеше да те улучи, а вместо това разби само предното стъкло.

— Той е толкова ревнив, и напълно луд! — при мисълта за Роджър ѝ се догади и тя притисна ръка към стомаха си. — Наистина е луд. Вероятно е подивял, когато се пренесох при теб. При първите няколко позвънявания мълчеше. Може би го правеше, за да провери дали ще вдигна слушалката в твоята къща. Не понасяше, когато

разговарях с други мъже, а щом е узнал, че ти и аз... — тя млъкна и по лицето ѝ избиха ситни капчици пот.

Джон внимателно я притегли към себе си, притисна главата ѝ в рамото си и успокоително я погали по косата.

— Чудя се, как е разбрал?

— Битси Съмнър — гласа ѝ потрепери.

— Глупачката, която срещнахме в ресторанта?

— Тази глупачка е най-голямата клюкарка, която познавам. Ако те е следил през цялото време, вероятно си мисли, че най-накрая е намерил другия мъж, за когото подозираше през всичките тези години — тя скочи и хрипливо се засмя. — Точно така.

— Какво? — гласът му прозвуча стреснато.

Тя се отдръпна от него и с нервен жест отстрани косата от лицето си.

— Този мъж винаги си бил ти — произнесе Мишел с нисък глас, като гледаше навсякъде другаде, само не към него. — Не можех да го обичам така, както трябваше и някак си той като че ли го знаеше.

Джон хвана брадичката ѝ с ръка и я принуди да го погледне.

— Ти винаги се държеше с мен така, все едно ме мразиш, дявол да го вземе.

— Трябваше по някакъв начин да се защитя — зелените ѝ очи го гледаха с горчивина. — Около теб винаги имаше жени, които падаха в краката ти, жени, с много по-голям опит от мен и много по-красиви. Бях само на осемнадесет и ти ме изплаши до смърт. Хората те наричаха Жребеца! Знаех, че не мога да се справя с мъж, като теб, дори и да ме беше погледнал повторно.

— Погледнах те — каза той рязко. — Повече от два пъти. Но ти извърщаше нос от мен така, сякаш не харесваш начина, по който миришех. Затова те оставих на мира, въпреки че те желяех толкова силно, че червата ми се обръщаха всеки път, когато те видех. Построих моята къща за теб, защото беше свикнала да бъдеш в по-голяма, за разлика от старата, в която живееш. Направих и басейн, защото знам, че обичаш да плуваш. Тогава ти се омъжи за някакъв богаташ, дяволите да те вземат, и аз почувствах бясно желание да разруша всичко, камък по камък.

Устните ѝ се разтреперяха.

— След като не можех да те имам, нямаше значение за кого се омъжвам.

— Можеше да ме имаш.

— Като временна любовница? Бях толкова млада и си мислех, че трябва да получа всичко или нищо. Искях завинаги, в добро и лошо, а ти не приличаше на човек, готов за семейство. Сега... — тя сви рамене и се усмихна леко — Сега вече няма значение.

Ярост изопна лицето му:

— Така си мислиш ти — и покри устата ѝ с неговата.

Мишел отвори устни и го остави да вземе всичко, което той искаше. Отдавна бе минало времето, когато можеше да му откаже каквото и да е. Дори целувките им бяха ограничени през последните четири дни, а гладът му бе толкова силен, че потуши гнева му веднага. Джон я целуваше, сякаш искаше да я погълне. Силните му ръце обхождаха тялото ѝ с едва контролирана свирепост, на която тя напълно се наслаждаваше. Не се страхуваше от силата или грубостта му, защото бяха породени от страст и пробудиха у нея ответната реакция.

Ноктите ѝ се впиха в голите му рамене, тя наведе глава и оголи врата си за устните му. Бедрата му се движеха ритмично, докато триеше в нея възбудената си плът, напълно загубил контрол над себе си. Само мисълта, че всеки момент медицинската сестра може да влезе, му даде сила, най-накрая да се отдръпне от нея, дишайки трудно и забързано. Това, което чувстваше сега, бе прекалено силно и прекалено лично, за да позволи на някой да го види.

— Нев трябва да побърза — каза дрезгаво, неспособен да се въздържа от още една целувка.

Устните ѝ бяха подпухнали от целувките му, а очите — полузатворени и пълни с желание. Погледът ѝ го възбуди още по-силно, защото именно той бе запалил страстта там.

Мишел се измъкна от спалнята с дрехите си в ръка. Не искаше да събуди Джон, докато се обличаше: след катастрофата имаше здрав сън, но нямаше да рискува. Тя трябваше да намери Роджър. Веднъж бе пропуснал да убие Джон, следващия път можеше и да успее. Познаваше Рафърти, щеше да бъде изненадана, ако дори се опиташе да

се преструва, че изпълнява съветите на лекаря, да не се натоварва. Не, той щеше да работи, както обикновено, на открито, и незащитен.

Бе разговарял с помощник-шерифа Фелпс предишната вечер, но Анди бе узнал единствено, че синият шевролет е бил нает от човек приличащ на Роджър, и представил се като Едуард Уолш. Познатият студ бе плъзнал по гърба ѝ и със свито гърло прошепна.

— Едуард е второто име на Роджър. Уолш е моминското име на майка му.

Джон се бе втренил в нея за един дълъг миг, преди да предаде тази информация на Анди.

Нямаше да даде на Роджър още една възможност да причини болка на Джон. Странно, но не се страхуваше за себе си. Беше ѝ се наложило да преживее толкова много в ръцете му, че просто повече не се боеше. Но се страхуваше до смърт за Джон и за новия живот, който растеше в нея. Не можеше да остави нещата да продължават така.

Докато бе лежала будна в тъмнината, разбра как да го открие. Не знаеше къде точно се намира, но се досещаше. Всичко, което трябваше да направи, бе да заложи капан със стръв, и той сам щеше да дойде при нея.

Мишел остави бележка за Джон на кухненската маса и изяде няколко бисквити да успокои стомаха си. За всеки случай взе пакета със себе си и напусна безшумно къщата през задната врата. Ако предчувствието ѝ бе правилно, трябваше да бъде изключително предпазлива, докато някой ѝ се притечеше на помощ. Погали корема си. Не трябваше да греши.

Мерцедесът заработи с едно завъртане на контактния ключ, двигателят замърка тихо и равномерно. Включи на скорост и го подкара по алеята, без да включва фаровете, като се надяваше, че няма да събуди Еди или някой от мъжете.

Нейното ранчо бе потънало в тишина, старата къща си стоеше мълчалива и изоставена под короните на големите дъбове. Отключи вратата и се ослуша напрегнато да чуе някакъв шум в тъмнината. До разсъмване оставаше около половин час, разполагаше с много малко време да заложи капана и да примами Роджър, докато Еди намери бележката ѝ и събуди Джон. С трепереща ръка включи лампата във

фоайето. Обстановката в къщата изникна пред очите ѝ, светлината и сенките падащи от вещите ѝ бяха толкова познати, колкото и собственото ѝ лице. Последователно обиколи стаите, като включваше лампите в хола, след това в кабинета на баща си, всекидневната и кухнята. Дръпна пердетата на прозорците, за да може светлината да блесне като маяк през тях, както го бе замислила.

Включи осветлението в пералното помещение и в малката стая на долния етаж, която се обитаваше от икономката, когато имаха такава. Качи се горе и пусна осветлението в собствената си спалня, където Джон я взе за първи път и я лиши от възможността да принадлежи на някой друг, освен нему. Всичко, което излъчваше светлина работеше, за да разсее предутрината тъмнина. Накрая седна на най-долното стъпало на стълбите и зачака. Скоро някой щеше да се появи. Това можеше да бъде Джон, който в този случай, щеше да бъде много разярен, но подозираше, че ще е Роджър.

Секундите течаха и се превръщаха в минути. Точно, когато небето започна да просветлява от първата дневна светлина, вратата се отвори и той влезе.

Мишел не беше чула шум от спираща кола, което означаваше, че е била права в догадките си, че той се намира някъде наблизо. Нито пък чу стъпките му, когато бе прекосил верандата. Не получи никакво предупреждение за присъствието му, докато той не влезе през вратата, но странно, тя не се стресна. Знаеше, че ще дойде и непременно трябваше да запази спокойствие.

— Здравей Роджър — каза равнодушно.

Беше напълнял малко през последните две години, в които не го бе виждала, косата му бе леко оредяла, но изглеждаше все същия. Дори израза на очите му бе непроменен — прекалено искрен и леко безумен.

Искреността прикриваше помрачения му разум, който не беше толкова затъмнен, че да не може да функционира в обществото, но достатъчно, за да замисли убийство, и да не се усъмни в логичността на това, считайки го за свършено нормално.

В дясната си ръка имаше пистолет, но го държеше прекалено отпуснато до бедрото си.

— Мишел — произнесе той, малко объркан от поведението ѝ, сякаш го канеше на гости. — Изглеждаш добре — този коментар бе

продиктуван от добрия тон, насаждан в продължение на целия му живот.

Тя кимна сериозно.

— Благодаря ти. Би ли искал чаша кафе?

Мишел не знаеше дали в къщата има някакво кафе, дори и да имаше, то щеше да е ужасно изветряло. Но колкото по-дълго успееше да задържи Роджър, толкова по-добре. Ако Еди все още не бе отишла в кухнята, то след няколко минути щеше да бъде там, да прочете бележката и да събуди Джон. Мишел се надяваше той да се обади на Анди, но можеше и да не поиска да си губи времето с това. Надяваше се да дойде тук най-много до петнадесет минути. Тя със сигурност щеше да се справи с Роджър още четвърт час. Мислеше си, че ярко осветената къща ще предупреди Джон, че нещо не е наред и той нямаше да нахлуе, като принуди по този начин Роджър да стреля. Такава възможност съществуваше, но досега всичко вървеше по план.

Роджър се бе втренчил в нея с трескав блясък в очите, сякаш не можеше да ѝ се нагледа. Въпросът ѝ го стресна отново.

— Кафе?

— Да. Мисля, че бих изпил една чаша, а ти?

Самата мисъл за кафе, присви стомаха ѝ, но приготвянето му щеше да отнеме известно време. А Роджър бе много цивилизован, не виждаше нищо лошо в това, да сподели чаша кафе с нея.

— Разбира се. Би било хубаво, благодаря.

Тя му се усмихна и стана от стълбите.

— Защо да не си поговорим, докато кафето се вари? Сигурна съм, че имаме доста клюки за наваксване. Надявам се само да има кафе. Възможно е, да съм забравила да купя. Това лято беше толкова горещо, нали? Станала съм фанатик на чай с лед.

— Да, беше много горещо — съгласи с нея и я последва в кухнята. — Мислех си да прекарам известно време в хижата в Колорадо. През този сезон там е много хубаво.

Мишел намери полупразна опаковка с кафе в кабинета. То вероятно бе толкова старо, че щеше да е неприятно за пиене, но внимателно напълни каната с вода и я изсипа в кафеварката, след това отмери кафе в хартиения филтър. Кафеварката ѝ бе доста бавна, и отне десет минути, докато кафявата течност стане готова. Бълбукащите и съскащи звуци, които издаваше уреда ѝ действаха много успокояващо.

— Моля те, седни — покани го тя, като му посочи стола до кухненската маса.

Той бавно седна и постави пистолета на масата. Мишел не си позволи да погледне към него, а се извърна към шкафа, за да извади две чаши. После седна, и си взе още една бисквита, от тези, които бе донесла със себе си, но бе оставила на масата по-рано, докато обикаляше къщата. Стомахът ѝ се разбунтува отново, не само от бременността, но и от напрежение.

— Искаш ли бисквита? — попита го учтиво.

Роджър не бе спрял да я наблюдава, очите му бяха тъжни и диви.

— Обичам те — прошепна той. — Как можа да ме оставиш, когато имах най-голяма нужда от теб? Искях да се върнеш при мен. И всичко щеше да бъде наред. Бях ти го обещал. Защо се виждаш с този недодялан фермер? Защо трябваше да ми изневеряваш с него?

Мишел подскочи от внезапната ярост в гласа му. Забележително приятното му лице се изкриви по отвратителен начин — такова тя го помнеше в кошмарите си. Сърцето ѝ болезнено заблъска в гърдите, помисли си, че може да ѝ прилошее, но успя да изобрази учудване.

— Но, Роджър, електричеството беше изключено. Не очакваш да живея тук без ток и вода, нали?

Той отново изглеждаше объркан от неочакваната смяна на темата, но само за миг. После поклати глава.

— Не би могла да ме излъжеш, любима. Ти все още живееш с него. Просто не разбирам. Аз ти предложих толкова много: целият лукс, който можеш да си пожелаеш, бижута, пазаруване в Париж. Но вместо това, ти избяга от мен, за да живееш с потния фермер, който мирише на говеда.

Мишел не успя да спре студенината, която я обхвана, когато я нарече любима. Преглътна и се опита да задържи нарастващата паника. Ако се подадеше на страха, нямаше да бъде в състояние да контролира Роджър. Колко минути оставаха още? Седем? Осем?

— Не бях сигурна, че ме искаш обратно — успя да каже, макар устата ѝ да бе пресъхнала. С труд произнесе думите.

Той бавно поклати глава.

— Трябваше да знаеш. Ти просто не искаше да се върнеш. Харесва ти това, което може да ти предложи мръсния фермер, а в същото време би могла да живееш като царица. Мишел, любима, това е

толкова пагубно за теб — да позволяваш да те докосва някой като него и да се наслаждаваш на това. Не е нормално!

Всички тези признаци й бяха познати. Целенасочено се довеждаше до ярост, основаваща се на ревност, дотогава, докато започнеше гневно да размахва юмруци. Как можеше да не разбира, защо бе предпочела силната, чиста мъжественост на Джон и земните страсти, пред собствената му извратена пародия на любов? Колко дълго още щеше да продължи.

Шест минути?

— Звънях ти в къщи — излъга го тя, като отчаяно се опитваше да неутрализира гнева му. — Икономката ти каза, че си във Франция. Искях да дойдеш да ме вземеш. Искях да се върна при теб.

Той изглеждаше поразен. Яростта внезапно се отдръпна от лицето му, сякаш никога не е била там. Дори изглеждаше, като съвършено друг човек.

— Ти... Ти си искала...

Мишел кимна, отбелязвайки в себе си, че той изглежда бе забравил за пистолета.

— Липсваше ми. Беше ни толкова забавно, заедно, нали? — бе тъжно, защото в началото наистина прекарваха времето си весело. Роджър имаше невероятно заразителен смях и обичаше да се закача, а тя се бе надявала, че е възможно да забрави Джон.

Част от това веселие внезапно проблесна в очите му и в усмивката, докоснала устните му.

— За мен бе най-прекрасното създание, което някога бях срещал — каза тихо той. — Косата ти беше толкова ярка и мека, и когато ми се усмихнеше, се чувствах поне десет метра висок. Бих ти подарил света. Бих убил заради теб — все още се усмихваше, ръката му се протегна към пистолета.

Пет минути?

Призракът на мъжа, който той бе някога изчезнал, и внезапна мъка се промъкна в нея. В този момент, тя разбра, че Роджър наистина е болен, нещо се бе променило в съзнанието му, и си помисли, че всички психиатри и лекарства на света, не са в състояние да му помогнат.

— Бяхме много млади — прошепна тя. Искаше всичко да се бе развило малко по-различно за усмихнатия млад мъж, когото помнеше.

Толкова малко неща бяха останали от него. Очите му просветваха разумно, само в моментите, в които си спомняше безгрижните времена.

— Спомняш ли си Джун Бейли, малката червенокоска, която падна от яхтата на Уес Конлан? Всички ние се опитвахме да ѝ помогнем и се хвърлихме във водата, с изключение на Тони. Тя не знаеше нищо за управлението на яхта и крещеше, а ние плувахме след нея, като луди и се опитвахме да я догоним.

Четири минути.

Роджър се разсмя, съзнанието му се върна обратно към онези слънчеви, безгрижни дни.

— Мисля, че кафето е готово — промърмори Мишел и стана. Внимателно напълни двете чаши и ги постави на масата. — Надявам се, че става за пиене. Не съм много добра в приготвянето му — това беше по-добре, отколкото да каже, че кафето ѝ е старо, понеже живееше с Джон.

Роджър се усмихваше, но очите му бяха тъжни. Тя видя бляска на сълзите, появили се в тях. Той вдигна пистолета.

— Обичам те толкова много — каза той. — Никога не трябваше да позволяваш на този мъж да те докосва.

С бавно движение, насочи дулото на пистолета към нея.

Много неща се случиха едновременно. Задната врата бе изритана с трясък и изхвърча от пантите. Роджър се обърна по посока на шума, и оглушителен звук от изстрел изпълни къщата. Мишел изпищя и се наведе, когато още двама мъже влязоха през входната врата, по-едрия се хвърли в краката на Роджър и го повали върху масата. Проклетия и викове изпълниха въздуха заедно със звука на разцепващо се дърво, после още един изстрел оглуши Мишел и засили миризмата на барут. Тя закрепя името на Джон, отново и отново, щом разбра, че той е този, които се търкаля на пода с Роджър и се бори с него за пистолета. Изведнъж оръжието се плъзна настрани и Джон се нахвърли върху Роджър, в същото време, когато той заби юмрука си в лицето му.

Отвратителният звук на тъпи удари накара Мишел да закрепчи отново, изблъска стола, изпречил се на пътя ѝ и се хвърли към двамата мъже. Анди Фелпс заедно с другия помощник-шериф ги достигнаха в

същото време, хванаха Джон и се опитаха да го издърпат. На лицето му бе застинала маска на убийствена ярост към човека, който се бе опитал да убие жена му. Той издърпа ръцете си с рев. Отчаяно хлипайки, Мишел го обхвана отзад през врата, а тялото ѝ се тресеше зад гърба му.

— Джон, моля те, недей — помоли го тя, като плачеше толкова силно, че едва се разбираше какво говори. — Той е много болен.

Джон замръзна, думите ѝ достигнаха до него, макар да не чуваше нищо друго. Бавно разтвори юмруци, притегли Мишел към себе си, и я прегърна толкова силно, че тя едва дишаше. Но дишането не бе толкова важно, нищо не бе толкова важно, колкото това да прегръща Джон и да бъде в неговите обятия. Главата му се наведе към нея и задавен зашепна смесица от проклетия и любовни думи.

Представителите на шерифа, вдигнаха Роджър, извиха ръцете му зад гърба и му поставиха бележници. Прибраха пистолета в найлонова торбичка и го запечатиха. От носа и устата на Роджър се стичаше кръв, и той изглеждаше потресен докато ги наблюдаваше, сякаш не знаеше кои са те и къде се намира. Може би бе така.

Джон притисна главата на Мишел към гърдите си, докато гледаше как двамата помощник-шерифи извеждат Бекман. Господи, как бе успяла да остане толкова спокойна, да седи до кухненската маса срещу този маниак, сякаш нищо не бе станало и да го черпи с кафе? Кръвта във вените му замръзваше от този мъж.

Сега в ръцете му, тя бе в безопасност, най-скъпоценната част от неговия свят. Тя често говореше за репутацията му на женкар, за жените от бурното му минало, даже го наричаше разбивач на сърца. Ала истинският сърцеразбивач бе самата Мишел, със своите слънчеви коси и очи с цвят на лятна зеленина. Златна жена, която не би могъл да забрави, дори никога повече да не се върнеше в живота му. Бекман беше обсебен от нея, и когато я бе загубил, бе полудял. За първи път Джон си помисли, че може да го разбере. За него не би имало живот, ако загубеше Мишел.

— Загубих двадесет години от живота си, когато намерих бележката — изръмжа той в косите ѝ.

Мишел се притисна към него, без да разхлабва прегръдката си.

— Добра се до тук по-бързо, отколкото очаквах — едва проговори тя, все още хлипайки. — Сигурно Еди е станала по-рано.

— Не, аз станах рано. Ти не беше при мен в леглото и тръгнах да те търся. В действителност, ние едва успяхме. Ако Еди не бе намерила бележката, щеше да е твърде късно.

Анди Фелпс въздъхна, когато огледа разрушената кухня. Той откри още една чаша в кабинета и си наля малко кафе. След като отпи, се намръщи.

— Това нещо е отвратително. Вкусът му е точно като на онова, което правим в офиса. Както и да е. Мисля, че съм с пижамата отдолу под панталоните си. Когато Джон ми се обади, няхах време да се преобличам.

Те го погледнаха. Без униформа, все още изглеждаше малко сънен. Бе облечен с дънки, тениска и маратонки, без чорапи. Можеше да бъде облечен и с костюм на маймуна, но кой го бе грижа за това.

— Трябвате ми и двамата, за да дадете показания — каза той. — Не мисля, че той ще бъде изправен пред съда. От това, което видях, този тип не е съвсем наред с главата.

— Не е — съгласи се дрезгаво Мишел. — Той е ненормален.

— Точно сега ли трябва да го направим? — попита Джон. — Искам да отведа Мишел в къщи.

Анди ги погледна. Мишел беше съвършено бледа, а Джон изглеждаше дори по-зле. Все още му оказваше влияние удара във волана.

— Не, тръгвайте. Елате в офиса по някое време, след обяд.

Джон кимна и изведе Мишел от къщата. Взе пикапа на Нев и го подкара по пътя към ранчото си. Управителят му щеше да си получи колата по-късно.

Това беше кратко и тихо пътуване. Мишел излезе от пикапа неспособна да повярва, че всичко е приключило. Той я взе на ръце и я внесе вътре. Без да продума на никого, дори и на Еди, която ги гледаше с повдигнати вежди, я отнесе направо на горния етаж в спалнята, като отвори вратата с ритник и по същия начин я затвори след себе си.

Положи Мишел на леглото толкова нежно, сякаш бе направена от крехко стъкло, но внезапно я грабна и я притисна отново към себе си.

— Мога да те убия за това, че ме изплаши така силно — промърмори той, макар да бе наясно, че никога не би могъл да я нарани.

Но тя вече го знаеше, защото се притисна още по-близо до него.

— Ще се оженим веднага — каза ѝ рязко. — Чух част от това, което каза Бекман и може би е прав. Не мога да ти осигуря целия лукс, който заслужаваш, но кълна се в Бога, ще се опитам да те направя щастлива. Обичам те прекалено много, за да те пусна да си идеш.

— Никога не съм казвала нещо за отиване — протестира Мишел. Да се оженят? Той искаше да се оженят?

Тя вдигна глава и му отправи блестяща усмивка, която почти спря дъха му.

— Никога не каза и нищо за оставане.

— Как бих могла? Това е твоя дом. Ти трябва да решиш.

— Да вървят по дяволите, добрите маниери — отсече той. — Бях полудял, докато се чудех дали си щастлива.

— Щастлива? Бях болна от щастие. Ти ми даде нещо, което няма цена — тя мушна нос в шията му. — Чувала съм, че смесването на червената със синята кръв, дава много здраво потомство.

Той погледна надолу към нея с гладен огън в очите.

— Идеално, надявам се, че обичаш бебетата, мила, защото планирам приблизително четири.

— Обичам ги много — отговори Мишел и поглади корема си. — Въпреки че това ме кара да се чувствам наистина ужасно.

За момент Джон изглеждаше объркан, погледът му се плъзна надолу. Изражението му се промени от изненадано до шокирано и леко пребледня.

— Ти си бременна?

— Да. От нощта, в която се върна от последното си пътуване до Маями.

Дясната му вежда се повдигна, когато си спомни онази нощ — лявата страна на лицето му бе все още твърде подута, за да бъде в състояние да повдигне и лявата. Широка усмивка цъфна на устните му и повдигна краищата на мустаците му.

— Бях невнимателен доста често — каза Джон с видимо удовлетворение.

Мишел се засмя.

— Да, беше. А искаше ли го?

— Кой знае? — отговори той, свивайки рамене. — Може би. Бог знае, че тази идея ми харесва. А ти как си?

Тя посегна към него и той я притегли в скута си, обгърна я с ръце. Харесваше му да я усеща до себе си. Мишел потърка лицето си в гърдите му.

— Всичко, което някога съм искала е да ме обичаш. Не ми трябват скъпи вещи. Харесва ми работата в ранчото и искам да възстановя моето, дори след като се оженим. Да имам дете от теб, за мен е повече от рай.

Джон опря бузата си на златистата ѝ коса и си спомни ужаса, който изпита, когато бе прочел бележката ѝ. Но сега тя бе в безопасност и му принадлежеше, и той никога нямаше да я пусне. Мишел не би могла да има по-предан мъж, от този, който планираше да бъде. Щеше да прекара остатъка от живота си в опити да я глези, а тя щеше да продължава спокойно да пренебрегва заповедите му всеки път, когато желаше, точно както го бе правила до сега. Това щеше да бъде един дълъг, спокоен живот, изпълнен с упорита работа и щастливо крещящи деца.

Щеше да бъде чудесно.

Сватбеният им ден изгря ясен и слънчев, макар че ден по-рано, Мишел се страхуваше, че ще трябва да направят сватбата на закрито. Но ураганът Карл, който няколко дни кръжа около щата, като изгубена пчела, реши най-накрая да се премести на запад и остави след себе си, чисто, наситено синьо небе, без нито едно облаче.

Мишел не престана да се усмихва, докато се обличаше. Ако имаше някаква истина в суеверието, че носи лош късмет, ако младоженеца види булката преди сватбата, то те двамата с Джон щяха живеят нещастно цял живот. Но тя не вярваше на това. Той не само отказа да я пусне да спи в друга стая през нощта, но бе загубил самообладание дори при самата мисъл за това. Тя трябваше задължително да спи в леглото му, където ѝ бе мястото и не даде и дума да се продума по този въпрос. Традицията можеше да върви по дяволите, щом това означаваше, че трябва да спят отделно. Мишел забеляза, че от сутринта, в която бяха заловили Роджър, той не искаше да я изпуска от поглед и го разбираше.

Спокойното му поведение, след като бе разбрал за бащинството, бе само привидно, един шок беше достатъчен в тази мрачна сутрин.

Реалността го удари през нощта, и той събуди Мишел, като я притисна силно до гърдите си. Зарови лице в косата ѝ, мускулестото му тяло се тресеше, докато шептеше отново и отново.

— Бебе. О, Боже, бебе.

Ръката му галеше корема ѝ, сякаш не можеше да си представи, че неговото дете расте в крехкото ѝ тяло. Това стана още по-реално на следващата сутрин, когато дори бисквитите не можаха да успокоят стомаха ѝ, и той я държа в обятията си, докато траеше неразположението ѝ.

В някои дни Мишел се чувстваше добре, но в други — ужасно. Тази сутрин Джон пхна бисквита в устата ѝ, още преди да се е разсънила, така че тя остана да лежи в обятията му със затворени очи докато дъвчеше закуската си. Когато стана очевидно, че това утро ще е от добрите, младоженеца прави любов с булката, нежно, внимателно и дълго.

Те дори заедно се приготвиха за сватбата си. Мишел го наблюдаваше как закопчава копчетата на маншетите, а на устните му грееше много мъжка и много доволна усмивка. Джон намери дантеленото ѝ бельо и колана с жартиерите за много еротични, така че сега рискуваха да закъснеят за собствената си сватба.

— Нужна ми е помощ за ципа, когато си готов с това — каза тя.

Той вдигна поглед от ръкавелите и бавна усмивка разтегна устните му и запали огън в черните му очи.

— Изглеждаш достатъчно добре, за да те изям.

Тя не можа да сдържи смеха си.

— Означава ли това, че трябва да преместим сватбата за утре?

Усмивката се превърна в смях.

— Не, няма да го направим — той приключи със закопчаването.
— Обърни се.

Мишел се завъртя и топлите му пръсти докоснаха голия ѝ гръб. Дишането ѝ се учести от възбудата, която я обхвана. Джон я целуна по тила, притегли я към себе си и чувствени вълни заляха тялото ѝ. Не би разменил това утро, срещу всичките традиции на света!

Роклята ѝ бе бледожълта, както и шапката подбрана към нея. Този цвят подчертаваше слънчевата ѝ коса и я правеше сияеща, въпреки че, може би, не той бе отговорен за цвета по скулите и

пламъка в очите ѝ. Те навярно се дължаха на ранната бременност и любовните ласки. Или може би, това бе чистото щастие.

Джон вдигна ципа ѝ, без да захапне тънката тъкан, после се наведе и оправи полата на дрехата. Облече сакото, докато тя си сложи червило и внимателно закрепил шапката. Жълтите ленти грациозно се спуснаха надолу по гърба ѝ.

— Готови ли сме? — попита Мишел и Джон за пръв път долови нервност в гласа ѝ.

— Готови сме — каза той твърдо и я хвана за ръката.

Техните приятели ги чакаха на верандата. Дори майка му бе дошла от Маями, жест, който го изненада, но след като размисли, се зарадва.

Без сянката на Роджър Бекман надвиснала над нея, Мишел буквално беше разцъфтяла за няколко дни. Докато не реши да му се противопостави, за да се избави от него завинаги, тя не бе разбрала какво бреме носи в себе си. Черните спомени за ужасното минало я задушаваша, направиха я предпазлива и подозрителна, караха я да крие чувствата дълбоко в себе си. Но беше намерила сили да се изправи пред Роджър, а по този начин и пред миналото си. Вече не беше безпомощна жертва на заплахи и насилие. Бедният Роджър. Тя го съжаляваше, въпреки че бе направил живота ѝ ад. Тя настояваше Джон и Анди да предприемат мерки, той да бъде освидетелстван. На докторите не им бе необходимо много време, за да му поставят диагноза — бавно, но неумолимо дегенеративно заболяване на мозъка. Нямаше да може да се лекува и щеше да става по-зле, докато не свършеше с ранна смърт, без да познава нищо и никого. Мишел не можеше да не скърби за това, защото някога той бе добър и мил млад мъж. Искаше ѝ се да успеят да му помогнат, но лекарите не даваха никаква надежда.

Джон я прегърна, забелязал сянката преминала през очите ѝ. Той не споделяше нейното съчувствие към Бекман. Въпреки че с времето щеше да забрави ужасния момент, когато този тип бе насочил пистолет срещу нея. Може би... след няколко века.

Той наклони глава и я целуна, като се постарал да не разваля грима ѝ.

— Обичам те — прошепна Джон.

Слънцето се върна в очите ѝ.

— Обичам те.

Той пхна ръката ѝ в свивката на своята.

— Да отидем да се оженим.

Слязоха заедно по стълбите и отидоха във вътрешния двор, където ги чакаха приятелите им. Слънцето блестеше ярко, сякаш се извиняваше за заплахата от урагана от предните дни. Мишел погледна към високия мъж, изправен до нея. Не бе толкова наивна, да мисли, че няма да има бури в техния бъдещ живот. Характерът на Джон, честичко я принуждаваше да отстоява убежденията си, но тя с нетърпение очакваше тези сражения. Най-лошото бе вече зад тях. Но ако бъдещето им готвеше лошо време и внезапно надигнали се бурни вълни — щяха да ги преодолеят заедно. Щом можеше да се справи с Джон, щеше да се справи и с всичко останало.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.